

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SESSİZ

KADIN

ROMAN

A.S.A. HARRISON

Pegasus Yayınları: 1471
Bestseller Roman: 645

SESSİZ KADIN

A. S. A. HARRISON
Özgün Adı: The Silent Wife

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Dilara Anıl Özgen
Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Ekim 2016
ISBN: 978-605-343-979-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
© A. S. A. Harrison, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Penguin Group (USA) LLC'nin alt yayıncısı Penguin Books'dan
alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik,
elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz,
basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

A. S. A. HARRISON

SESSİZ KADIN

İngilizceden Çeviren:

NİL KARACA

PEGASUS YAYINLARI

BİRİNCİ KISIM
KADIN VE ADAM

1

JODI

Eylül başlarıydı. Jodi Brett, mutfağında akşam yemeği hazırlamakla meşguldü. Dairenin açık mutfak düzeni sayesinde salonun doğuya bakan pencerelerinden akşamüzeri maviliğindeki göl ve gökyüzü manzarasını kesintisiz olarak görebiliyordu. Biraz daha koyu tondaki ince ufuk çizgisi, neredeyse dokunulabilecek kadar yakın görünüyordu. Kendisine çevrelendiği hissi veren bu sınır çizgisini seviyordu. Burada, yirmi yedinci kattaki bu kartal yuvasında yaşamanın en sevdiği tarafı, işte bu kuşatılmışlık duygusuydu.

Kırk beş yaşındaki Jodi, kendisini hâlâ genç bir kadın olarak görüyordu. Geleceği çok fazla düşünmüyor, anı yaşamaya çalışıyor, günlük yaşantısına odaklanıyordu. Üzerinde çok fazla düşünmeye gerek duymaksızın, her şeyin mükemmellikten uzak olsa da kabul edilebilir şekilde sonsuza kadar olduğu haliyle devam edeceğini düşünüyordu. Diğer bir deyişle, yaşantısının şu anda zirveye ulaştığı ve gençliğin verdiği dayanma gücünün –ki Todd Gilbert’la yirmi yıldır devam eden evliliği ile birlikte bu dayanma gücü de yavaş yavaş kaybolmaktaydı– dağılmanın son evresine yaklaştığının, kim olduğuna ve kendisine nasıl bir yön çiziceğine dair fikirlerinin zannettiğinden çok daha istikrarsız olduğunun farkında değildi. Nitekim birkaç ay içerisinde bir katile dönüşecekti.

Bunu ona söyleseler asla inanmazdı. Cinayet, onun sözlüğünde bile yer almayan bir kelimeydi. Anlam içermeyen bir kavramdı ve tanımadığı, asla karşılaşmayacağı insanlarla ilgili haberleri oluşturan hikâyelerin konusuydu. Özellikle aile içi şiddeti, aile hayatı içerisindeki gündelik sürtüşmelerin bu noktaya ulaşmasını çok mantıksız bulurdu. Bu kavramı anlayamamasının nedenleri arasında irade gücü kadar başka nedenler de vardı: idealist bir insan değildi ancak kötüye iyiyle karşılık verilebileceğine inanır, kavgatmez ve kolay kolay sinirlenmezdi.

Jodi, kesme tahtasında çalışırken ipeksi sarı tüyleriyle golden retriever cinsi köpek de ayaklarının dibinde oturuyordu. Arada bir köpeğe bir dilim çiğ havuç atıyor, köpek de ağzıyla yakaladığı havucu azı dişleriyle keyifle çiğniyordu. Bu, Todd'un dikkatini çocuk özleminden uzaklaştırmak ve onu oyalamak için Jodi'nin köpeği eve getirdiği zamandan beri süregelen bir ritüeldi. Bu çocuk özlemi de Todd'un kırk yaşına gelmesiyle birlikte aniden ortaya çıkmıştı. Jodi köpeğe, üniversite yıllarında ciddiye almak zorunda bırakıldığı kadın düşmanına ithafen Freud adını vermişti ve bundan büyük keyif alıyordu. Freud gaz çıkarıyor, çöplükten yiyor, kendi kuyruğunu takip ediyordu. Çok iyi huylu bir köpek olduğu için de bir eğlence nesnesi olmaktan dolayı en ufak bir rahatsızlık hissetmiyordu.

Jodi sebzeleri kesip otları doğrarken kendini tamamen işine kaptırıyordu. Yemek pişirmenin yarattığı o yoğunluk duygusu –gazın alevlenmesi, mutfak zamanlayıcısının dakikaları sayması, hemen alman sonuçlar– hoşuna giderdi. Mutfağın ötesindeki sessizliği hissetti. Todd'un anahtarının kilitte döndüğünü duyuncaya kadar her şey planladığı şekilde ilerliyordu. Tüm bunlar onun için keyif demekti. Todd için yemek pişirmeyi hâlâ önemli bir şey olarak görüyor, onu hayatına sokan olaya hâlâ mucize gözüyle bakıyordu.

Oysa bu karşılaşma başlangıçta, değil şu an olduğu gibi ona sevgiyle yemekler hazırlamak, en ufak bir gelecek bile vaat etmiyordu.

Her şey yağmurlu bir ilkbahar sabahında başlamıştı. Jodi psikoloji lisans çalışmalarının yanı sıra akşamları garsonluk yapıyordu. O gün tüm bu yorgunluğun ardından bir de evini taşıyordu. İçi evinin eşyalarıyla dolu kiralık bir kamyonetle State Sokağı'ndan kuzeye doğru ilerliyordu. Sağ şeritten sola geçmeye hazırlanırken omzunun üzerinden baktı ya da belki bakmadı. Kamyonet kullanmak garibine gitmişti ve ayrıca camları da buğulanmıştı. Son ışıklardaki çıkışı kaçırdı. Belki de içinde bulunduğu şartlar nedeniyle dikkati dağılmıştı – bu konu daha sonra aralarında uzun uzun tartışılmıştı. Todd onun sürücü tarafı kapısına doğru sürtünce onu akan trafiğin içine doğru sürükledi. Bir anda ortalığı korna ve fren sesleri kapladı. Jodi kendine gelip kamyonetin durduğunu ve kendisinin iyi olduğunu fark ettiği esnada Todd, kapalı camın ardından ona bağıırıyordu.

“Seni çılgın kaltak. Ne yaptığını sanıyorsun sen? Manyak mısın? Araba kullanmayı nerede öğrendin? Senin gibiler yollardan uzak durmalı. Arabandan inecek misin yoksa embesil gibi orada oturmaya devam mı edeceksin?”

Todd'un o gün, o yağmurun altında bağırması pek de olumlu bir izlenim bırakmamıştı. Ancak kendi hatasından kaynaklansa bile araba kazasına karışan her erkek sinirlenirdi ki bu olayda Todd hatalı da değildi. Bu yüzden, birkaç gün sonra Todd onu arayıp yemeğe davet ettiğinde Jodi bu teklifi minnettarlıkla kabul etti.

Onu götürdüğü Yunan lokantasında soğuk reçine şarabı eşliğinde kuzu şiş yediler. Kalabalık lokantada masalar birbirine çok yakın, ışıklar parlaktı. Uğultunun içinde bağırımlarına rağmen birbirlerini duyamamaları onları güldürdü. Tüm muhabbetleri “yemekler güzel”, “burayı beğendim”, “camlarım buğulanmıştı”, “bu olay olmasa seninle tanışamazdım” gibi kısa cümlelerden oluşabilmişti.

Jodi o zamana kadar çok fazla düzgün ilişki yaşamamıştı. Üniversiteden tanıdığı erkekler onu pizza ve biradan oluşan yemeklere götürüp paralarının hesabını yaparlardı. Onunla restoranda buluşur, bakımsız, tıraşsız ve sınıfta giydikleri kıyafetlerle gelirlerdi. Oysa Todd o gün temiz bir gömlek giymiş, onu evinden almış, restorana beraber gitmişlerdi ve şimdi de onunla yakından ilgileniyor, bardağı boşaldığında dolduruyor, onu rahat ettirmeye çalışıyordu. Jodi, onun karşısında otururken gördüğü manzaradan –yarattığı her şeyin kontrolü altında olduğu havasından– oldukça hoşnuttu. Bıçağındaki yemek kalıntılarını ekmeğiyle temizlerken sergilediği rahat tavrı ve faturaya bakmaksızın kredi kartını uzatması hoşuna gitmişti.

Arabaya döndüklerinde Todd, arabayı evinin bulunduğu Bucktown’a doğru sürdü. On dokuzuncu yüzyıldan kalma bina-daki evini pansiyondan bekâr evine dönüştürüyordu. Jodi’yi yumuşak yürüyüş yolundan yukarıya doğru yönlendirirken hafifçe dirseğinden tutmuştu.

“Dikkatli ol, adımlarına dikkat et.”

Gotik tarzda yenilenmekte olan bina, çürüyen tuğlaları, dö-külmüş boyları, dar pencereleriyle çirkin bir görüntü sergiliyor ve göge doğru tehditkâr bir şekilde yükselen sivri yan duvarlarıyla şık bir şekilde restore edilmiş binalarla süslü sokakta zevksizliğiyle göze batıyordu. Ön verandanın yerine yukarıya tırmanan bir merdiven konulmuş ve girişe de büyük bir avize asılmıştı. Aşırı yüksek tavanlı bir kasa dairesi görünümündeki ön oda, inşaat molozu ve birbirine karışmış kablolarla doluydu.

“Burada eskiden duvar vardı,” dedi Todd eliyle göstererek. “İzleri görebilirsin.”

Jodi, döşemeleri kalkmış zemine baktı.

“Burayı pansiyona çevirdiklerinde pek çok bölme eklemişler. Şu anki hali orijinal plana uygun. Nasıl yavaş yavaş şekle girmeye başladığını görebilirsin.”

Jodi'nin zihninde daha iyi bir görüntü canlanmadı. Elektriğin olmamasının, içeriği aydınlatan tek ışığın sokak lambasından gelen zayıf ışık olmasının da bunda payı vardı. Todd bir mum yaktı, mumun eriyen kısımlarını bir kaba koyup şekil verdi. Ona etrafı gezdirmek istiyordu. Elllerinde mumla boş odaları dolaşmaya başladılar – mutfak olarak kullanılacak alan, uzun zamandır kullanılmayan salon, yer döşemelerinin seviyesine kadar inmiş duvarlarla yerleri belirlenmiş alanlar. Üst katlar, kapı mandallarıyla sabitlenen yatak odası kapıları ve birbirinden farklı renklerde boyanmış duvarlar binanın pansiyon olarak kullanılmakta olduğunu daha fazla belli ediyordu. Üst katta daha güçlü olan küf kokusu ve ayaklarının altında gıcırdayan ahşap sesleri, ikisinin mum ışığından duvarlara ve tavana yansıyan silüetleri nedeniyle odaların atmosferi ürkütücüydü.

“Aslında burada yapılan, bir yenileme değil,” dedi Todd. “Tüm bina elden geçirilip modernize edilecek, meşe ağacından zemin döşemeleri, yalıtımlı kapılar ve çift cam pencereler yapılacak... Herkesin isteyeceği türden bir şey olacak; bir karakteri olan, kesinlikle sağlam ve modern bir eski ev.”

Her şeyi tek başına yaptığını söyledi. İşleri yapa yapa öğreniyordu. Üniversiteye gitmek yerine bu işleri yapmayı tercih etmişti. Şimdi de kredi ve iyimserlikle geçiniyordu. Jodi, yatak odalarının birindeki dertop edilmiş uyku tulumu ve banyodaki bir jilet ile tıraş köpüğünü görünce onun maddi olarak ne kadar sıkıntıda olduğunu anladı.

“Eee, ne düşünüyorsun?” diye sordu Todd aşağıya indiklerinde.

“Bittiğinde görmek isterim.”

Güldü. “Haddimi aştığımı düşünüyorsun.”

“İddialı bir iş,” diye açıkladı fikrini Jodi.

“Çok etkileneceksin.”

Geldiğini duyduğunda hem göl hem de gökyüzü manzarası, kadifemsi alacakaranlığın içinde kaybolmaya başlamıştı. Yumuşak bir aydınlatma sağlamak için tavan ışıklandırmasını kapatarak gizli spotları yaktı. Önlüğünü çıkardı, şakaklarındaki saçları düzeltmek için parmaklarını diliyle ıslattı. Tüm bu hareketler, onun koridordaki seslerini dinlerken yaptığı ritüellerdi. Todd köpeği sevdi, ceketini astı, cebindekileri konsolun üzerindeki bronz kâseye bıraktı. Postadan gelen zarflara bakarken kısa bir sessizlik oldu. Jodi, hazırladığı füme alabalığı krakerlerle birlikte bir tabağa yerleştirdi.

Todd Gilbert kum rengi saçları, barut rengi gözleri ve zinde görünümüyle iri yarı bir adamdı. Bir odaya girdiğinde insanların dikkatini çekerdi. Birileri ona Todd’un en sevdiği özelliğini sorsa Jodi bu cevabı verirdi. Ayrıca istediği zaman kendisini güldürebilmesini ve çoğu erkeğin aksine aynı anda birden fazla işi üstlenebilmesini, yani cep telefonu ile konuşurken bile kolyesini takmaya yardım edebilmesini veya ona iki aşamalı tirbuşonu kullanmayı gösterebilmesini sayardı.

Todd dudaklarını Jodi’nin alnına dokundurdu, etrafından dolanıp kokteyl bardaklarını alabilmek için dolaba uzandı. “Güzel görünüyor,” dedi. “Nedir bu?” Fırından çıkarılıp dinlenmeye bırakılmış, hamura sarılmış, altın rengi eti işaret ediyordu.

“Wellington usulü bonfile. Daha önce yemiştik, hatırladın mı? Seversin.”

Martinileri hazırlamak Todd’un işiydi. Jodi sebzeler için sos hazırlarken bir yandan da Todd’un kırdığı buz küplerinin sesini ve bıçakla kestiği limonlardan çıkan keskin kokuyu alabiliyordu. Mutfakta sürekli ona çarpıyor, bir şeyleri deviriyor, ayak altında

dolaşıyor olmasına rağmen Jodi, Todd'un sürekli etrafında olmasının yarattığı rahatlık duygusunu seviyordu. Onun kokusunu içine çekiyor, vücudundan yayılan sıcaklığın cazibesine kendisini kaptırıyordu. Dokunuşu her daim sıcacık olan bir adamdı ve bu, neredeyse her zaman üşüyen bir kadın için çok önemli bir özellikti.

Jodi'nin martinisini tezgâhın üzerinde bırakıp kendisininkini alabalıkla birlikte aldı ve ayaklarını uzatıp Jodi'nin kendisi için sehpanın üzerinde düzgün bir şekilde katlayarak bıraktığı gazeteyi okuduğu salona taşıdı. Taze fasulye ve küçük havuçları ayrı ayrı buhar tencerelerine koyan Jodi, içeceğinden ilk yudumunu aldı. Votka'nın hızla kanına karışıp tüm uzuvlarına doğru harekete geçmesi hoşuna gitmişti. Todd, oturduğu kanepeden günün haber başlıkları ile ilgili yorumlarını paylaşıyordu: yaklaşmakta olan Olimpiyatlar, faiz oranlarındaki artış, yağmur tahminleri. Alabalığın çoğunu ve martinisinin son yudumunu yuttuğunda ayağa kalktı ve Jodi bonfileyi ince dilimler halinde doğrarken bir şişe şarap açtı. Tabaklarını masaya aldılar. Her ikisinin de önünde parlak gökyüzü manzarası vardı.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu Todd çatalını yemeğine batırırken.

"Bergman'ı gördüm."

"Bergman? Neler anlattı?" Bir yandan da bütün dikkatini biftesine vermiş, başını tabağından kaldırmadan konuşuyordu.

"Şu puding reklamını çekeli üç yıl olduğunu hatırlattı bana. Sanırım suçun biraz da bende olduğunu düşünüyor."

Todd, Jodi'nin danışanlarını onlara verdiği kod adlarıyla bilirdi. Todd isteyken gelip gittiklerinden onların bir tanesiyle bile karşılaşmamıştı. Ancak Jodi onu bilgilendirirdi ve Todd da bir bakıma hepsini tanıyor sayılırdı. Gerçek isimler saklı olduğu sürece bunda

bir sakınca görmüyordu. Bergman, son işinin –meşhur puding reklamı– üzerinden uzun zaman geçmiş olan işsiz bir aktristi.

“Yani şimdi senin suçun oldu...” dedi Todd.

“İnsanları kendisinden uzaklaştıranın, çaresizliği olduğunu düşünüyor ve bu konuda ona neden yardımcı olmadığını bilmek istiyor. İşe bak sen... haftalardır bunun üzerinde çalışıyoruz.”

“Buna nasıl katlanıyorsun, anlamıyorum.”

“Onu görebilsen anlardın. Çok cesur biri, gerçek bir savaşçı. Asla vazgeçmiyor ve sonunda bir şeyler değişecek.”

“Ben o kadar sabırlı olamazdım.”

“Onları önemsesen olurdun. Biliyorsun danışanlarım çocuklarım gibidir.”

Jodi, Todd’un gözlerinden bir gölge geçtiğini gördü ve evlat konusunun ona sahip olmadığı gerçek çocuklarını anımsattığını anladı. Konuyu Bergman’a getirmek için, “Onun için endişeleniyorum. Kimse onu işe almazsa kendine güvenmesi imkânsız, halbuki aslında kendine güveni olmadığı için kimse onu işe almayacak ve asıl sorun şu ki gerçekten ona yardım ediyor muyum, bilmiyorum. Zaman zaman terapisti olarak kendi işime son vermem gerektiğini düşünüyorum.”

“Neden yapmıyorsun? Eğer bir yere varamıyorsan...”

“Bir yere varamıyor değiliz. Dediğim gibi, en azından kendisine ne yapmakta olduğunun nihayet farkına vardı.”

“Bifteği beğendim,” dedi Todd. “Eti nasıl hamurun içine koydun?”

Sanki şişenin içine gemi inşa etmekten bahsediyordu. Ancak Jodi onun şaka yapmadığını biliyordu. Duvarlar ve lavabolar inşa eden bir adam olarak konu yemek pişirmeye gelince oldukça beceriksizdi.

“Eti hamurla sardım,” dedi Jodi. “Borunun etrafındaki yalıtım gibi düşün.”

Ancak Todd boşluğa bakarken cevabı anlamış gibi görünmüyordu.

Her zaman böyle dalıp giderdi ama Jodi son zamanlarda bunun daha sık olduğunu fark etmişti. Bir an buradayken, bir sonraki saniye aklı uzaklara gidiyor, düşüncelere, hesaplara, üzüntülere kapılıp gidiyordu. Kim bilir belki de içinden yüzden geriye sayıyor ya da ezberinden başkanların isimlerini sayıyordu. Jodi bu ruh halinden dolayı onu suçlayamazdı. Bir süredir bariz şekilde daha neşeliydi, eskiden olduğu gibiydi. Jodi depresyon günlerinin eskide kaldığını düşünmeye başlamıştı. Oysa bir zamanlar, kalıcı olabileceğinden korkmuştu. Çok uzun zamandır devam ediyordu ve Freud bile onu bu ruh halinden çıkaramıyordu. Oysa Freud, sergilediği şapşal maskaralıklarıyla oldukça eğlenceli bir köpekti.

En azından yemekler esnasında her zaman keyifli numarası yapabiliyordu – boşalan kadehleri doldurur, neşeli ruh haline bürünür, insanlara kendilerini iyi hissettirirdi. Kadınlar çok samimi ve cömert olduğu için Todd’dan etkilenirlerdi. *Rosalie, yine gençlik pınarından içiyor olmalısın. Deidre, bence diyetle hiç ihtiyacın yok.* Erkeklere karşı da oldukça nazikti. Onlarla rekabete girmeden kendileri hakkında konuşmalarına izin verir, mimikleriyle ve taklitleriyle insanları güldürürdü: *Doğu Hindistanlı doğal tıp uzmanı (çok fazla geriyorsun kendini, ağırdan almalısın), Jamaikalı oto tamircisi (arabanın lastikler nanayı yemiş, kaputu açın hadi).*

Artık kesinlikle çok daha iyi, daha canlı, yalnız kaldıklarında bile her an gülmeye hazır, çok daha anlayışlı ve rahat, daha az endişeli, daha çok eski zamanlardaki, ilk tanıştıkları yıllardaki gibiydi –oysa o günler yatakta çıplak halde gazete okuyarak ve maç izleyerek, bir kâse mısır gevreğini paylaşarak geçmişti. Süt kutusu yatak başında bırakılır, şeker, paketinden çarşafların üzerine dökülürdü. O zamanlar birbirlerini neredeyse hiç tanımıyor olmanın özgürlüğüyle birlikte tüm kapıların hâlâ önlerinde açık

ve tüm vaatlerin gerçekleştirilebilir olduğu sakın bir geleceğe sahip olmanın neşesi içindeydiler.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Jodi.

Gözkapakları titreyerek ona gülümsedi. “Çok lezzetli olmuş,” dedi. Yarıları dolu şişeye uzandı ve kadehlerini doldurdu. “Şarabı nasıl buldun?”

Şarap hakkında konuşmayı seviyordu. Zaman zaman içmekte oldukları şarap, tüm yemek boyunca sohbetlerinin konusunu oluşturunuyordu. Ancak şimdi, Jodi’nin cevabını beklemek yerine elini başının yan tarafına dayadı ve “Söylemeyi unuttum,” dedi. “Bu hafta sonu balık tutmaya şehir dışına gidiliyor, bir grup arkadaş gidecek.”

“Balık tutmaya?”

Kalan iki dilim bifteğini de yedikten sonra yemeğin suyunu bir parça ekmekle sıyırdı. “Cuma iş çıkışı gidilip pazar dönülecek.”

Todd balık tutmaya gitmezdi ve Jodi’nin bildiği kadarıyla arkadaşlarının da böyle bir alışkanlığı yoktu. Hemen anladı, hiç kuşku yoktu – “balık tutma” lafını bir şeyleri gizlemek için kullanmıştı.

“Sen de gidecek misin?” diye sordu.

“Düşünüyorum.”

Hâlâ tabakta duran yemeğini bitirmek için acele etmeye başladı. Zaman zaman yemek yeme şeklinin –küçük lokmalar alması ve onları ağızda bekletmesi– Todd’un sinirlerini bozduğunu biliyordu. Sadece yarısını çiğnediği bir lokmayı yuttu ve boğazına takılan lokma, öğürme refleksini harekete geçirdi. Öksürmeye başladığında Todd hızla yerinden sıçradı ve sırtına vurmaya başladı. Sonunda öksürüğe neden olan küçük parça kadının avucunun içine düştü. Jodi, hiç bakmadan parçayı tabağının kenarına bıraktı.

“Karar verdiğinde bana haber ver,” derken peçetesiyle gözlerinin kenarlarını kuruluyordu. “Eğer gideceksen ben de halıları temizletebilirim. Belki biraz da marmelat yaparım.”

Jodi aslında bunların hiçbirini yapmayı planlamıyordu, sadece bir şeyler söylemek istemişti. Todd'un ona hiç yalan söylememesini her zaman artı bir özellik olarak saymıştı. Bu, kendisiyle ilgili bilgileri, onları yalana dönüştürecek ayrıntılarla süslemediği anlamına geliyordu. Burada sorun onun lafı geçiştirmesi değildi. Asıl sorun, hafta sonu şehir dışına gitmeyecek olmasıydı. Hafta sonu şehir dışı gezileri onun tarzı değildi.

"Bu arada," dedi Todd. "Sana bir hediye aldım."

Odadan çıktı ve elinde bir paketle geri döndü - yassı, dikdörtgen, yaklaşık olarak bir kitap büyüklüğündeki paket, kahverengi kâğıda sarılıp bantla yapıştırılmıştı. Paketi masaya, Jodi'nin tabağının yanına bırakıp tekrar yerine oturdu. Sık sık ona hediyeler alırdı ve Jodi onun bu yönünü seviyordu. Ancak hediyeler ona sus payı olarak verিলince hoşuna gitmiyordu.

"Neyi kutluyoruz?"

"Hiçbir şeyi."

Yüzündeki gülümsemeye rağmen ortam gergindi. Odada nesneler uçuşuyor, gövdeleri üzerinde başları sallanıyor gibiydi. Jodi paketi eline aldığı anda çok hafif olduğunu fark etti. Bant kolayca açıldı ve koruyucu kartonların arasından güzel, küçük bir tablo çıktı. Orijinal bir Rajput tablosuydu*. Manzarada mavi ve yeşil renklerin hâkim olduğu tabloda uzun elbiseli bir kadın, etrafı duvarlarla çevrili bir bahçede ayakta duruyordu. Tavus kuşları ve ceylanlar etrafını sarmıştı. Altın mücevherlerle süslenmiş kadın, maddi veya dünyevi sıkıntılardan uzak görünüyordu. Ağaç dalları başının üzerinde bir kemer oluşturmuştu, ayağının altındaki çimler, büyük, yeşil bir halı görünümünü veriyordu. Resmi birlikte inceleyip kadının kınalı elleri, küçük beyaz sepeti, ince elbisesinin altından görülen güzel vücudu hakkında yorumlar yaptılar. İnce detaylara

* Rajasthani tablosu olarak da bilinen, Hindistan'a özgü bir tablo türü. (ç. n.)

ve renklerin oluşturduğu bloklara daldıklarında hayatları normale döndü. Todd, ona tabloyu almakla iyi etmişti. İçgüdülerini sağladı.

Jodi masayı toplayıp bulaşıklara girdiğinde yatma vakti yaklaşmıştı. Todd, formalite icabı yardım etmeyi önerdi. Ancak ikisi de biliyordu ki yapabileceği en iyi yardım bulaşıkları Jodi'ye bırakıp köpeği yürüyüşe çıkarmaktı. Mesele Jodi'nin aşırı titizliği değildi. Çok şey istemiyordu; fırın tavasını yıkarken işin bittiğinde tava yağlı olmamalı. Ya da tencerenin yağlarını daha sonra kristalleri yıkayacağın bulaşık süngerisiyle temizlememelisin. Bunlar genel geçer kurallardı. İnşaat konularında Todd hiç de dikkatsiz değildi. Bir raf yerleştiriyorsa üzerindeki objelerin kayıp yere düşerek kırılacağı bir açıda yerleştirmezdi. Dikkatini verir ve işini doğru yapmaya özen gösterirdi ve onu izleyen hiç kimse onu mükemmeliyetçi olarak görmez veya aşırı detaycılıkla suçlamazdı. Jodi şikâyet etmiyordu. Belli durumlarda insanların güçlü yanlarının onların en büyük başarısızlıklarına yol açabildiği bilinen bir gerçektir. Ev işlerindeki sabırsızlığı, içinden taşan enerjisinin yapılacak işlerin boyutunu aşmasından geliyordu. Bunu, bir odaya girdiğinde o odayı yüksek ses tonu, coşkulu hareketleriyle doldurmasından anlayabilirdiniz. O, dış dünyaya veya ağırlığının bir önem arz ettiği inşaat sahalarına ait bir adamdı. Evde ise en iyi hali, dinlenmeye bıraktığı cüssesi ve bir tür rahatlatıcı yokluğun içinde kaybolan enerjisiyle Jodi'nin yanında uyurkenki haliydi.

Jodi perdeleri çekerek, yastıkları kabartarak, tabloları düzelterek, halının üzerindeki tiftikleri toplayarak ve genel olarak sabah uyanıldığında bulmak istediği düzeni yaratarak evinin güzel odalarını dolaştı. Güne başladığında her şeyin huzur verici bir şekilde yerli yerinde olması onun için önemliydi. Yatak odasında yatak örtülerini kaldırıp onun pijamalarını ve kendi geceliğini yatağın üzerine serdi. Kumaşlarını düzeltti, boş bedenler gibi görünmemeleri için kenarlarını katladı. Yine de bir şeyler dikkatini çekti – belki koyu renk

pijamanın beyaz şeritleri veya geceliğin üzerindeki ipeksi bağcıklar. Odadan çıktı ve dışarıya, balkona yöneldi. Hafif bir rüzgâr vardı ve aysız gecenin manzarası dipsiz bir siyahlıktan ibaretti. Ürpertici karanlığa doğru uzandı ve kendini bu tenhalık duygusuna bıraktı. Bunu kontrol edebiliyor olmak hoşuna gidiyordu – zevk aldığı süre boyunca orada oyalandıktan sonra içeriye döndü. İstikrarlı ve güvenli yaşantısı için minnettardı, günlük hayatındaki özgürlükleri, kendisini bekleyen talep ve karışıklıkların olmamasını önemsiyordu. Evlilik ve çocuklardan feragat ederek kendisine ait bir alan yaratmış olduğu hissini koruyordu. Pişmanlık yoktu. Anaçlık duygularını danışanları ile tatmin ediyordu ve her anlamda herkes kadar evli sayılırdı. Elbette arkadaşları onu Jodi Brett olarak tanıyor olsa da pek çok kişi için o, Bayan Gilbert'tı. İsmi ve sıfatını seviyordu; ona bir tür köken veriyor ve iletişime geçtiği insanların kendisine hitap şeklini düzeltme veya açıklamalar yapma ihtiyacını ortadan kaldıran, “hayat arkadaşı”, “ruh eşi” gibi garip tanımlamaları gereksiz kılan bir simge olarak görüyordu.

Sabah Todd işe gittikten sonra kalktı, giyindi ve köpeği Donanma Limanı sahiline yürüyüşe çıkardı. Güneş, beyaz bir sisin içerisinde parıltıyor, gölün üzerinde gümüşten bir hat oluşturuyordu. Kıyıdaki sert rüzgâr, motor yağı, balık ve çürüyen ağaçlardan oluşan keskin deniz kokusunu beraberinde getiriyordu. Bölgenin müdavimleri –köpeklerini gezdirenler ve sabah koşusuna çıkanlar– sallanan teknelerden, kıyıya çarpan dalgalardan, terk edilmiş atıklarınca ile dönme dolaptan ve kahvaltı bulmak için denize dalan martılardan oluşan manzaranın tek şahitleriydiler. Jodi şehre dönerken yükselmekte olan güneşin çarpıcı bir şekilde aydınlattığı ufuk çizgisi, kıyı boyunca yükselen bir serap görüntüsü çiziyordu. Yirmi yıldan daha uzun bir süre önce öğrenci olarak Şikago'ya geldiğinde kendisini evinde hissetmişti. Sadece fiziksel olarak değil,

yaradılışı gereği burada yaşamaktaydı. Küçük bir kasabanın mahrumiyetlerini yaşadktan sonra göğre doğru yükselen binalar, insan kalabalığı, sonsuz çeşitlilik ve hatta iklim ona heyecan veriyordu. Burası rüşdünü ispatladığı, karakterinin oluştuğı, bir yetişkin ve profesyonel olarak kendini geliştirdiğı yerdı.

Okulu bitirdiğı yılın baharında mesleğini icra etmeye başlamıştı. O dönemde Todd ile birlikte Lincoln Park'ta tek yatak odalı küçük bir apartman dairesinde yaşıyorlardı. Todd işteyken üniversitedeki bağlantıları aracılığıyla kendisine gelen danışanları salonda kabul ediyordu. Henüz daha üniversitede öğrenciyken ileride mesleğini eklektik bir yaklaşımla icra etmeye karar vermişti. Yani dağarcığındaki deneyimlerden, içinde bulunulan duruma en uygun olanını uygulayacaktı. Aktif dinleme ve rüya yorumunda Gestalt yaklaşımını benimsedi ve başarısızlığa yol açan tavır ve davranışları açıkça reddetti. İnsanlara kapasitelerinin daha fazlasını kullanmaları ve kendi hayatlarının kontrolünü ellerine almaları yönünde tavsiyeler verdi. Onlara cesaret ve olumlu geribildirim aşıladı. Çalışma hayatının ilk yılında sabırlı olmayı ve insanları kendi süreçleriyle değerlendirmeyi keşfetti. En büyük artısı, samimi dostluğuydu – danışanlarını sevdi ve onlara inandı. Bu da onları rahatlattı. Danışanları onu başkalarına da tavsiye ettikçe işleri büyüdü.

Yaklaşık bir yıl boyunca her şey yolunda gitti, yetenekleriyle birlikte kendine güveni gelişti. Sonra bir gün danışanlarından biri, bipolar bozukluk teşhisi konulmuş olan on beş yaşındaki genç Sebastian –okulda gayet başarılıydı, genel durumu mükemmel görünüyordu, koyu renk saçlı, koyu renk gözlü bu iyi huylu çocuk etrafıyla ilgiliydi, “Neden hiçbir şey yerine bir şeyler var?”, “Herhangi bir şeyden nasıl emin olabiliyoruz?” gibi retorik sorular sormayı severdi– ailesiyle birlikte oturduğu onuncu kattaki evin balkonunun altındaki kaldırımında ölü bulundu. Düzenli olarak yaptıkları seansa

gelmeyince Jodi evini aramış ve olanları annesinden öğrenmişti. Haberi aldığı anda Sebastian'ın ölümünün üzerinden beş gün geçmişti.

Annesi, "Kendini suçlama lütfen," diyerek kibarlık göstermişti. Ancak Sebastian, tam da son seanslarını yaptıkları gün atlamıştı balkondan. Sabah onu görmüştü ve aradan on iki saat bile geçmeden çocuk, hayatına son vermişti. Ne konuşmuşlardı? Gözüyle ilgili küçük bir sorundan bahsetmişti. Görme alanı çevresinde gerçekte orada olmayan bazı şeyler görüyordu.

Bu olaydan sonra Jodi, ek dersler almak üzere Adler Okulu'na kaydolmuştu ve artık danışanlarını da kendisi seçmeye başlamıştı.

Şimdi dışarıda olmak ona iyi gelmişti. Gateway Park'ı geçti, bir komşusuyla vakit geçirdi ve Caff  Rom'a uğrayıp bir kahve alarak yoluna devam etti. Az pişmiş yumurta ve tereyağlı tosttan oluşan kahvaltısını yerken gazeteyi okudu. Kahvaltıdan sonra bulaşıkları temizleyip ilk danışanının dosyasını okumaya koyuldu. Yargıç kod adını verdiği adam, evli ve çocuklu, eşcinsel bir avukattı. Yargıç, belli konularda diğer danışanlarıyla ortak özellikler taşıyordu. Hayatında bir anda duvara toslamıştı ve psikoterapinin ona yardımcı olabileceğine inanıyor ya da bunu ümit ediyordu. Sonuna kadar devam etmek üzere kendi kendisine söz vermişti. Jodi'nin altından kalkamayacağı sorunlar getirmiyordu. Bunu biraz da kendisi sağlamıştı. Danışanlarını belli bir inceleme sürecinden sonra belirliyordu. Kendi kendisine zarar veren davranışlara eğilimli insanları başkalarına yönlendiriyordu. Örneğin ister uyuşturucu olsun ister alkol veya kumar, hiçbir bağımlıyı kabul etmiyordu. Aynı şekilde yeme bozuklukları olan, bipolar bozukluk veya şizofreni teşhisi konulmuş, kronik depresyon hastası veya intihara meyilli kişileri de reddediyordu. Bu insanlar, ilaç veya rehabilitasyon tedavisine tabi olmalıydılar.

Programı öğleden önceleri, günde sadece iki müşteri için müsaitti. İnceleme sürecinden sonra kabul ettiği danışanları genellikle kendi-

sini sıkışmış, kaybolmuş, güvensiz hisseden, ne istediğini bilmeyen ve kendilerinden beklenenlere ya da kendilerinden beklendiğine inandıklarına dayanarak kararlar veren insanlardı. Kendilerine karşı acımasız olabiliyor –katı yürekli ebeveynlerinin düşüncelerini içselleştiriyor– ve aynı zamanda sorumsuz ve uygunsuz olarak kabul edilebilecek şekilde davranabiliyorlardı. Genel anlamda, önceliklerini doğru bir şekilde belirleyemiyor, kişisel sınırları belirlemekte başarısız oluyor, kendi menfaatlerini umursamıyor ve kendilerini kurban olarak görüyorlardı.

Danışma merkezi olarak kullanmakta olduğu ekstra yatak odasına bir masa, bir dosya dolabı ve iki metrekarelik antika bir kilimin üzerinde birbirine dönük olarak konulmuş iki sandalye rahatlıkla sığmıştı. Sandalyelerin arasına koyduğu sehpanın üzerinde not defteri ve kaleminin yanı sıra bir kutu kâğıt mendil, bir şişe su ve iki bardak duruyordu. Yargıç, her zamanki koyu renk takım elbisesiyle siyah Oxford tarzı ayakkabılarını ve oturup bacak bacak üstüne attığında görünen canlı renklerdeki baklava desenli çoraplarını giymişti. Otuz sekiz yaşındaki adamın manalı bakışları ve dudakları etkileyiciydi. Karşısına otururken bir hafta önceki son görüşmelerinden beri nasıl hissettiğini sordu adama. Deri giyen erkeklerin takıldığı bir gey bara gittiğini ve barın arka tarafındaki dar sokakta olanları anlatmaya başladı. Belki de onu sarsmak için ayrıntılara girse de yetişkin insanların karşılıklı rızalarıyla yaptıkları seksin böyle bir etki yaratması söz konusu olamazdı. Ayrıca bu tarz hikâyelerle Jodi'nin sabrının sınırını ilk zorlaması değildi. Hızlı konuşuyor, konuşmanın ortasında yön değiştiriyor, olayı yeniden yaşıyor, Jodi'nin ilgisini çekmek için elinden geleni yapıyordu.

“Pantolonum dizlerimdeydi, gözünde canlandırabiliyor musun? Ah, Tanrım, çöp iğrenç kokuyordu. Yavaşlamak için buna –çöp kokusuna– odaklandım. Bir şeyler yapmalıydım. Barda bana

gözünü dikmiş bakıyordu. Onu orada daha önce de görmüştüm ama hiç düşünmemiştim, o bara uzun zamandır uğramıyordum.”

Hikâye sona yaklaşırken parlak gözleri, tükürükle ıslanmış dudaklarıyla sinsice Jodi’yi izliyordu. Bir kahkaha atsa ve “Seni yaramaz çocuk, çok kötüsün sen!” dese hoşuna gidecekti. Ancak Jodi’nin işi, konuşmadaki boşlukları doldurmayı veya gereken yerlerde durumu kurtarmayı kapsamıyordu. Yargıç biraz bekledi, Jodi konuşmayınca huzursuzca ellerine bakmaya başladı. “Evet,” dedi nihayet, “üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm. Bunu yapmamalıydım.” Bunlar, karısına söyleyebileceği sözler değildi. Bu yüzden de terapistine söylüyordu.

Takip ettiği yol, inkârın ardından müsamaha ve onun ardından tekrar inkâr süreci döngüsüydü. İnkâr aşaması, “ailemi seviyorum ve onları üzmem istemiyorum” gibi açıklamalarla başlıyordu. Pişmanlığı samimi olmakla birlikte artık ne eşcinsel eğiliminden ne de aile hayatının sağladığı güvenli limandan vazgeçebilecek durumdaydı. Her ikisi de onun ihtiyaçlarının karşılanmasında rol oynuyordu ve her ikisi de kimlik duygusu açısından önemliydi. Kendisini erkeklere olan ilgisinin geçici bir durum olduğuna inandırmaya çalışıyor ve cinsel orucunun ve suç duygusunun, onu yaşayacağı doludizgin heyecana hazırlayacak bir çeşit şarj yolu olduğunu görmüyordu. Eşlerini aldatan pek çok kimse gibi kendi durumunu dramatize ediyordu. Zannettiğinden çok daha fazla dram kralıçesiydi.

“Karar senin,” dedi Jodi. Ancak karşısındaki hâlâ itiraf edecek aşamada değildi.

Çarşamba günlerini eşlerini aldatanlara ayırmıştı. Bir sonraki danışanı Bayan Piggy, tombul yanaklı, elleri çilli, cilveli bir genç kadındı. Sevgilisi olmasının iştahını kabarttığını ve evliliğine canlılık kattığını iddia ediyordu. Bayan Piggy’ye göre kocası hiçbir şeyden şüphelenmiyordu ve şüphelense bile şikâyet etmeye hiç hakkı yoktu. Bayan Piggy’nin neden terapiye geldiği veya bundan

ne beklediği pek belli değildi. Sürekli olarak kendisine rahatsızlık veren bir bilinçaltının olmaması ve günlük hayatındaki pratikliğiyle –pazartesi ve perşembe öğleden sonraları hem market alışverişini yapıyor hem de çocukları okuldan alıyordu– Yargıç’tan farklıydı.

Bayan Piggy, görünüşte Yargıç’tan daha kolay anlaşılır görünse de Jodi’nin bakış açısına göre çok daha güç bir vaka idi. Ruhunun derinliklerinde nadiren patlamalara ve rahatsızlıklara yol açan bir kaygı bozukluğu sürüp gidiyordu. Bu kaygı halini yüzeye, farkındalık seviyesine çıkarmak hiç de kolay olmayacaktı. Öte yandan Yargıç, açık bir kitap gibiydi, kendi kendisini sıkıntıya sokmuş hassas bir adamdı. Nihayetinde Jodi’nin yardımı olsa da olmasa da Yargıç’ın sorunu ortaya çıkacak ve bir şekilde hayatında yerini bulacaktı.

Bayan Piggy’nin, kocasının hiçbir şeyden haberi olmadığı yönündeki inancına rağmen Jodi, adamın şüpheleri olduğunu düşünüyordu. Bildiği kadarıyla bu tür durumlarda her zaman bir işaret olurdu. Örneğin aldatan kişi genellikle dikkati dağınık veya kafası meşgul dolaşır, kendisine soru sorulmasından hoşlanmaz, aldatan kişinin saçları ve kıyafetlerinde farklı kokular alınır. Bu koku tütsü kokusu olabileceği gibi pas veya çimen kokusu da olabilir. Ya da ağız yıkama suyu. Kim günün sonunda evine yatmaya gelmeden önce ağız çalkalama suyu kullanır ki? Alınacak bir duş, gerçeği ortaya dökebilecek kokulardan kurtulmaya yardımcı olabilir ancak aldatan kişinin otel banyosunda kullandığı sabun, evde kullanılan sabun markasından farklı olacaktır. Tüm bunların dışında diğer genel ipuçları vardır: kızıl veya sarı saç teli, ruj lekesi, buruşuk giysiler, kaçamak telefon konuşmaları, açıklanamayan geç gelmeler ya da hiç gelmemeler, vücutta gizemli izler... tabii bir de özellikle Sevgililer Günü’nde aniden ortaya çıkan gizemli eşyalar – süslü bir anahtarlık veya bir şişe tıraş losyonu gibi.

En azından Todd, sağduyulu davranmak için elinden gelenin en iyisini yapar ve kural olarak Jodi’nin arkadaşlarıyla flört etmezdi.

Gerçi birkaç kez bunun istisnası olmuştu. Eskiden ahbab oldukları bu çift vardı. Karayipler seyahati esnasında tanışmış ve marmarita için şnorkelle dalış dersleri alırken samimiyet kurmuşlardı. Çift, prefabrik kulübe işindeydi ve Todd, onların işlerini aşağılamıştı. Ancak birçok kış tatilinde bu çiftle resortlarda karşılaşmışlardı. Jodi, Todd ile Sheila arasında bir şeyler olabileceğinden şüphelendiyse de bu fikri zihninden uzaklaştırmıştı. Ta ki bir öğleden sonra ikisi havuz başından kaybolup bir süre sonra büyük bir kap dolusu krema yemiş kediler gibi ortaya çıkıncaya kadar. Sadece bu olsa görmezden gelebilirdi ancak Todd'un mayosunun içinde dikkat çekici değişiklikler vardı ve göğüs kıllarında jelatinimsi bir şeyin kalıntıları ışıldıyordu.

Yine de bunların hiçbirinin önemi yoktu. O zaman da önemli değildi, Todd'un açık verdiği diğer zamanlarda da. Çünkü her ikisi de Todd'un aldatan bir eş olduğunu biliyordu. Todd, Jodi'nin her şeyin farkında olduğunu biliyordu. Ancak burada önemli olan, aralarında her şeyin yolunda olduğu kandırmacasının devam etmesiydi. Gerçekler açıkça ortaya serilmedikçe, Todd ona laf oyunları yapıp gerçeği gizledikçe, sistemleri olması gerektiği gibi işledikçe ve görünürdeki sükûnet sürdükçe kendi hayatlarını yaşamaya devam edebilirlerdi. İyi yaşanmış bir hayatın etrafınızdakileri, kendi ihtiyaçları ve özellikleriyle –ki bu özellikler her zaman sevilen veya muhafazakâr sosyal normlara uyan özellikler olmayabilir– kabul etmenize dayanan tavizlerden oluştuğu bilinen bir gerçektir. İnsanlar hayatlarını yaşar, kendilerini ifade eder ve kendi yöntemleriyle ve kendi zaman sınırları içinde mutluluğun peşinde koşarlar. Elbette hatalar yapabilir, yanlış kararlar ve kötü zamanlamayla karşı karşıya kalabilir, yanlış adımlar atabilir, zararlı alışkanlıklar edinebilir ve yoldan çıkabilirler. Jodi'nin okulda öğrendiği en önemli şey buydu ve bunu psikoterapide bilişsel davranışsal yaklaşıma geçişin babası Albert Ellis'e borçluydu. Başka insanlar bizim ihtiyaç ve beklenti-

lerimizi karşılamak durumunda değildirler ve bize her zaman iyi davranmayabilirler. Bu gerçeğin kabul edilmemesi, kızgınlık ve kin duygularına yol açar. İç rahatlığına, insanların oldukları gibi kabul edilmesiyle ve olumlu düşüncelerin öne çıkarılmasıyla ulaşılır.

Aldatanlar mutludur; en azından çoğu... Mutlu değillerse bile bu onları değiştirmez çünkü kural olarak insanlar –güçlü bir motivasyon ve istikrarlı bir çaba olmaksızın– değişmezler. Temel karakter özellikleri, yaşamın erken yaşlarında gelişir ve zaman içerisinde değişmez, kalıcı özellikler haline gelirler. Çoğu insan deneyimlerinden çok az şey öğrenir ve nadiren davranışlarını değiştirmeyi düşünür. Sorunların etraflarındaki insanlardan kaynaklandığı düşüncesiyle iyisiyle kötüsüyle her şeye rağmen yapmakta oldukları şeyi yapmaya devam ederler. Aldatan bir insan her zaman bir aldatan olacaktır, tıpkı bir iyimserin her zaman iyimser olması gibi. Bir iyimser, sarhoş bir sürücü kendisine çarpıp her iki bacağını ezdikten, hastane faturalarını ödeyebilmek için evini ipotek ettirdikten sonra bile, “Şanslıydım, ölebilirdim,” der. Bir iyimser için böyle bir cümle anlamlıdır. Aldatan için de ikili bir hayat yaşamak ve aynı zamanda nabza göre şerbet vermek anlamlıdır.

Jodi'nin insanların değişmediğini iddia ederken söylemek istediği, iyi yönde değişmedikleriydi. Kötü yönde değiştiklerini söylemeye bile gerek yok. Hayat, olduğunuzu sandığınız kişiyi kendi yöntemleriyle değiştiriyor. Jodi, eskiden her yönüyle iyi bir insandı ancak artık böyle bir iddiası yoktu. Bir keresinde kendisine “Kurt” diye hitap eden bir kadından gelen mesaj üzerine Todd'un telefonunu göle fırlattığı olmuştu. Bir kere de onun iç çamaşırlarını renklilerle birlikte yıkamıştı. Çoğu zaman onun bir şeyleri kaybetmesini sağlıyordu. Tüm bu yaptıklarından gurur duymuyordu. Kendisini bu konuları aşmış bir kadın olarak görmeyi, onu olduğu gibi kabul etmeyi, konuyu gerçekçi bir biçimde değerlendirdikten sonra erkeklerinin kendilerine bir şey borçlu olduğuna inanan ka-

dınlardan birisi olmadığını düşünmeyi çok isterdi. Ancak Todd'un umursamazca yaptığı saygısızlıklar karşısında kendisinin yaptığı ihlalleri çok hafif olarak değerlendiriyordu.

Bayan Piggy'yi yolcu ettikten sonra apartmanın alt katındaki spor merkezine giderek ağırlık kaldırdı ve on kilometre bisiklet sürdü. Bir gün önceden kalma soğuk sebzeler ve mayonezden oluşan öğle yemeğinin ardından duşa girdi ve dışarıdaki işlerini yapmak üzere üstünü giydi. Evden çıkmadan önce çarşamba öğleden sonraları temizlik için gelen Klara'ya yapılacak işler için bir not bıraktı. Günlük rutin, onun moralini yükselten ve hayatının düzenini devam ettiren, tereddüde düştüğünüzde veya ne yapacağınızı bilemez durumda olduğunuzda sizi tuzağa düşüren, size üzerinde oturduğunuz boşluğun büyüklüğünü hatırlatan o varoluşsal korkuyu uzaklaştıran muazzam bir teselli unsuruydu. Kendini meşgul tutmak, orta sınıfa özgü ve uygulanabilir, iyi bir yöntem. Danışanları için program yapmak, evi idare etmek ve fit ve bakımlı kalmaya uğraşmakla meşgul olmayı seviyordu. Her şeyin belli bir düzene uygun ve öngörülebilir olmasını seviyor ve zamanını önceden ayrıntılı olarak planladığında kendisini güvende hissediyordu. Kendisini bekleyen programa bakmak için ajandasını incelemek onun için bir zevkti: spa seansları, kuaför randevuları, tıbbi kontroller, pilates dersleri. Meslek birliğinin düzenlediği hemen hemen her programa katılır, ilgisini çeken her konuda dersler alırdı. Todd için yemek pişirmediği akşamlarda arkadaşlarıyla yemek programları olurdu. Ayrıca her yıl Todd'la birlikte yaptıkları biri yazın biri kışın olmak üzere iki uzun tatilleri vardı.

Audi Coupe marka arabasıyla gezerken camları açarak şehrin gürültüsünü ve karmaşasını içine çekti. Etrafında işportacılar, sokak satıcıları ve sokak pazarlarının, hatta kalabalığın, siren seslerinin ve trafik tıkanıklığının yarattığı koşuşturma ve hengâmenin keyfine vardı. Genç bir kız elinde balonlarla sokakta dans ediyor, beyaz

önlüklü bir adam bir restoranın basamaklarında yoga yapıyordu. Jodi çerçevenin önünde durup Rajput tablosunu verdi, bir seyahat kitabı satın aldı, kırılan mutfak kantarının yerine yenisini satın aldı ve eve dönüş yolunda mahallelerindeki Starbucks'ta bir frappuccino molası verdi. Eve döndüğünde köpeği yürüyüşe çıkarmaya ve çiçek düzenleme kursuna gitmeden önce akşam yemeği için pirzola yapmaya vakti kalmıştı.

2

TODD

Güne erken başlamayı seviyordu ve yıllar içerisinde sabah rutinini temel uygulamalara indirgemişti. Güne dinç ve enerjik başlamak için soğuk duş alırdı ve tıraş malzemeleri de kutu köpük ve jiletten ibaretti. Jodi ve köpek uyurken yarı karanlık yatak odasında giyinirdi. Kimi zaman Jodi'nin gözlerini aralayarak yaptığı “gömleklerin yıkandı” veya “o pantolon çok eskimiş” gibi yorumlara “uyumana devam et sen” diye karşılık verirdi. Portakal suyuyla birlikte bir vitamin alır ve dişlerini her ne kadar yanlışı olsa da hızlıca soldan sağa doğru fırçalardı. Yataktan kalktıktan otuz dakika sonra asansörle otoparka doğru iniyor olurdu.

Saat yedi olmadan önce Güney Michigan'da Roosevelt Bulvarı'nın altındaki dört katlı binanın dördüncü katındaki masasının başında olurdu. Düz çatısı ve Todd'un yaptığı dönemde modern sayılan çelik çerçeveli,yalıtımlı pencereleriyle tuğla ve kireç taşından yapılmış bina, onun ilk büyük çaplı yenileme çalışmasının ürünüydü. On yıl boyunca ucuza gayrimenkul alıp, tadilat yapıp sattıktan sonra ve Güney Loop konut çılgınlığı gayrimenkul değerlerini yükseltmeden hemen önce bu işi almıştı. İlk satın aldığı bina kullanılmaz haldeydi ve binanın ofis sütünlerine dönüşümünü üç ayrı ipotek ve

limitli krediyle finanse etmişti. İşin her aşamasında ustalarıyla yan yana çalıştı. Aslında her şeyi tek başına da yapabilirdi ancak parası biterse bankalar ipotekli binayı haczedebilirlerdi. Bu işte ipotek ödemeleri, vergiler ve sigorta gibi harcamalar, “vakit nakittir” sözünün kanıtıydı. Kendisi için ayırdığı süit, iki ofis, bir kabul salonu ve bir lavabodan oluşan mütevazı bir daireydi. İki ofisten, caddeyi gören ve büyük olanını kendisine ayırmıştı. Ofisinin dekoru, çıplak zeminleri ve güneşlikleriyle modern ve ferahtı – dekorasyonu Jodi’nin yapmasına izin verseydi olacağı gibi minik antikalar ve biblolarla sade bir şekilde döşenmişti.

Günün ilk telefon konuşmasını kahvaltısını ve siparişlerini getiren marketi arayarak yaptı ve her zaman olduğu gibi iki domuz pastırmalı sandviç ve iki büyük kahve siparişi verdi. Beklerken masasının çekmecesinde eski bir tütün tabakası çıkardı, kapağı kaldırdı ve tabakanın içindekileri masasının üzerine boşalttı: Bugler marka sigara kâğıtları, bir kutu kibrit ve içinde bir avuç dolusu kuru tomurcuk ve yaprağın olduğu küçük bir kese. Sıkıntılı olduğu zamanlarda sabahları ilk iş olarak bir miktar ot içmenin kendisini uyuşukluktan çıkarıp işe koyulmasına yardımcı olduğunu fark etmişti. Şimdi artık sigara sarma ve yakma ritüeline alışmıştı ve güne yavaş başlamanın keyfi hoşuna gidiyordu. İçine çektiği dumanı pencereden dışarıya, açık havaya doğru üfledi. Ot içmekten hoşlandığını sakladığından değil ama TJG Holding ofisinin yurt odası gibi kokmasını istemiyordu.

Eskiden penceresinden baktığında açık bir gökyüzü manzarasıyla karşılaşırdu. Ancak artık sadece yolun karşısındaki apartmanların arasından belli belirsiz mavi yamalar görebiliyordu. Bu da hiç yoktan iyiydi, konut sayısındaki hızlı büyümeyi eleştirecek hali yoktu. Her neyse, durakta otobüs beklemekte olan insanları incelemeye koyuldu. Birkaç kişi sabah havası gayet açık ve ılık olduğu halde durağın içi çöple dolu sundurmasında beklemeyi tercih etmişti.

Sürekli aynı durağa gelenleri tanımak hoşuna gitti: sırt çantası ve kulaklıklarıyla bir ergen, sürekli sigara içen, beyzbol şapkalı, yaşlı, zayıf adam; üzerinde sarısı ve kot ceketıyla hamile bir kadın. Neredeyse herkes dikkatini akan trafiğe vermiş, yaklaşan otobüsü görmeye çalışıyordu. Her zaman olduğu gibi bir iki kişi otobüsü daha iyi görebilmek ümidiyle kaldırımından inip yolun ortasında duruyordu. Nihayet otobüs görüldüğünde gergin bekleyiş gözle görülür bir şekilde sona erdi ve herkes tek bir zihin ve bedeni paylaşıyormuşçasına hareket etti. Otobüs paralarını hazırlayan dağınık topluluk, birden toparlanarak hareketli bir sütuna dönüştü. Doğal olarak Todd, otobüsü çok ötedeyken görmüştü. Kimi zaman dördüncü kattaki ofisinin penceresinden bakarken kendisini Tanrı gibi hissedirdi.

Market görevlisi kahvaltısını masasına bıraktı ve kendisi için kâğıt ağırlığının altına bırakılmış olan parayı aldı. Ona başıyla selam veren Todd, telefonda Cliff York'la konuşmaya devam etti. Sonradan bakmaya gerek duymayacağı notlar aldı. İsimleri, tarihleri ve rakamları, zamanları ve yerleri, hatta telefon numaralarını aklında tutmakta hiçbir zaman zorlanmazdı. Üzerinde konuştukları Jefferson Park'taki altı blokluk proje yarı yarıya tamamlanmıştı. Başlangıçta karşılaşılan sorunlar –planlar, izinler, finansman gibi– aşılmış ve tüm blokların yıkım işlemleri tamamlanmıştı. Ana müteahhit Cliff ile su basıncı hakkında konuşuyorlardı. Günün ilerleyen bir saatinde buluşup konuların üzerinden gitmeyi ve tesisatçıyla konuşmayı kararlaştırdılar.

Kahvaltısını yaparken ekmeğin biraz hamur ancak domuz pastırmasının iyi olduğunu düşündü. Her iki sandviçi ve kahvelerin birini bitirdiğinde tekrar telefonu çaldı. Bu kez arayan, kendisine potansiyel bir alıcı bulan emlakçıydı. Bu, iyi haberdı. Apartman daireleri, geçici bir projeydi. Gerekirse projeyi elinde tutup daireleri kiraya verebilirdi. Ancak asıl plan, daireleri satıp sermayeyi bir

sonraki yatırımına, daha büyük ölçekli ofis projesine yatırmaktı. Bu, şimdiye kadar yaptığı her şeyi gölgede bırakacak bir projeydi.

Dokuzu yirmi geçe Stephanie binaya geldi. Hazırlıklarını tamamladıktan sonra saat tam buçukta not defteri ve dosyalarıyla Todd'un ofisindeydi. Kendisine bir sandalye çekip masaya oturdu. Stephanie, atkuyruğu yaptığı gür saçlarıyla bakımlı, yirmi beş yaşında bir genç kızdı. Todd, ne zaman ofisine girse nereye oturacağını merak ederdi. Kimi zaman doğrudan karşısına oturur, bu durumda Todd vücudunun sadece üst kısmını görebilirdi. Bazen de onun sağına oturur, kolunu not almak üzere masaya koyup bacak bacak üstüne atardı. Dikdörtgen zemin üzerine oturtulmuş oval masanın etrafında bacaklar için yeterince yer olduğundan, her ne sebeple olursa olsun bacaklarını sergilemeyi tercih ettiğinde Todd o günü şanslı gün sayardı. Kot giydiği zamanlar bacak arasını ve kalçalarını, etek giydiğinde ise dizlerini ve bacaklarını seyredebilirdi. Stephanie onunla flört etmese de bacaklarını izlemesini fark etmez ya da fark ediyorsa da umursamazdı. O gün kot pantolon giymişti ancak masanın uzak tarafına oturduğundan Todd, bluzunun düğmelerini geren ikiz kulelerle yetinmek zorunda kalmıştı. Boyu bir elliden çok uzun değildi. Göğüslerinin boyutunun bu kadar etkileyici olması da bu yüzdendi.

Todd'un ilgilenmesi gereken bir tomar dosya ve liste getirmişti: tavan vantilatörü fiyatları, bahçe düzenlemesi için internet adresleri, şüpheli faturalar... Rutine uymayan her şeyin kendisine bildirilmesini istiyordu. Bugünlere ayrıntıları gözden kaçırarak veya işinin kontrolünü elinden bırakarak gelmemişti. İşin tek sahibiydi ve kâr marjları çok yüksek değildi. Bu nedenle de her ayrıntı önemliydi. Saatine baktı, böylece Stephanie'ye, gecikmesinin dikkatinden kaçmadığını hissettirdi.

Faturaları incelerken, "Cliff'ten gelen fatura yok mu?" diye sordu.

"Henüz yok."

“Geldiğinde göreyim. Geçen sefer kendi temin ettiğimiz malzemelerin maliyetini de fatura etmişti. Neydi o malzeme?”

“Banyo fayansı.”

“Doğru. Banyo fayansı. Ve bir de sıva vardı. Lanet olası sıva için fatura kesti bana.”

Kendisinden istediği şekilde tuvaletlerle ilgili gerekli araştırmayı yapan Stephanie broşürleri uzattı. “Akımı düşük modeller, çift basmalı sifonlulardan daha ucuz ama güvenilir değiller.”

“Neden?”

“Her zaman sifonu basmayabiliyor onların.”

“Basmaz olur mu, basıyordur.”

“Her zaman su akıyor.”

“Cliff daha önce onlardan monte etmişti.”

“Değiştirmek mümkün değil,” dedi. “Kiralık dairelerde olmuyor. Çift basmalı seçeneklere baksanız iyi olur.”

Todd somurarak sordu: “Ne kadar?”

“Çok fena değil. Beş yüz dolara iyi bir şey bulabilirsiniz.”

“Lanet olası tuvaletler için üç bin demek bu. Home Depot mağazalarına gidip tanesi elli dolardan tuvalet alabiliriz.”

“Yapabilirsiniz ama yapmazsınız.”

“Başka ne vardı?”

“Buzdolabı ve fırınlara karar vermeniz gerekiyor. Siparişi verdikten sonra teslim edilmeleri biraz zaman alabiliyor.”

“Bana birkaç fiyat söyle. Tüm malzemeleri aynı yerden temin edersek indirim alabiliriz.”

“Ebatları nasıl bileceğim?”

“Planlara bak.”

“Planlar bende değil, eve götürdünüz.”

“Vanderburgh’daki Carol’dan bir set al. Blokların hepsi aynı değil.”

Stephanie kâğıtlarını toparlayıp onu kalçalarının manzarasıyla baş başa bırakarak odadan çıkarken Todd, bir süre öylece bakakaldı. Bir yandan da kulağı Stephanie’nin odasından gelen seslerdeydi. Zihninde aynı anda pek çok şey vardı. Âdeta tüm hayatı bir beyzbol sahasıydı ve kendisi de sayı vuruşunu yapmak üzere gözünü toptan ayırmadan saha kenarları boyunca uçarcasına koşuyordu. Hayatının bu döneminde sürekli bir endişe hali içindeydi. Her bir küçük kararıyla almış olduğu riskler, işlerin hızlı büyümesinin getirdiği baskılar ve sahip olduğu her şeyi şu an üzerinde çalışmakta olduğu projeye bağlamasından kaynaklanan bir endişeydi bu. Hissetmekte olduğu bu huzursuzluk, bir yandan da ona yaşamakta ve doğru yolda olduğu duygusunu veriyordu. Geleceğe ve geleceğin getirilerine ilişkin beklentileri ve merakı, endişelerini hafifletiyordu. Gününü bu duygu ve düşüncelerle geçiriyordu.

Depresyon geçirdiği dönemde kendisini ileriye taşıyan bu ivmeyi kaybetmişti. Aslında zaten asıl sorunu bu ivmeyi kaybetmiş olmasıydı. En ufak bir fark veya değişiklik olmaksızın her dakikanın, her günün bire bir aynı geçtiği bir dönemdi. İnsanların onun hissettiğini farz ettiği yenilgi veya başarısızlık duygusundan bihaberdi. Sanki bir boşluk içindeydi.

Saatini kontrol ettikten sonra telefonu aldı. Karşı taraftan gelen uyukulu ses, onu hoşnut ederek iştahını kabarttı.

“Hâlâ yatakta mısın?”

“Hııı hııı...”

“Dersin yok muydu?”

“Daha sonra.”

“Seni şımarık...”

“Umarım öyleyimdir.”

“Üzerinde ne var?”

“Sence?”

“Doğum günü kıyafeti.”

“Neden bilmek istiyorsun?”

“Sence neden bilmek istiyorum?”

“Resmî bir talep mi?”

“Gayriresmî.”

“Yazılı olarak istiyorum.”

Bir süre böylece konuştular. Todd onu ev arkadaşlarıyla paylaştığı Claremont’un kuzeyindeki apartman dairesinin küçük yatak odasında, dağınık çarşafların arasında hayal etti. Henüz kızın vücudunda dokunmadığı yerlerin olduğu o ilk zamanlarında bir defa gitmişti oraya. Sonrasında mutfakta, kızın oda arkadaşları etrafını sarmış ve onu soru yağmuruna tutmuşlardı – çoğunlukla yaşı ve karısı hakkında. Sonraki zamanlarda çalışanların mesafeli ve kibar olduğu Madison Caddesi’ndeki Crowne Plaza otelinde buluşmaya başladılar.

Onunla konuşurken zihninde hâlâ belli belirsiz varlığını sürdüren yabancılik duygusuyla mücadele ediyor, kendisinin Todd Gilbert değil de depresyonda olduğu dönemde Todd Gilbert’ın bedenine girmiş başka bir adam olup olmadığını düşünüyordu. Onu tanıdığı kısa zaman içerisinde genç kız, Todd’u hayata döndürmüştü. Ona yaşamını armağan etmişti. Sadece aşk değil, aynı zamanda bir erkeği insan yapan hırs, şehvet, arzu gibi tüm yıkıcı, yoğun duyguları borçluydu ona. Şu anki sabırsızlığı bile bir nimetti. Onunla birlikte olmayı sabırsızlıkla beklemesi, gününü daha canlı yaşamasını sağlıyordu. Hatta kıskançlığı... Kızın daha genç bir sevgiliyi hak ettiğini biliyor ve bunu anlamasının an meselesi olmasından korkuyordu. Her ne kadar acı verici olsa da en azından bu duygular ona yaşadığını hissettiriyordu.

Kıskançlık onun için yeni bir duyuydu, kadınlar karşısında kendinden emin olmaya alışkındı. Jodi'ye göre Todd'un kendine güveni, onun üzerine titreyen –maddi durumları iyi olmamasına rağmen çocuğuyla vakit geçirebilmek için yarı zamanlı çalışan bir hemşire– ve sarhoş bir devlet memuru olan babanın eksiklerini tamamlamaya çalışan bir annenin tek çocuğu olarak büyümesinden kaynaklanıyordu. Lise öğrencisiyken para kazanmayı öğrenerek ve sorumluluklar alarak annesinin evi geçindirme rolünü üstlenmiş, böylece sadece annesinin değil, annesinin arkadaşlarının ve kendi öğretmenleri ve tanıdığı kızların da övgülerini kazanmıştı. Kadınlar tarafından seviliyordu. Kadınlarla ilgilenmeyi bildiği için seviyordu kadınlar onu. Natasha'yla da ilgileniyordu ama Natasha ile ilgili sorun, ona yaşlanmakta olan bedenini ve artık kaybolmakta olan canlılığını hatırlatmasıydı. Bu, onun yaptığı veya söylediği şeylerden değil, gençliğinden, çekiciliğinden ve istekliliğinden kaynaklanıyordu.

Stephanie imzalaması gereken çek destesiyle geldiği sırada Todd hâlâ telefondaydı. Odanın içinde bir süre gezindikten sonra pencerenin önünde durdu. Stephanie, çekleri masasının üzerine bırakıp beklemeye başladı. Stephanie'nin Natasha'yla arasında olup bitenlerden haberdar olduğunu biliyordu. Bir kez ofise gelen Natasha, onu âdeta gözleriyle soymuştu. Bunlar, Stephanie'nin sözleriydi. Ne tür bir asistan patronuyla bu şekilde konuşurdu ki? Ayrıca son zamanlarda Stephanie, özellikle tam Natasha'yla telefonda konuşurken odaya giriyordu. Todd'a şimdi olduğu gibi konuşmayı aniden kesmekten başka seçenek bırakmıyordu. Genç kadın elindeki kalemi ona doğrultmuş bekliyordu.

Todd ofisten ayrılmadan önce Jodi'yi arayıp yemeğe eve gelmeyeceğini bildirdi. Nezaketen aramıştı aslında; Jodi, onun bu akşam Dean'le görüşeceğini biliyordu. Ancak Jodi'nin onun düşünceli olduğunu bilmesini istiyordu. Şanslı bir adamdı ve bu gerçeği asla gözden kaçırmıyordu. Jodi, ince fiziği, koyu renk saçlarıyla hâlâ çok

çekici bir kadındı ve kendisi her ne kadar ev kuşu olsa da Todd'un akşamları eve tıkanıp kalmamasını anlayışla karşılıyordu. Bazı arkadaşları her akşam yemekte evde olmak zorundaydı. Bazıları ise iş çıkışı bira içmeye bile gidemiyordu. Neyse ki çok sayıda arkadaş vardı –neredeyse birlikte çalıştığı herkesle arkadaştı– ve bunların çoğu bekâr veya boşanmış olduğundan hemen hemen her zaman birlikte bir şeyler içecek birilerini bulabiliyordu. Ancak yeri geldiğinde akşamı yalnız geçirmekten de rahatsız olmazdı.

Dean Kovacs'la dostluğu lise yıllarına dayanıyordu. Dean onun en eski ve babasını tanıyan tek arkadaşıydı. Babasından lanet yaşlı adam olarak bahsettiğinde Dean onun ne demek istediğini çok iyi anlardı. Ailesinden biri, kardeşi gibiydi. Ama aynı zamanda Natasha'nın da babasıydı ve bu ciddi bir problem teşkil edebilirdi. Ya da belki de etmezdi. Neler olup bittiğini öğrendiğinde Dean'in ne tepki vereceğini söylemek zordu. Şok olacağı kesindi ancak bir kez bu fikre kendisini alıştırdığında kim bilir belki de bu duruma kahkahalarla gülebilirlerdi – Todd, Dean'e baba veya babalık der, Dean da ona “Yıkıl karşımdan,” diyebilirdi. Her şeyin yolunda gitme olasılığı onda birdi. Neyse ki bu haberi Dean'e verecek kişi kendisi değildi. Zamanı geldiğinde Natasha söyleyecekti. Böyle karar vermişlerdi.

O gün hava ılıktı ve kaldırımdan sığağın ve sokaktaki tozun kirin kokusu yayılıyordu. Bu şehri betonuna varana kadar seviyordu; katıksız enerjisini, dev binalarını, hatta şehrin gücünü ve itiş kakışını, ticaretinin dinini, artan “satılık” ilanları ve sunulan fırsatları seviyordu. Arabasını park ettiği üç blok güneydeki özel park alanına yürürken şu anda burada –bu şehirde, bu zamanda– yaşıyor olmasının ne büyük bir talih olduğunu düşündü.

Doğrudan Jefferson Park'a doğru gitmek yerine batıya, Roosevelt Bulvarı'na saptı ve Home Depot'ta durdu. Bu mağazada geçirdiği zamanı toplasa, ömrünün birkaç ayına denk gelirdi. İnşaatlarının

iç tasarımına önem verirdi ve zemin döşemesi ve aydınlatma gibi konularda çeşitli fikirleri vardı. Küçük ayrıntıların toplamı, bir projenin tamamlanması veya batmasında büyük role sahipti. Cliff, boya, döşemeler, halılar, demirbaş eşyalar için alışveriş yapıp yüzde on hissesine eklemekten memnun olabilirdi ama potansiyel alıcılar boya veya cılanın rengini beğenmeyip geri döndüğünde Cliff'in bundan bir zararı olmayacak, ne olursa olsun Cliff parasını alacaktı.

Hiçbir şey almadan mağazadan çıktı ve otoyola yöneldi. Arabasının camları açıktı ve içeride *Nevermind* çalıyordu. Şarkı söylemeye yeltendiği tek mekân, kulaklarındaki rüzgâr ve motorun gürültüsü nedeniyle kendi sesini duyamadığı arabasıydı. Tüm şarkıların sözlerini biliyor ve hızını artırdıkça yükselen bir sesle şarkılara eşlik ediyordu. Dinlediği albümün tarihi, kendi yetenek ve gelecek başarılarıyla sarhoş olmuş, kendini beğenmiş genç bir adam olduğu yirmi yıl öncesine dayanıyordu. Jodi'yle Nirvana'nın listelerde Michael Jackson'ı geçip bir numaraya yerleştiği yıl tanışmıştı. Şimdi de albümün her bir şarkısı, âdeta bir zaman makinesi gibi onu o aşk yıllarına götürüyordu.

Jodi'ye ilk defa State Sokağı'nda rastlamıştı. Birbirlerine çarpınca arabaları doğu yönünü her iki taraftan tıkamış, arkalarındaki trafik durmuş, kornalar çalınmış, insanlar etraflarını sarmıştı. Yağmur yağıyordu ve Jodi'nin ıslak saçları yüzüne yapışmış, sıırılsıklam tişörtü bedeninin üst kısmını ortaya çıkarmıştı. Her ne kadar göğüsleri muhteşem olsa da –küçük ama mükemmeldiler, göğüs uçları sicim gibi yağmurun altında süslemeler gibiydi– onu asıl etkileyen Jodi'nin havalı, soğukkanlı, asil ve vakur duruşuydu. Ne o güne kadar ne de daha sonra Jodi'nin kalitesinde bir kadına rastlamıştı.

Todd inşaat sahasında Cliff'i binaların önünde tozlu iş tulumu ve belinden sarkan alet kemeriyle sigara içerken buldu. Cliff, yavaş konuşan ve bulunduğu noktada kök salmış izlenimi veren yapılı bir adamdı. Todd'la aynı yaşıydı ama kırçillı sakalları ne-

deniyle on yaş daha büyük gösteriyordu. Tesistatçı, kamyonetiyle geldiğinde üçü birlikte binadan içeri girdiler ve daireleri dolaştılar. Borular ve tahliye sistemi gibi meseleler üzerine konuştular. Varnı yoğunluğunu bu işe yatıran TJG Holding'in Todd Jeremy Gilbert'i için oldukça ilgi çekici meselelerdi bunlar. Bina, satın aldığı anda neredeyse enkaz halindeydi ve içinde yaşayanları tahliye etmek zorunda kalmak hiç hoşuna gitmemişti. Ancak artık yavaş yavaş bir şeye benzemeye başlamıştı. Etrafı dolaşırken karşılaştıkları işçiler eski elektrik kablolarını çıkarıp yenilerini döşüyorlardı ve bu, Todd'un hoşuna gitmemişti. Her ne kadar yaklaşık yirmi yıldır Cliff'le çalışıyor olsa da hâlâ onunla ilgili sorunlarla uğraşıyordu. Masrafları –sadece bu gayrimenkulü elinde tutmak ve banka ile belediyeyi uzak tutmak için harcadıkları– Afrika'nın bir köyünü bir yıl boyunca doyurabilirdi.

Şehre dönerken öğle yemeğinde buluşabilme umuduyla Natasha'yı aradı. Ancak aradığında Natasha sandviçini yiyordu.

“Şu anda sandviç mi yiyorsun?”

“Şu an paketini açıyorum ve bir ısırık almak üzereyim.”

“Onu sonraya bırak, Francesca'ya gidelim.”

“Gelemem. Derse gitmem lazım.”

“İşten sonra benimle buluşabilir misin?”

“Dörtle altı arası çocuk bakacağım.”

“Ben gelirim o halde.”

“Bu iyi bir fikir değil.”

“Sonrasında meşgul olduğumu biliyorsun.”

“Yarın öğlen yemek yiyelim mi?”

“Yani bugün seni göremeyeceğim.”

“İdare edebilir misin?”

“Neli sandviç yiyorsun?”

“Çavdar ekmeğine salamlı. Manny’den. Ekstra hardallı.”

“Oturuyor musun bir yerde?”

“Dedim ya, derse gidiyorum.”

“Şu anda okula mı yürüyorsun?”

“Morgan’dan kuzeye doğru yürüyorum. Şimdi kütüphaneyi geçtim ve eğer telefonu kapatmazsan geç kalacağım.”

“Üzerinde ne olduğunu söyle bana.”

Natasha rahatsız olmuş gibi yapsa da Todd, hoşuna gittiğini çok iyi biliyordu. Erotik göndermeli, dozunda ilgiden hoşlanırdı. Onu gözünde canlandırdı. Sırt çantasının kayışları omuzlarından sarkıyor, mükemmel dişleri, arasına et konmuş olan yumuşak ekmeğin içine gömülüyor... Natasha üniversite son sınıftaydı ve bahar döneminde sanat tarihi bölümünden mezun olacaktı. Kariyer yapmayı düşünmüyordu, evlenip aile kurmak istiyordu. Bu konu açıldığında Todd’a onun mükemmel bir baba olabileceğini de söylemişti. Todd bunu duyduğunda cesaretlense de –demek ki onu daha genç bir erkek için terk etmeyi düşünmüyordu– henüz geleceğe dair bir düşüncesi yoktu. Öte yandan Natasha’yla yaşadıklarının basit bir kaçamaktan daha fazlası olduğunu itiraf ediyordu. Ona göre kaçamak yapmak, bir tür spor, yaşantısına müdahale etmeyen, sahip olduklarını kaybetmesine neden olmayan bir tür eğlenceydi. Ama bu yaşadığı karmaşıktı, talepkârdı, bağımlılık yapıyor ve onu endişelendiriyordu. Zaman zaman doğru yola gireceğine yemin ediyordu ama çoğunlukla kendisini sörfе âşık fakat boğulmakta olan bir adam gibi hissediyordu.

Hafta sonu kaçamağı Natasha’nın fikriydi. Fox Nehri üzerinde ağaçlıklı, on yedi dönümlük alana kurulmuş, ısıtılmalı havuzu ve Fransız aşçısı olan bu taşra otelini bulan, odayı ayırtan ve Todd’u bu geziye razı eden oydu. Kahvaltıdan sonra yatağa dönecek ve akşam yemeğinden önce birlikte duş alacaklardı. Ormanda yürüyüşe

çıkabilir ve güneşin altında sevişebilirlerdi. Her zaman yaptıkları, gizli köşelerde atıştırmaların aksine damak zevklerini tatmin edebilirlerdi – ve daha başka gerekçeler öne sürmüştü Natasha.

“Evde Jodi’yle kalmayı mı tercih edersin?” diye sormuştu.

Jodi’yi bu konuya karıştırmamasını tercih ederdi Todd. Jodi’yle olan hayatı, Natasha’yla hiç ilgisi olmayan bir dünyaya, her şeyin sakince seyrettiği, kabahatsiz yılların geçmişten geleceğe kibarca uzandığı paralel bir evrene aitti. Bir kez Natasha’ya Jodi’nin yatakta soğuk yulaf lapası gibi olduğunu söyleme hatasına düşmüştü. Yapmak istediği, Jodi’yi küçümsemek değil Natasha’yı rahatlatmaktı. Özellikle kadınlar söz konusu olduğunda insanları kolaylıkla kusurlarıyla kabullenebilen, cömert bir adamdı. Her şeyi olduğu gibi kabullenip idare etme yeteneğine sahipti. Jodi’yle ilgili olanları da... Natasha’yla ilgili olanları da...

Jodi’de katlanmak zorunda olduğu bir özellik, çok sayıda derecesi olmasıydı. Sadece Natasha’nınki gibi lisans derecesi değil, doktora ve birkaç yüksek lisans derecesi vardı Jodi’nin. Onun bu kadar zeki olmasını sorun etmiyordu – onu rahatsız eden, sürekli olarak Jodi’nin ondan üstün olduğunu dillendiren arkadaşlarının alaylarıydı. Bir insanın çok sayıda derecesinin çok önemli olduğuna asla inanmamıştı. Eğitim almak tamamen güç kazanmakla ilgiliydi – çocuklar, okula gitmezsen McDonald’s’ta çalışmak zorunda kalırsın diye tehdit ediliyorlardı. Amerika’nın kutsal değeri eğitim değil paraydı.

Todd öğle yemeği için gittiği İngiliz barında içinden geldiği halde bira ısmarlamadı. Ofise döndüğünde Stephanie, daha önce istediği fiyat listeleri ile yapması gereken aramaların listesini verdi. Telefon görüşmelerini yapmak için kanepeye uzandı ve görüşmeleri bittikten sonra da biraz kestirdi. Beşe yirmi kala uyandığında, doğrudan spor salonuna gitti.

Spor yapmak, yeni alışkanlığıydı. Doktorun yoğun egzersizin vücudun doğal ağrı kesicisi olan endorfini salgıladığını söylemesi üzerine depresyonuyla mücadele amacıyla başlamıştı spor yapmaya. Başlangıçta endorfini hissetmese ve spor salonuna giderken yolunun üzerindeki bara uğramadan geçmekte zorlansa da Natasha ile tanıştığında durum değişmişti. Artık eğitmen eşliğinde çalışıyor ve makineler yerine serbest ağırlıkları kullanıyordu. Ayrıca artık bileklik takmaya ve spor atleti giymeye de başlamıştı.

Bir saatten fazla bir süre zorlandıktan sonra kendini enerjik ve biraz da azgın hissetti. Düşunu alıp kurulandıktan sonra beline bir havlu sardı ve Natasha'yı aradı. Kalabalık soyunma odasının gürültüsü, özel bir telefon görüşmesini imkânsız kılıyordu. Aslında düşüncelerini bile kontrol altına alması gerekiyordu çünkü çıplak erkeklerle dolu bir odada şehvetinin ortaya çıkmasını istemiyordu.

Natasha üç kez “alo” dedikten sonra nihayet konuştu.

“Nesin sen? Sapık mı?” diye sordu Natasha.

“Doğru bildin.”

“Adını ve numaranı telefonumun ekranından görebildiğimi biliyorsun.”

Todd bir dahaki sefere kontrollü hattan aramaya karar verdi.

Porsche'yi valeyeye bıraktıktan sonra Drake Otel'in salonuna yöneldi. Dean Kovacs daha önce varmış, barda onu bekliyordu. Şampanya rengi deri ve parlak ahşap dekorasyonlu bu klasik gece kulübü, maskülen, Avrupalı zarafetiyle evden uzaklaşmak için rahat ve baştan çıkarıcı bir ortam sunuyordu. O akşam da iş çıkışı kalabalığıyla dolup taşıyordu. Todd, şiirsel dalgalar halinde alçalıp yükselen sesler arasında salonun diğer köşesindeki Dean'in yanma gidip sırtına hafifçe dokunduktan sonra onun solunda boş duran, daha çok sandalyeye benzeyen tabureye oturdu.

“Selam dostum,” dedi Dean fıçı birasının kalanını yudumlar-ken. “Sensiz başladım.”

“Seni yaşlı serseri, benden bir adım öndesin.”

“Ben her zaman senden bir adım öndeyim dostum,” dedi Dean. Barmene iki parmağıyla işaret ederek tekrar sipariş verdi.

Dean son zamanlarda kilo almıştı ve yuvarlak suratı, gıdısıyla tombul bir bebeğe benzemeye başlamıştı. Ütü gerektirmeyen bir gömlek üstüne mavi bir yazlık takım giymişti. Gömleğin göbek kısmı gerilmekten dolayı açılmışsa da altından sadece temiz beyaz atleti görünüyordu. Rulo yapıp koyduğu kravatı ceketinin göğüs cebinden dışarıya sarkıyordu. Son on iki yıldır hayatını bir plastik şirketinin satış müdürü olarak kazanıyor ve işini de seviyordu.

Barmen önlerine iki bira koydu. Todd büyük bir yudum aldı ve dudaklarında kalan köpüğü elinin tersiyle sildi. Sporun yorgunluğundan dolayı tek istediği arkasına yaslanıp alkolü ve atmosferi içine çekmekti. Tam bir satıcı olan Dean’i konuşmaya başlatmak için Todd’un tek yapması gereken kâr oranlarını sormaktı. “Son görüştüğümüzde kârlarda düşüş vardı,” diyerek oltayı attı. Dean’in pazar payı açısından dördüncü sırada olmanın getirdiği zorunluluk ve rekabetçi kişiliği nedeniyle konuşmaya başlaması, Todd’un tek kulağıyla onu dinleyerek rahatlamasına olanak sağladı. Ürünler ve gelişmeler hakkında bir şeyler dinlemeyi tercih ederdi elbette – plastik bile ilgisini çekerdi ancak Dean’in ilham kaynakları hedefler, kotalar, kârlar ve tahminlerdi.

Todd, Dean’i yılda iki ya da üç kez görüyordu. Arayıp görüşmeyi ayarlayan Dean olurdu ancak Dean yapmayacak olsa Todd yapardı ayarlamaları. Bugün farklı dünyaları olsa da geçmiş, aralarında güçlü bir bağ oluşturunuyordu. Güneybatıda Ashburn’de büyümüş ve Bogan Lisesi’nde birlikte okumuş, hokey oynamış, birlikte ot içerek kafa bulmuş, bekâretlerini birlikte kaybetmişlerdi. Bekâretlerini, Dean’in ailesine ait bir cipin içinde, çifte randevuda kaybetmişlerdi.

Dean'e bir ya da iki kadeh içki verdiğinde muhakkak bu konuyu gündeme getirirdi. Bu önemli deneyimi Todd'la birlikteyken yaşamış olmak onun için anlamlıydı. O ve Todd, birbirlerinin erkekliğe geçişine şahit olmuşlardı. Bu, Todd için de önemli olmakla birlikte o, bardaki herkesin bunu bilmesini istemiyordu. Konu çok fazla ileri gitmeden Todd menüleri isteyerek Dean'in dikkatini yemeğe yöneltti.

Hamburgerlerini yedikten sonra biradan tek atımlık içkilere geçtiler ve bu noktada Dean, on yılı aşkın bir süre önce ölmüş olan karısının konusunu açtı.

"Bana onun bir erkeğin isteyebileceği en iyi kadın olmadığını söyleme sakın. Böyle bir kadın, insanın karşısına hayatta bir kez çıkar." Sözlerini vurgulamak istercesine sırtını dikleştirdi ve kafasını sallayan oyuncaklar gibi rastgele başını sallamaya başladı. "Sadece bir kez," diye tekrarlarlarken parmaklarını barın üzerine vuruyordu. "Tabii şanslıysa..."

"İyi bir kadındı," diye onayladı Todd.

"O kadın bir tanrıçaydı. Lanet olsun, tapıyordum ona. Biliyorsun, gerçekten tapıyordum."

Todd'un onayını bekledi, Todd da içtenlikle onayladı. Todd'un zihninde Dean'in şu anki duygularıyla karısı hayattayken yaşadığı yasak ilişkiler arasında bir çelişki yoktu.

"Onu ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Herkes biliyordu."

"Bu doğru," dedi Dean. "O kadına taptım. Hâlâ tapıyorum. Bunun doğru olduğunu biliyorsun çünkü doğru olmasa şimdiye kadar yeniden evlenirdim ki bunu yapmadım."

Son yıllarda Dean'in pek çok kız arkadaşı olmuştu ancak hiçbiri onun mükemmel eski karısı kadar iyi değildi ve hiçbiri onun yerini alamazdı. Bu, kovalama ve fethetme oyununu ve bir kadının ilgisini

kazandıktan sonra onu kendisinden uzaklaştırmanın verdiği güç duygusunu seven Dean'ın işine geliyordu.

Dean, içkilerini yuvarlarken alkol duygusallığından aksiliğe geçiş yaptı. Kalabalık azaldı, gürültü yerini uğultuya bıraktı ve Dean'ın ilgisi etrafa yöneldi. Oturduğu yerde kıpırdanıp dururken hemen hemen kızının yaşlarında, kısa siyah saçlı, kırmızı rujlu bir genç kızı izlemeye başladı ve görünüşte Todd'a anlatıyormuş gibi yüksek sesli bir monologla kıza ne yapmak istediğini ve kızın kendisine ne yapmasını istediğini tarif etti. Onlara yakın sayılacak bir mesafede oturan ve muhabbete dalmış olan kız, Dean'ın kendisini hedeflediğinden habersizdi ancak duyma menzilineki diğer herkes dönmüş Dean'e bakıyordu.

Bu arada Todd, kendi dünyasına dalmıştı. İyi niyetli özbenliği -aurası, ihsanı- büyümüş, genişlemiş ve artık tüm salonu kaplamıştı. Bu yüce gönüllülük mertebesinde hiç kimseyi yargılamaz, ne Dean'i ne düşmanlarını, hiç kimseyi dışlamazdı. Dean, kızla iletişim kurmaya çalışmakla meşguldü. Odada bulunan herkes Todd'un kafasının içindeki yüce gönüllülük balonunun içindeydi. Todd, içtiği zaman böyle olurdu. İçtiği zaman bir rahip gibi sessiz bir hayata dalar, tüm insanlığa karşı af ve arınma duygularıyla dolardı.

Kırmızı dudaklı kıza olan ilgisini kaybeden Dean, şimdi de barda, sağ tarafında oturmakta olan kadına dönmüştü. Kadın fazla kilolu ve kendi yaşma daha yakındı. Dean'ın alkolle demlenmiş beyninde, bu özelliklerden yola çıkarak kadının kendisine ilgi duyabileceği fikri vardı. Kadının hemen yanında oturan kavalyesiyle muhabbete dalmış olması, ağzını kadının sol göğsüne yaklaştırıp diliyle yalıyormuş gibi hareketler yapan Dean'ın dikkatinden kaçmıştı. Dean'i fark eden kadın, taburesini ondan uzaklaştırmıştı. Şimdi de ona iğrenerek bakarak *siktir olup* gitmesini söylüyordu. Siktir kelimesini istediği şekilde anlayan Dean kadına bu sefer bir teklifle yaklaştı. Bu noktada kadın ve erkek arkadaşı -tasarım gözlükler

takmış süslü adam- ayağa kalkıp yer değiştirdiler. Dean ile asıldığı kadın arasında engel oluşturan adam ona hiçbir şey söylemese de ona prensipte itiraz eden Dean, parmağıyla kaburgalarını dürttü.

“Hey dostum, sadece bir erkek olarak haklarımı kullanıyordum.”

“Git ve haklarını başka yerde kullan.”

Todd’a dönen Dean, “Sadece erkek olarak haklarımı kullanıyordum. Burası özgür bir ülke, öyle değil mi?” diye sordu.

Todd lise yıllarından beri Dean’in bu tür didişmelerine tanık olurdu. Dean ciddi ciddi hırçın ruh halinde ise Todd onu tutup oradan uzaklaştırırdı. Ancak şimdi Todd’a göre Dean’in şu anki hali zararsızdı. Sadece, “Başına bela alma,” dedi.

Bunun üzerine Dean yüksek sesle, “Zaten çirkin bir şey,” dedi, “ben ondan çok daha iyilerini bulurum.”

Todd kahkaha atarak, “İşte bu, dostum,” dedi. Dean, kendinden memnun bir şekilde kıkırdadı.

Todd, Dean’in sadece içtiğinde bu hale geldiğini biliyordu; kimileri içkiyi kaldırabilir ama Dean onlardan biri değildi. Belli etmese de Dean aslında hassas, kolayca ağlayabilen, bebekleri seven türde bir adamdı. Liseyi bitirdiğinde donanmaya yazılmış ancak sonuna kadar götürecek kadar sağlıklı olmadığından ataması yapılmadan ayrılmış ve satış işine de o zaman girmişti. Genel olarak yumuşak başlı bir insan olduğu söylenebilirdi. Arada bir sinirlendiği olurdu ancak sadece tahrik edilirse... Yani tüm mesele haberin onu nasıl etkileyeceğiydi ve Todd için bunu tahmin etmek çok güçtü. Sadece Natasha’nın, haberi ona olabildiğince yumuşak bir dille vermesini umuyordu.

Gece yarısına doğru Todd tekrar arabasına binmiş, hızlı arama-daki numaralarından birini aramış ve kısa bir konuşmanın ardından birkaç blok ötedeki Four Seasons oteline yönelmişti. Buluşacağı kız, hazırda bulundurduğu, beş yıldızlı bir otelde buluşulacak kalitede

ve cömert bir erkek aradığında hemen buluşmaya hazır tiplerden biriydi. Natasha'yı görmediği ve doğrudan eve gitmek istemeyecek kadar enerjik ve istekli olduğu böyle gecelerde şehrin sunduğu lüks mal ve hizmetlerden faydalanmayı severdi.

3

JODI

Cuma sabahı olduğunda Jodi'nin hâlâ hafta sonu için planı yoktu. Genel özelliğinin aksine bu sefer önceden düşünüp plan yapmamıştı. Hafta boyunca her zamanki güveni yerini şüpheye ve belki Todd'un fikrini değiştirip geziyi iptal edeceğine dair saf umuda bıraktı. Ancak artık bu umudu sönmüştü. Geçen gece çantasını hazırlamış ve bu sabah işe giderken yanında götürmüştü. Ofisten çıkınca direkt gitmeyi planlıyordu.

Telefonunu aldı ve pencereye gidip dışarıyı seyretmeye koyuldu. Açık bir gündü, göz kamaştırıcı, bembeyaz güneş ışığı, beyaz suyun üzerinden yansıyordu. Işık, yüzünden ve boynundan gözlerine ve hassas cildine işliyordu. Jodi kendisini gün ışığında gücünü kaybeden bir yarasa misali hassas ve korunmasız hissettiği halde orada dikilmeye devam etti ve telefonundan arkadaşlarının isimlerine göz attı.

İlk önce Corrine'i aradı, ardından June'u ve daha sonra Ellen'i. Her birine aynı mesajı bıraktı: "Bu hafta sonu ne yapıyorsun? Akşam yemeği için müsaitsen haber ver. Bu akşam olabilir. Ya da yarın. Öğle yemeği de uyar. Seni görmek isterim. Ara beni." Pencereden uzaklaştı ve odanın içinde yürümeye başladı. Vitrinin tozunu kontrol etti, cilalı ahşap yüzeyin üzerinde parmağını gezdirdi. Ardından

Shirley'yi arayarak aynı mesajı bıraktı. Shirley eskiden akıl hastasıydı. Jodi onunla staj esnasında tanışmış ve zeki, deli dolu olan bu ödüllü şairi sevmiştir.

Dikkatli planlama, faydalı bir alışkanlıktır. Hayat en iyi şekilde, faaliyetlerin önceden planlandığı ve sorumlulukların haftalar, hatta aylar öncesinden belirlendiği, düzenli bir şekilde ilerler. Bir son dakika programı için çabalamak, onun nadiren yapmak zorunda kaldığı bir şeydi ve bunu çok küçük düşürücü bulurdu. Yalvarıyormuş gibi hissediyordu. Bari sokakta kendisine bir köşe bulup dilenseydi. Üzerinde, "Terk edilmiş kadın, akşam yemeği için arkadaş arıyor. Çaresiz olduğu için seçici davranmayacak..." yazan kartlar yazıp dağıtabilirdi. Corrine'in veya June'un ya da Ellen veya Shirley'nin müsait olacağını sanmıyordu. Corrine ve Ellen'in çocukları vardı, June çok sık seyahate çıkardı ve Shirley de her zaman mesajlarına bakmazdı. Ama yine de Jodi daha fazla arama yapmak istemiyordu.

Günün daha ilerleyen saatlerinde –hiç kimse mesajlarına cevap vermediğinde– telefonunu açması veya önümüzdeki haftadan önce herhangi bir mesaja cevap vermesi mümkün görünmese de Alison'ı denemeye karar verdi. Aslında Jodi, Alison'ı aramanın ümitsiz bir vaka olduğundan o kadar emindi ki telefonda onun sesini duyunca bir saniyeliğine yanlış numarayı aradığını düşündü.

"Beni tam zamanında yakaladın," dedi Alison. "Aslında işte olmam gerekiyordu ama bilirsin işte, şu malum günlerden biri... Üst üste gelen felaketlere inanamazsın, bu yüzden ayrıntıları atlayacağım. Gecikeceğimi söylemek için JB'yi aradığımda sanki dünya başına yıkıldı. Saçmaydı çünkü bizim işlerimiz saat beşe kadar yoğun olmaz. Erkeklerin çocuktan farkı yok. Bence güçlerini göstermek onlara kendilerini önemli hissettiriyor. Neyse ki gerçek güç kadınlarda, değil mi hayatım? Her neyse, bu hafta sonu çift vardiya yapıyorum ama pazartesi boşum. Akşam yemeğine ne dersin?"

Pazartesi akşam yemeği Jodi'nin sorununu çözmüyordu ama bunu ajandasına yazmaktan memnun oldu. Alison onun şu tuhaf arkadaşlarından biriydi, Shirley gibi aykırı bir insandı. Üniversite-den veya profesyonel çevresinden tanıdığı birisi değildi. Alison'la kalamar ve kelebek karides yapmayı öğrendiği bir yemek kursunda tanışmıştı. Alison, yemek pişirmese de denemek istediği bir dönemde gitmişti kursa. Jodi, Alison'ın işinin içeriğini tam olarak bilmiyordu ama –garson olarak çalışmasına rağmen şu kızlardan değildi– müşterilerle özel anlaşmaları kapsadığını tahmin ediyordu. Alison, garson olarak iyi bahşişler alıyor olabilirdi ama restoran zevklerine ve ısmarladığı şaraplara bakılırsa –Jodi'nin bile pahalı bulduğu mahsuller– bundan daha fazlasını yapıyor olmalıydı.

Ertesi gün cumartesiydi ve Jodi'nin müşterileriyle bir randevusu yoktu. Uykusuz bir gecenin ardından sabaha karşı uykuya dalmış ve kuşluk vaktine kadar yatakta kalmıştı. Şimdi de kahvaltıda gazetelerle oyalanıyordu. Kendisini bu kadar boşlukta hissetmesi anlamlı değildi. Todd'un bir gün boyu evde olmaması normaldi, hatta genellikle sabahı inşaat sahasında geçirip ardından berbere ve oradan da araba yıkatmaya gittiği cumartesi günleri bile olabiliyordu. Ancak pazar günü başkaydı. O gün birlikte sakin, geç bir kahvaltı yapmak ve köpeği nehir kenarında uzun bir yürüyüşe çıkarmak tüm hafta boyunca beklediği şeylerdi. Ama yarın bunları yapamayacaklardı.

Arkadaşlarından birinin araması umuduyla televizyonu açıp *Seinfeld*'in tekrar bölümüne rastlayana kadar kanalları gezindi. Bu bölümü daha önce izlemiş ancak neredeyse tamamen unutmuştu. Son zamanlarda filmler için de aynısı oluyordu. Bir veya iki yıl geçtikten sonra âdeta amnezi oluyordu. Hayatını yeniden yaşayacak olsa –olayların tamamen aynı sırayla gerçekleştiği tamamen aynı hayat– yaşadıklarının çoğunun onu şaşırtıp şaşırtmayacağını merak

ediyordu. Bölüm sona erip final sahnesini ilk kez görüyormuş gibi izlediğinde bir yenilgi hissi ve hüzün kapladı içini.

Kendini boynuna kadar suyun içine gömdüğü banyoda huzur bulmaya çalıştı. Buhar bulutları, bedenini sarmalayan sıcaklık, hafif ama bir o kadar da ağır batma duygusu (boşlukta asılı bedene basınç yapan su) her türlü derde deva güçlü ilaçlardı ama her ne kadar parmak uçları büzüşüp beyazlayıncaya kadar suyun altında kaldıysa da sudan çıktığında kendisini gergin, terk edilmiş ve yorgun hissediyordu. Kanepede uyuyakaldı ve bir saat sonra ıslak bornozunun içinde titreyerek uyandı.

Kafası karışık ve zihninde boş bir rüyanın etkisiyle giyindi, köpeğin tasmaını taktı ve nehir kenarında cumartesi yürüyüşü yapan kalabalığa karıştı. Nehrin suyu öğle güneşinin altında parıldarken çoğunluğu çift ve ailelerden oluşan grup, artan sıcaklığın da etkisiyle tüm enerjileriyle koşuyor, bisiklet sürüyor, paten yapıyor ya da sadece geziniyorlardı. Kolları ve bacakları güneşten yanmış insanların sesleri açık havada çınliyordu. Freud, Jodi'nin yanında sallana sallana yürüyor, kendisini sevmek için izin isteyen çocuklara kuyruğunu sallıyordu. Onu çimenlik alanın karşısındaki kumsal şeridine götürdü, bir çubuğu suya doğru fırlatarak ardından yüzmesini izledi. En azından hayvanın keyfi yerindeydi bugün. Kolayca dikkati dağılan, kolayca memnun olan, uyumlu bir yaratıktı. Dün gece Todd'un evde olmadığını biliyordu ancak burnunu havaya dikmiş, kulakları sarkık vaziyette gölde gezinirken Todd, Freud'un zihninin çok uzağındaydı.

Eve döndüğünde Jodi bir ağrı kesici içip mesajlarını kontrol etti. Ellen arayıp gelecek hafta bir gün öğle yemeği önermişti. Eşofmanlarını giydi, yatak odasının perdelerini çekti ve dağınık yatağın içine kıvrılıp romanını eline aldı. Zalim kocalar, hayırsız evlatlar ve küçük bir toplumun sosyal ve kültürel mahrumiyetleriyle mücadele etmek zorunda kalan üç kuşak kadının öyküsü anlatılıyordu.

Kadınların acı dolu hayatlarının öyküsü dikkatini biraz dağıttıysa da sonuna kadar okuyup kitabı kapattığında gerçeğe dönmek acı vericiydi. Penceresinden gördüğü gökyüzü grileşmiş, oda gölgelere gömülmüş ve sıcaklık düşmüştü. Arkadaşlarının hiçbirinin bu akşam için aramayacağı kesinleşmişti; hepsinin akşam yemeği planları daha önceden yapılmıştı ve akşamları hareketli geçiyordu. Kırışık eşofmanlarını çıkardı ve kot pantolon ile flanel gömlek giyerek kendisini evde geçireceği geceye teslim etti.

Buzdolabında bulduğu yarım tabak elmalı payı kabından yemeye koyuldu. İlk önce kaşıkla çıkardığı elmaları, ardından da parmaklarıyla aldığı kabuk kısımları yedi. Todd da aramayacaktı. Onu özlediğini söylemek, nasıl olduğunu sormak için kontrol etmeyecekti. Jodi bunu bir şekilde biliyordu ve bu bilgi, fırtınadan önce hızla kaçan kuşlar gibi durdurulamaz bir şeyin duygusunu beraberinde getiriyordu. Yirmi yıl önce aşkları bir tutku aleviyle ortaya çıkmış ve yörüngelerine giren bir roket gibi çarpmıştı onları. Bu aşkın ivmesinin son zamanlarda giderek yavaşlamakta olduğu, Jodi'nin kabullenemediği bir gerçektir. Sıklıkla o zamandan bugüne kadar geçen yılların birbirleri üzerine bindiği, akordeonun kıvrımları gibi katlanarak uzak anıları yaklaştırdığı hissine kapılıyordu.

İkinci randevularında *Ağlatan Oyun*'u izlemeye gitmişler ve sonrasında da sinemanın dışında dikilip film hakkında konuşmuş, şakalaşıp gülüşmüşlerdi. İkinci randevu, başlı başına bir alan, kendi kural ve koşulları olan bir enerji sahasıdır. İlk randevu yapmacıksız, ham bir deneyimken üçüncü randevuya gelindiğinde artık belli konular anlaşılmış olur. Oysa birinci ve üçüncünün arasındaki ikinci randevu, karşılıklı yoklamalar ve beceriksizliklerle dolu bir mayın tarlası, büyük umutlar ve dizginlenemeyen şüphelerin test alanıdır. İkinci randevu her an her şeyin altüst olabileceği, ikinize dair her şeyin tamamen varsayımsal ve belirsiz olduğu gerçeğinin

bilincinde karşılıklı içten bir kabuldür. İkinci randevu ya yüzmek ya da batmak zorunda olduğunuz bir belirsizlik denizidir.

O gece hava ılık değildi; ilkbahar henüz tam olarak kendini göstermemişti. Yine de yılın, insanların hava durumu konusunda iyimser davranıp gerektiği kadar sıkı giyinmedikleri bir dönemiydi. Jodi ve Todd da o insanlardandı –Jodi’nin üzerinde bir hırka ve Todd’da da uzun kollu bir penye vardı– ama yine de yürümeye başladılar. Bir şeyler yemeyi düşünseler de akıllarında gidecek belli bir yer yoktu ve kısa süre sonra yoğun bir şekilde süregelen hareket duygusuna, kıramadıkları bir dolaşma hipnozuna kapıldılar. Michigan’dan güneye yürüyüp parkın dışında dolanarak çember çizdiler. El ele tutuşmadıkları, hatta kolları birbirine değmediği halde ikinci randevunun bir dizi içini açma ve itraftan oluşan akışına kendilerini kaptırdılar.

Michigan Caddesi Köprüsü’nü geçerlerken, “Çocukken şişmandım,” dedi Todd.

Onu gözünde şişman olarak canlandıramayan Jodi, “Ama çok da şişman değildin herhalde?” dedi.

“Okulda lakabım Yağ Tulumu idi.”

“Vay canına! Ne kadar sürdü bu lakap?” Belli ki çok uzun sürmemişti.

“Ah, 12 veya 13 yaşına kadar. Araba çalmaya başladığım yıllar.”

“Araba mı çalıyordun?”

“Belki de bundan bahsetmemeliydim.”

“Ama gerçekten *çal*mıyordun herhalde?”

“Nasıl yani?”

“İşin bitince geri götürüyordun.”

“Pek değil.”

“Ama yani bilirsin... arabaları parçalayıp parçalarını satmak falan gibi işler yapmıyordun herhalde.”

“Yo yo... öyle bir şey değil. Sadece müziği açıp etrafta dolaşıyordum. Bir arkadaşımı ya da kızları arabaya alıp geziniyordum. Bir süreliğine her şeye sahip zengin bir piçmişim gibi davranıyordum.”

“Hiç yakalandın mı?”

“Hayır... Şanslıydım herhalde.”

Jodi onu gözünde hiç de böyle canlandırmamıştı. Onunla ilgili bir şey vardı, bir havası vardı –aklına gelen kelime “asil”di– ve gençliğinin bu beklenmedik görüntüsüne meydan okuyordu.

“Ben büyürken,” diye söze başladı Jodi. “Ebeveynlerim birbirleriyle konuşmadıkları bir döneme girmişlerdi. Bir kez bu durum, neredeyse bir yıl sürmüştü.”

“Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir ki?”

“Konuşuyorlardı ama birbirleriyle değil. Etrafta biz çocuklardan başka kimse olmadığında da eninde sonunda ‘Jodi, babana söyler misin saçını kestirme zamanı gelmiş,’ gibi bir gönderme olurdu ve o esnada elbette babam orada, odada bulunurdu.”

“Peki ona söyler miydin?”

“Aptalca ama çoğu zaman söyledim, mesajı tekrarlardım. Sanırım bu tartışmaların ortasında kalabileceğimi anlayamayacak kadar küçüktüm.”

“Birbirlerinden nefret ediyor olmalılar.”

“Kimi zaman öyle gibi görünürdü. Ama diğer zamanlarda her şey yolundaydı.”

“Benimkiler en azından tutarlıydılar. Babam bir zorba, annemse korkaktı. Her zaman.”

“Seninkilerin öyle insanlar olabileceğini asla tahmin edemedim.” Jodi çok şaşırmıştı. Todd’un, kafasındaki imajı tekrar değişirken çantasından dudak parlaticısını bulmaya çalışıyordu. “Seni döver miydi?”

“Pek değil. Genellikle beni görmezden gelirdi.”

“Ne iş yapardı baban?”

“Parklarda çalışırdı ama mevsimlik işçi olarak... Kışın çoğunlukla evde olurdu. Zulasını ve sandalyesini indirdiği bodrum katta takılırdı. Homurdanmaya başlayınca akşam yemeğine kadar zil zurna sarhoş olacağı belli olurdu ve uyuyup orada kalakalsın diye korkarak dua ederdik.”

“Zor olmalı,” derken Jodi kafasındaki görüntüleri sindirmeye çalışıyordu.

“Çok uzun zaman önceydi. Artık ikisi de hayatta değil.” Ayakkabısının bağcığını bağlamak için durdu ve soğuk havada katı bir şekilde eğildi.

“Benim ailemle yaşamanın en zor kısmı rol yapmaktı,” dedi Jodi. “Yani çoğu zaman her şey harikaydı ama öyle olmadığı zaman da babam işe gider, annem yemeği hazırlar ve hep birlikte oturup aile yemeğimizi yerdik. Bizlerle okulda neler yaptığımız hakkında konuşur ve her gece yatağa beraber giderlerdi. Hiçbir şey söylenmezdi. Hiçbir şey olmamış gibi davranırdık.”

“Problemleri neydi tam olarak?”

“Bilirsin işte, her zamanki şeyler. Babam tek eşlilikte pek başarılı değildi.”

“Tek eşlilik erkekler için tasarlanmamıştır. Ya da belki de erkekler tek eşliliğe uygun olarak tasarlanmamışlardır. Nasıl anlamak istersen. Her ikisi de doğru.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu biliyorum.”

“Senin ebeveynlerinde de aynı sorun var mıydı?”

“Babamın tek aşkı vardı, o da viskiydi.”

“Peki sen tek eşlilik konusunda ne düşünüyorsun?”

“Eninde sonunda şu veya bu şekilde tüm erkekler aldatır. Babam, içkiyle aldatıyordu.”

Jodi bu konuşmayı hatırladığında tüm bunların kendisinin dikkatini çekmesi, onu durup düşünmeye sevk etmesi gerektiğini düşündü. Ama kafasının içinde çalması gereken alarm zilleri sessizdeydi o zamanlar.

Kuzeyde LaSalle tarafına yönelip ve Ticaret Kurulu'nun, bankaların, mağazaların ve belediye binasının önünden geçerlerken bir tünelin, her iki yanlarında uçurumlar gibi yükselen ofis kulelerinin yarattığı ve ucunda gökyüzü şeridinin olduğu manyetik çekimle tek noktadan oluşan perspektifin içinden geçtikleri hissine kapılmışlardı. Todd, babasının ölümünden, annesinin kendisini nasıl onun bakımına adanmış olduğundan bahsetti. Bodrum kattaki sığınağından çıkan adam, kanepenin üzerinde eriyip gitmiş, annesi ise ölmekte olan bu adamın istediği kadar içmesine göz yummuştu.

"Rengi sararmıştı ve alkol, sidik kokusu içindeydi," dedi Todd. "Elleri titriyor ve idrarını kontrol edemiyordu. Onu evden götürdükleri gün kanepeyi çöpe atmak zorunda kalmıştım."

"Annen bir azize olmalı."

"Onu yıllar önce terk etmeliydi."

"Neden etmedi?"

"Sapkın bir sadakat belki... Kim bilir? Başkalarının evliliklerinin içinde olup bitenleri bilemezsin ki."

"Anlıyorum. Başkalarına nasıl görünürse görünsün, evlilik bağı bazen yıkılmaz olabiliyor."

"Sanırım baban doktor veya profesör ya da önemli biriydi," dedi Todd.

"Pek sayılmaz. Şimdi emekli ama eskiden eczacıydı. Park Sokağı ile Main Sokağı'nın köşesinde bir eczanemiz vardı. Okuldan sonra orada çalışırdım. Tüm aile çalışırdık. Yani ben ve erkek kardeşlerim... Annem çalışmazdı."

"Neden?"

“Sanırım ev işleriyle meşguldü. Bilemiyorum. Belki de hayattaki hayal kırıklıklarıyla ilgili bir şeydi. Annem müzik eğitimi almıştı ancak asla kilise korosunun ötesine geçemedi. Bir Broadway müzikalinde oynamayı hayal ederdi. Tüm şarkıları bilir ve evde söylerdi. Annem biraz deli doludur. Ya da hayalperest de diyebiliriz.”

“Kızların annelerinin huylarını alması beklenmez mi?”

“Öyle derler. Ama sanırım ben daha çok babama benziyorum.”

“Peki ebeveynlerinden hangisi kötü şoför?”

Daha sonraları, o zaman neden o soğukta o kadar uzun kaldıklarına dair bir teori geliştirmişti Jodi ama artık hatırlamıyordu. Sadece direnç ve kaynaşmayla ilgili olduğunu düşünüyordu. Ama bildiği bir şey varsa o da yemek yiyecek bir yer bulup yemeklerini beklerken ellerini kahve fincanlarında ısıtmaya çalıştıkları noktada aralarındaki engellerin yıkıldığına dair bir his oluşmuştu. Ve o gece yarısı Bucktown’daki evde mumları yakmış, uyku tulumunun içinde sarmaş dolaş olmuşlardı.

4

TODD

Natasha'yı kapısının önüne bırakıp eve doğru sürmeye başladı. Rüzgârsız hava ve yakıcı güneş, sıcak ve nemli bir yaz gününü hatırlatıyordu. Porche'nin içi çöple dolmuştu –buruşturulmuş kâğıt mendiller, yere atılmış paket kâğıtları, boş kâğıt bardaklar, gezi dönüşünün tüm kanıtları– ve çok az uyuduğundan gözleri kızarmıştı ama Natasha'nın kokusu, parfüm, losyon ve saç jölesiyle karışmış sarhoş edici kokusu kıyafetlerine ve tenine sinmişti. Vücudunun belli noktaları hâlâ uyanık vaziyetteydi ve şimdiden onu görmeden geçecek saatlerin sıkıntısını hissediyordu. Onunla belli bir süre aralıksız zaman geçirmek beyin kimyasını değiştirmişti ve onun yokluğunda sinir uçları acıyla yanıyordu.

Dikkatle kendisini bekleyen sınavı, evde Jodi'yle geçireceği akşamı zihninde gözden geçirdi. Önce ölçülü bir sohbet ve içki eşliğinde akşam yemeği yenilecek, ardından yatak ritüeli çerçevesinde ışıklar kapatılacak ve yeni yıkanmış pijamalarla tam giyinik vaziyette yorganın altına girilecekti. Ev hayatı onun için ne zaman bir cezaya dönüşmüştü? Kırılma noktasını, Jodi'nin hünerle sağladığı türden bir rahatlığa olan isteğini ne zaman kaybettiğini hatırlayamadı.

Ancak eve geldiğinde ruh hali değışti. O kadar coşkulu bir teslimiyet ve büyük bir ilgiyle karşılandı ki kahkahalara boğuldu. Köpeğı nasıl unutabilirdi? Odalar serindi ve etrafa dağıtılmış vazolardan gelen hafif bir gül kokusuyla doluydu. Mutfakta açılmış ve soğutulmuş bir şişe beyaz şarap buldu. Yanında da kraker ve tütsülenmiş istiridye dolu bir tabak vardı. Bu tür bir karşılama onu şaşırtmıştı.

Jodi ortada görünmüyordu ama balkon kapısı açık duruyordu. Soyunup duşa girdi. Muslukları sonuna kadar açtı. Böylece vücudunu döven su, hoş bir uyuşukluk duygusu verdi ve hafta sonundan kalan kokuları yıkayıp götürdü. Havluyla kurulanıp temiz bej pantolonunu ve gömleğini giydikten sonra istiridyelerden atıştırdı ve kendisine bir kadeh şarap doldurdu.

Balkonda Jodi, yarı çıplak vaziyette şezlongda uzanıyordu. Kırmızı spandeks bikinisinin altı, sarkmış kalçalarına ve yuvarlak çıkıntılarına ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Bacaklarının aldığı uzun V şekli, Todd'un dikkatini onun bacaklarının arasına, oradan da yukarıya, göğüs kafesinin ayırımına yöneltti. Yüzükoyun yatmaktan küçük göğüsleri yayılıp düzleşmişti. Günün ısıısıyla uyuşmuş göğüs uçları, gümüş şans parası gibi görünüyordu. Todd, onun nadiren güneşlendiğini biliyordu. Nitekim teni hiçbir zaman bronzlaşmazdı. Güneşe çıktığında cildi kızarıp onu rahatsız ederdi. Ancak şu an onun için bir tehlike arz etmiyordu çünkü güneş gitmiş ve balkonu gölgede bırakmıştı.

"Geldiğini duydum," dedi güneş gözlüklerini çıkarıp ona kısık gözleriyle bakarken.

Jodi'de fiziksel ve duygusal olarak Todd'u çeken kendine has bir tavır vardı. Soğukkanlılığını kolay kolay kaybetmezdi; her türlü durumun üstesinden gelebilen bir kadındı. Bunca yıldan sonra bile Todd onu neredeyse hiç tanıyamadığını, yüzeyin altında nelerin yattığını anlayamadığını hissediyordu. Todd'un hayatındaki bir

güç unsuru olarak Jodi, onu nazik bir virtüöz olarak artistik bir şekilde işlerken Natasha doğrudan onun ilkel beynine dalıyordu. Jodi öne çıktığında Natasha geride kalıyordu. Jodi yumuşak bir kaldıraçsa Natasha onuncu kattan düşüştü.

Todd ve Natasha odalarının anahtarını istediğinde otel görevlisi hoşnutsuzluğunu gizleme ihtiyacı hissetmemişti. Bankonun arkasından sert bir ifadeyle bakarak isimlerini tekrarlamalarını istedikten sonra onları fikirlerini değiştirmeye teşvik edercesine başını sallayarak, “Balayı dairesine yerleştirilmişsiniz,” demişti. “Bu odada battal boy yatak ve jakuzi vardır.” Natasha doğrulamıştı. Hafta sonu boyunca üzerlerine yönelen ters bakışlara bakıldığında Todd’un kendi kıızıyla kaçamağa geldiği fikri uyanabilirdi. Natasha’yla birlikte cumartesi öğlen odalarından çıkıp yemek için restorana yöneldiklerinde Todd’a dudakları şehvetle kızarmış ve erekte olmuş vaziyette, çıplak dolaşıyormuş gibi bakılıyordu. İnsanların gözünde Natasha on iki yaşında bir kız çocuğuydu.

İlk gün ormanda yaptıkları yürüyüşten sıcaqlamış ve susamış vaziyette otele döndüklerinde bambu perdeleri ve rustik akçağaç mobilyalarıyla ferah salonda biraz vakit geçirdiler. Siparişlerini alan göbekli barmen, Natasha’nın Manhattan kokteylini önüne bırakırken Todd’a ukala bir maço tavrıyla “kızı yeterince sarhoş edersen senin gibi yaşlı bir adamın bile şansı yaver gidebilir”, “içkiyi ekstra sert hazırladım çünkü yardıma ihtiyacın olacak” veya “ne dersin, belki senin işin bittikten sonra bir de ben denerim” dercesine göz kırptı.

Rahat giyimi –yerinden fırlayacak gibi duran göğüsleri, parıldayan göbek pirsingi, kabarık saçları– ve âdeta denge çubuğunda çalışan jimnastikçi Nadia Comaneci’ymiş gibi lumbar kıvrımını gövdesine yapıştıracak derecede içine çekerek dik durması yüzünden neredeyse tüm bunların Natasha’nın suçu olduğunu düşünecekti.

Bar taburesi üzerinde sağa sola dönerken parmaklarını Todd'un kemerine doladı ve yeni doğmuş bir buzağı gibi ona sokuldu. "Eğer haziranda evleneceksek ki bana bunun için söz verdin, artık düğünü planlamaya başlamalıyız," dedi. "Ayrıca kendimize yaşayacak bir yer de bakmalıyız." Kemerini çekiştirirken dudaklarını kulaklarına yaklaştırdı ve geceyi birlikte geçirmiş olmalarının -balayı dairelerindeki battal boy yatakta- her şeyi geri dönülmez şekilde değiştirdiğini ekledi. Bir eşiği aştıklarını ve artık eskisi gibi gizli gizli buluşmalarının ve aşklarını gizlemelerinin mümkün olmadığını söyledi.

Ona haziranda evlenme sözü mü vermişti? Böyle bir şey hatırlamıyordu. Onu başından savmak için herhangi bir plan yapmadan önce avukatıyla konuşması gerekeceğini söyledi.

Jodi şezlongdan kalktı ve onun yanından geçip eve girdi. Todd güneş yağı sürdüğü ılık teninin kokusunu hissetti ve banyoya gidişini izledi. Bedeni, Natasha'nın geniş kalçaları ve derin kıvrımlarının aksine küçük ve hafifti. Geri geldiğinde üzerine kısa, ipek bir sabahlık geçirmişti. Oturduğunda sabahlığın önü açılarak baldırlarını ve göğüslerini açığa çıkardı.

"Hafta sonun nasıl geçti?"

"Eve dönmek güzel," diye kaçamak bir cevap verdi Todd. "Ben yokken sen ne yaptın?"

"Pek bir şey yapmadım. Balık yakalayabildin mi?"

Balıktan söz ederken keyifle gözlerini kıstı. Gerçeği biliyor veya tahmin ediyorsa da en azından bu sebeple onu cezalandırmayacaktı.

"Buzluğu izmarit balığıyla doldurduğumu söylemek isterdim," dedi Todd, "ama istersen seni yemeğe çıkarabilirim."

Spiaggia'ya gittiler ve Amarone şarabı eşliğinde üç çeşit lezzetli yemek yediler. Todd smokin, Jodi ise omuzlarını açıkta bırakan

bir elbise giymiş, iki sıra inci takmıştı. O gece bir aydır ilk defa seviştiler.

Ertesi gün bir dizi talihsizlikle başladı. İlk olarak Todd işe her zamanki gibi erken saatte gittiğinde anahtarlarından birinin –sokak kapısını açan anahtarın– anahtarlığında olmadığını fark etti. Elinde cep telefonuyla kaldırımda dikilirken bina sorumlusuna ulaşamadığı için küfretti. Bunun nasıl olduğunu anlamıyordu; anahtarlar çelik bir anahtarlıktan kendi kendilerine çıkmazlardı. Yine de geri dönüp Porche’nin koltuklarını araştırmak için üç blok yürüdü. Ardından Jodi’yi arayıp uyandırarak eve bakmasını istedi. Sonra da eninde sonunda birinin gelip onu içeri alacağını düşünerek binanın önünde beklemeye başladı. Ancak saat hâlâ çok erkendi ve çok geçmeden beklemekten vazgeçip kahvaltı yapmaya gitti.

Bina görevlisinin işe başlama saati sekizdi. Todd, elinde kahvesiyle tekrar binanın önüne geldi. Ancak bina görevlisi on iki dakika geç geldi. Bu on iki dakika Todd’un sabrının sonunu getirmişti ve boşa giden bir saatin suçu bina görevlisinin başına patladı. Uzun yıllardır bu işi yapmakta olan sessiz ve çoğunlukla güvenilir adam hemen oracıkta işi bıraktığını söyledi ve ona anahtar bile vermeden oradan ayrıldı. Tam olarak on dokuz dakika geçtikten sonra nihayet kiracılardan biri geldi ve Todd’u içeri aldı. Ekstra anahtar setlerinden birini almak için bina sorumlusunun odasına girdiğinde Stephanie’den çocuklarından birinin hasta olduğu ve bugün işe gelemeyeceği mesajını aldı. Sabahın kalanını normalde Stephanie’nin yapması gereken işlerle uğraşarak geçirdi. Öğle saatinde Natasha aradı ve avukatıyla konuşup konuşmadığını sordu. Todd ona dünyanın onun istekleri etrafında dönmediğini söyledi.

Natasha’nın kolay alınması, kolayca ağlama ve surat asma, kendini geri çekme eğilimi onun için yeni ve yıpratıcı tavrıydı. Jodi bu şekilde davranmazdı. Natasha’nın sorunu neydi? Onunla

bunu tartışmak isterdi ama dilini tuttu ve onu öğle yemeğinde buluşmaya razı etti.

Francesca'nın İtalyan lokantasına gittiğinde –burası, üniversiteye yakınlığından dolayı düzenli olarak buluştukları bir mekândı– Natasha sütunun yanındaki masada oturmuş menüyü inceliyordu. Karşısındaki sandalyeye oturduğunda gözlerini kaldırmadı ve onunla ilgilenmeyip sanki ezbere bilmiyormuş gibi menüye bakmaya devam etti. Neden yaşına uygun davranıp onunla konuşmuyor, ona söyleyeceklerini söyleyip içindekileri dışarı atmıyordu ki? Öte yandan Todd'un kendisiyle konuşma şeklinden sonra onunla burada buluşmuş olması bile onun açısından büyük bir tavizdi. Todd büyük bir nezaketle menüyü elinden alıp kenara koydu.

“Kavga etmeyelim,” dedi. “Özür dilerim.”

Ona bakışından –somurtkan, alingan– kızın ayrılmak isteyeceğini anlıyordu Todd. Ancak bu çok önemsiz bir tartışmaydı. Başka bir sorun vardı muhakkak. Elbette vardı. Her zaman korktuğu şey olmuştu. Sonunda olmuştu işte. Her gün okulda etrafını saran yakışıklı genç adamları düşününce nasıl olmasındı ki? Natasha'nın söylediklerine rağmen Todd, onunla sonsuza kadar kalmayacağını biliyordu. Evlilik konuşması sadece bir mizansen, bir denemeydi. Natasha işte böyleydi. Sırf ne olacağını görmek için spekülasyon yapmayı ve tahminlerde bulunmayı severdi. Neden olmasındı ki? Önünde upuzun bir ömür vardı ve ne yapacağına ve kiminle yapacağına karar vermesi gerekiyordu. Oysa kendisi yolun yarısından fazlasını geçmişti. Kırk altı yaşındaydı. Tepeyi aşmıştı. Birkaç yıl içinde Viagra almaya başlayacaktı. Yarı yaşındaki erkeklerle rekabet edemezdi. Gerçeklerle yüzleşmeli ve onu özgür bırakmalıydı.

“Gitmene izin veremem,” dedi. “Seni seviyorum.”

Natasha'nın gözleri büyüdü. Küçük bir kahkaha attı. “Aptal olma,” dedi.

“Benden ayrılmıyor musun?”

“Hak etmediğin sürece hayır.”

Garson geldiğinde Natasha köfteli sandviç siparişi verdi. İştahı olmadığı halde Todd da aynısından istedi. Sonra da öğle tatili kuralını bozarak bir bira siparişi verdi. Natasha onu terk etmiyordu ve bunun onu rahatlatması gerekirdi. Ama yolunda olmayan bir şey vardı.

“Sorun nedir?” diye sordu.

Soruyu duymazdan gelen Natasha okuldan bahsetmeye başladı: saat dokuzdaki dersinden, hocasının ne giydiğinden ve Fauvistler hakkında söylediklerinden söz etti. En azından kendisiyle konuşuyordu. Ancak yiyecekler geldiğinde Natasha yemek yemeye koyuldu ve tekrar sessizleşti. Todd ona kayıp anahtardan başlayarak sabah yaşadığı aksilikleri anlattı. Onu eğlendirmeye, güldürmeye çalışıyordu ancak belli ki Natasha’nın zihnini kurcalayan bir şey vardı. Birasını içip yeni bir tane daha istedi. Natasha, yemeğini son lokmasına kadar bitirip ardından önündeki çayı içinceye kadar konuşmaya başlamadı. Konuştuğunda ise Todd beyninden vurulmuşa döndü.

“Bu nasıl olabilir?” diye bağırdı. “Doğum kontrol hapi kullandığını sanıyordum.”

Kız, ona susmasını işaret etti. Yüzünün rengi soldu ve şaşkınlıkla, “Çocuklarının olmasını istediğini sanıyordum,” dedi.

“Elbette çocuklarımın olmasını istiyorum!”

Elbette çocuk istiyordu ama aradığı kelime *çocuklar* değildi. Natasha *çocukları* olsun istiyordu, yani onun yakın ilgisine ihtiyacı olan ve ona bir tür yakınlık ve sahiplik duygusu verecek küçük yavrulardı istediği. Oysa Todd’un isteği bu değildi. Onun istediği, onun DNA’sını taşıyan, soyunu sürdürecektir birileri ya da birisi, tercihen bir erkek çocuktı. O göçüp gittiğinde yerini dolduracak, kendisinin bir kopyasını istiyordu. Genç bir adamken bu konuyu hiç ciddi

olarak düşünmemiști ve bir sabah kendisini bir virüs gibi çarpan soyunu sürdürme arzusuyla uyanmasa bu böyle devam edecekti. Sonra Natasha'yla tanıştığında bu arzu, kendisini asla terk etmeyen şahlanmış bir özleme dönüştü. Bu özlem ona hayatının çorak bir arazi olduğunu hissettiriyordu. Bu duygu nedeniyle Natasha'ya olan arzusu amansız bir kaçınılmazlığa dönüşmüştü. Onun kendisini sevebilecek olması çok da geç kalmadığı anlamına geliyordu.

“Elbette çocuk istiyorum,” diye tekrarlardı. “Ama bu şekilde değil.”

“Ne şekilde değil?”

“Böyle işte. Öğle yemeğinde pat diye söylemen şeklinde.”

“Ne zaman söylemeliydim?”

“Bu konuyu konuşmadık bile.”

“Evet konuştuk. Sen çocuk istiyorsun.”

“Konumuz o değil!”

Yine bağırmaya başlamıştı ve Natasha'nın yüzündeki ifadeden onu kaybettiğini görebiliyordu. Natasha kalktı, sandalyesinin arkasından çantasını aldı ve restoranı terk etti. Todd cüzdanını çıkarıp tabaklardan birinin altına para bıraktıktan sonra onun arkasından çıktı. Onun kaçıp ortadan kaybolmasından korkmuştu ama işte oradaydı, öylece bekliyordu.

“Derse gitmem lazım.”

Todd kolunu onun omuzlarına doladı ve Loomis Sokağı'ndan Harrison'a doğru yürüdükleri süre boyunca öyle kaldı.

“Aldırabilirim,” dedi Natasha.

“Bunu yapar mısın?”

“Eğer istediğin buysa.”

Bu bir umut ışığıydı ve o umutla paniği biraz hafifledi. Durdu ve Natasha'yı kendine çevirerek sordu. “Kaç haftalık hamilesin? Yani bu mümkün mü?”

Natasha öyle yoğun bir nefretle baktı ki Todd irkildi.

“Bunu gündeme getiren sendin,” dedi sonra.

Atışmaları sürerken Todd, bunun nasıl olabildiği sorusunu unuttu. Bunu bilinçli olarak yapmış olabileceği hiç aklına gelmedi. Doğası gereği şüpheli veya kindar bir adam değildi ve farkına varmadan onu suçlama aşamasını geçerek âdeta bir akıntıyı ve borcu çözer gibi sorunu çözme süreci üzerinde düşünmeye başladı. Şimdi de “merak etme...”, “çözeceğiz...”, “her şey yoluna girecek” gibi cümleler kurmaya başlamıştı. Ancak bu konuşmalar karşı tarafı memnun etmemişti.

“Hâlâ bir sorunmuş gibi bahsediyorsun bundan.”

“Pekâlâ, bak... Ben yirmi bir yaşında değilim. Bir geçmişim var ve bu, durumu karmaşıklştırıyor. Şu anda özgür bir adam değilim.”

“Kimin suçu bu? Ona bizi uzun zaman önce söyleyecektin.”

Bunun doğru olup olmadığını düşündü. Natasha ile Jodi’ye durumu açıklamasına dair bir konuşma yaptıklarını hatırlamıyordu. Sadece Natasha’nın kendisine Jodi ile konuşması konusunda baskı yaptığını biliyordu.

“Ona söylemem gerektiğini düşünmemiştim,” dedi. “Ama artık söylemek zorundayım.”

Todd durumun ciddiyetini yeni kavırıyordu. Natasha kürtaj olmayı kabul etmezse insanlar gerçeği öğrenecekti. Hemen değil belki ama zaman içerisinde... Jodi bilecekti. Ve Dean...

“Bence babana söylememelisin, hemen şimdi değil.”

Natasha tekrar yürümeye başladı. Ondan birkaç adım önden gidiyordu. Omzunun üzerinden, “Babama çoktan söyledim,” dedi.

Todd adımlarını sıklaştıırıp ona yetişti. “Dean’e söyledin mi? Ne zaman?”

“Seninle konuştuktan sonra.”

“Bunu yaptığına inanamıyorum.”

Natasha omuz silkti. Todd, bunu telefonda avukatla konuşup konuşmadığını sorduğunda kendisini başından savmasına karşılık olarak yaptığını biliyordu.

“Tam olarak ne dedin? Benden, bizden bahsetmedin, değil mi?”

“Ne sandın? Ona hamile olduğumu söyleyip kimden olduğunu söylemeyeceğimi mi?”

“Ona söylemek zorunda değildin.”

Tekrar omuz silkti. Kırgınlığını, gururunu ve acımasızlığını tek bir küstah harekete sığdırmıştı. Kendinden emin adımlarla ilerlerken, Todd ona yetişmek için çaba sarf etmek durumunda kalıyor, kendisini onun yanında hızla ilerlemeye çalışan bir hamamböceği gibi hissediyordu.

“Yavaşla,” dedi. “Konuş benimle.”

“Ne söyleyeyim?”

“Çok şey. Söylenecek çok şey var. Ne kadar oldu? Ne zaman öğrendin?”

“Ne kadar olduğunu bilmiyorum. Bu sabah öğrendim.”

“Bu sabah mı öğrendin? Bu sabah dersin var sanıyordum.”

“Sabah uyanınca ilk iş olarak test yaptım. Olması gerektiği gibi.”

Evde yapılan hamilelik testlerini hiç duymamış olan Todd, “Sabah uyanır uyanmaz ne yaptın?” diye sordu.

“Plastik bir çubuğun üzerine işiyorsun. Eczanelerde satılıyor. Pozitifse pembe bir çizgi çıkıyor.”

“Plastik bir çubuk mu?”

“Sadece o değil, âdetim de gecikti.”

“Ama emin olmak için bir doktora görünmelisin.”

“Yani bunun gerçek olmasını istemiyorsun.”

Şimdi artık Harrison Caddesi'nden doğuya doğru yürüyorlardı. Kaldırım her iki yönde yürümekte olan öğrencilerle doluydu. İtiş kakışın içinde kalmışlardı.”

“Babana söylediğinde nasıl karşıladı?”

“Sence?”

“Pek sevinmemiştir.”

“Aynen öyle.”

“Ne dedi?”

“Boğazına yapışacağını söyledi.”

“Bu kadar mı?”

“Yetmez mi?”

“Bundan daha fazlasını söylemiş olmalı.”

“Ah, evet, neredeyse unutuyordum. Jodi'yle konuşacağını da söyledi.”

Todd, kızın Henry Salonu'nda gözden kaybolmasını bekledi ve arabasına döndü. Her şeyi altüst etmiş ve bunun için şimdi den pişmanlık duymaya başlamıştı. Çok hassas bir durumla karşı karşıyaydı ve gereği kadar dikkatli davranmamıştı. Gerçi daha dikkatli olsa da bir şey değişmeyeceğini biliyordu. Kadınlar, çocuk yapıp yapmayacaklarına sadece kendi isteklerine göre karar verirlerdi – bir erkeğin istemesi, sorumluluğu taşıyan erkek bile olsa, önemli değildi. Bu dünyada erkeklere yardım edebilecek hiçbir merci yoktu. Erkekler, seks yapmanın hayatta alabilecekleri en büyük risk olduğunun farkına varamayan ezik bir cinsti. Şu andan itibaren bütün dünyası değişmişti ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onun da söz hakkı olmalıydı elbette ama işler o şekilde yürümüyordu. Kim ne derse desin kuralları kadınlar koyuyordu ve bu olayda da kural koyucu Natasha idi. Şimdi de Natasha ona kızgındı ve bir yandan da Dean ve Jodi'yle yüzleşmesi gerekiyordu. Bir çocuğa, bir vârise veya nasıl adlandırırsanız ona babalık yapmak

konusundaki fikirlerine rağmen an itibarıyla durum çok karmaşık ve endişe vericiydi, ayrıca çok hızlı ilerliyordu. Âdeta yanlış yolda ilerleyen bir aracın içinde akan trafiğe karşı gidiyordu. Durumun bu hale nasıl geldiğini bilmiyor olmasının hiçbir önemi yoktu. Sorumlu tutulacak kişi kendisi olacaktı.

UIC Stadyumu'nun önünden geçerken cep telefonundan Dean'ın hızlı arama tuşunda kayıtlı numarasına bastı. Aslında düşüncelerini toparlamak ve ne söyleyeceğini bulmak için biraz beklemesi gerekirdi ancak zaman geçiyordu ve Dean, Jodi'ye ulaşmadan Dean'le konuşmalıydı. Tabii geç kalmadıysa... Dean'ın durumu daha birkaç saat önce öğrendiğini bildiğinden belki bir şansı olabilirdi. Dean'le konuşurken alttan alması, Dean'i yeteri kadar rahat hissettirmeye ve belli bir miktarda eleştiriyi kabul etmeye razı olması önemliydi. Dean biraz hiddetli, asabi ve inatçı olabilirdi ancak ahmak bir adam değildi. Olan bitenden memnun olmayabilirdi fakat zaman içerisinde kabullenecekti. Çünkü hiçbir şey değilse bile sadık bir adamdı ve Todd ile Dean'ın dostluğu çok eskilere dayanıyordu.

Ancak Todd, Dean'ın durumu sindirip onunla makul bir konuşma yapacak kadar vakti olduğunu düşünüyorsa hata ediyordu. Todd daha tek bir kelime etmeden Dean onu azarlamaya başlamıştı bile.

“Seni dostum sanmıştım, seni yavaşak orospu çocuğu. Kızımın ne işin var?”

Todd üzgün olduğunu, tüm bunların olmasını istemediğini, Dean'i kırmayı veya arkadaşlıklarını riske atmayı asla istemeyeceğini, Dean'ın kızgın olmakta sonuna kadar haklı olduğunu söylemek istedi. Tüm bunları söyleyip affedilmeyi çok isterdi. Ama hepsinden çok şu an için Dean'den bu aşamada Jodi'yle konuşmamasını, önce Todd'un onunla konuşmasına izin vermesini rica edebilmeyi isterdi. Ancak Dean dinleyecek durumda değildi.

“Kafanı koparacağım adi herif!” dedi arkadaşı. “Seni cinsel tacizden içeri attıracağım.” Bu sözleriyle de konuşmayı sonlandırdı.

Todd da sinirlenmişti şimdi. Orospu çocuğu sinirlerini bozmuştu. Biraz sakinleşmeye ihtiyacı vardı ve artık yürüyor olması işe yarıyordu. Yürümek onu her zaman kendisine getiren bir ilaç gibiydi. “Bir yürüyüşe çık,” denilirdi. “Dışarı çık ve kendine gel.” Güneşin alçaktaki bulutların arasından çıktığı ve rastgele yağmur damlalarının ılık çalarak kaldırıma düştüğü günlerden biriydi. Aralıklı sağanak yağış vardı. Yağmur damlaları başını ve omuzlarını ıslatıyor, üniversite kampüsünün zemininin büyük kısmını oluşturan çimenlerin kokusunu ortaya çıkarıyordu. Geleceğe odaklanmalıydı ama uzak geleceğe değil önündeki birkaç saate – gerçi o da tehlikedeydi. Yemeği nerede yiyecekti? Jodi yemek yapmayı planlıyordu. Nerede uyuyacaktı? Bir şey yapılmalıydı ama ne?

Düşünceleri, birbiriyle uyumsuz seslerin karmaşası içinde gergin beyninin içinde acı vererek çınlıyor, temporal lobuna çarpıyordu. Ama kafasını meşgul eden bir husus daha vardı. Her ne kadar paniğe kapılmış, üzgün ve endişeli bir ruh hali içinde olsa da bir ikilemin varlığının da farkındaydı. Düşünceleri büyük ölçüde bir yöne yönelse de tam ve kesin olarak buraya ulaşamıyordu. Tüm bu zihinsel mücadelenin arasında keyifli, eğlenceli, hatta gülünç bir şeyin belli belirsiz işareti, küçük bir şarkının, bir tekerlemenin etkili bir şekilde orkestradan yükselmesinin yarattığı bir duygu vardı ve bu, Natasha ve ona karşı hissettikleriyle alakalıydı.

Natasha’yı tüm hayatı boyunca –hatta o doğduğu günden beri– tanıyordu ve içinin bir yerlerindeki eski kafalı adam onu hâlâ annesi ölmüş talihsiz bir çocuk, okul forması içinde ağzı bozuk velet, diş telleriyle sivilceli bir ergen olarak görüyordu. O zamanlar bu kızın bir gün onun çocuğunu taşıyacağını bilse kahkahalarla gülerdi. Gerçek bir şaka gibi gelirdi.

Onu ilk kez bir yetişkin olarak tanıyıp sevdiği yeni ve şaşırtıcı halini gördüğü anı hatırladı. Drake’te barda oturmuş Dean’i bekliyordu. Etrafına bakınırken o içeriye girdi. Taze parıltısıyla,

iç gıcıklayıcı bir gösterişle kalçalarını sallayarak, göğüslerini hoplatarak, kulaklarından küpeleri sarkarak gözüne takılan bu güzel yabancı ona doğru geldiğinde Todd'un âşık olmaktan başka şansı yoktu. Dudaklarına bir öpücük kondurduğundaysa yaratıcı zihninde umut ve hayal bahçeleri yeşermiştir.

“Ben Natasha,” dedi. “Babamla burada buluşacağız, bana para verecek de...”

Onu görmeyeli yıllar olmuştu. Bir Manhattan kokteyl siparişi verdi ve yirmi dakika geciken Dean gelinceye kadar ikisi geri dönüşü olmayan bir noktaya varmışlardı.

Yürürken tüm bunları hatırlayarak kendi kendine gülümsedi. Ancak ofisine, masasına geldiğinde içinde bulunduğu sıkıntılar onu tekrar yakaladı. Stephanie olmadığından ofisi tek başına idare etmesi gerekiyordu ve kendi odasından Stephanie'ninkine, oradan resepsiyona koşturuyordu. Elleri terliyor, ağzında paslı çivilerin tadını hissediyordu. Jodi'yi aramayı sürekli erteliyordu. Ona ne söyleyeceği, gizli hayatıyla ilgili konuyu nasıl açacağı, her ikisinin de açıkça dillendirmediği konu hakkında nasıl konuşacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Natasha'yla olanların Jodi'yle hiçbir alakası yoktu – ve tam tersi de geçerliydi. Ancak bu iki dünyanın, kategorik olarak farklı yörüngelere ait bu dünyaların birbiriyle çarpışması ihtimalini hayal etmek, buna katlanmak imkânsızdı. Ona göre bu, hayatın sonu demekti.

Telesekreterde kendi sesini duyana kadar zil tonunu dinledi. Rahatlamış hissetmesi gerekirdi. Çekmecesindeki sigara tablasını çıkardı, otundan kalanları sarıp yaktı ve pencerenin kenarına gitti. Tüm ihtiyacı olan, kafasını toparlamak için birkaç nefes çekmekti. Dean olacak alçak şimdiye kadar Jodi'yi aramış olmalıydı. Ancak ulaşamamış olması ihtimali de vardı. Şu an için Todd'un en büyük umudu buydu.

Ofisi kapattıktan sonra arabasına yürüdü. Öğleden sonra yoğunluğu eskisinden daha erken başlıyordu artık sanki. İnsanlar eskiden dokuzdan beşe kadar çalışırlardı. Oysa şimdi alternatif programlar vardı ve artık hiç kimse sekiz saat çalışmıyordu. Trafikte beklemek onu sabırsız, aksi ve hırçın bir ruh haline sokmuştu. Kornasına basıyor, şerit değiştiriyor, önündeki aracı sıkıştırıyordu. Düşünceleri, ağzına kadar dolu zihin arenasında kendilerine bir yer bulmak için yarışlıyordu.

Jodi'nin, kendisinininkinin yanında bulunan park alanı boştu. Asansörle yukarı çıkarken en son ne zaman bir hafta içi öğleden sonra evde olduğunu hatırlayamadığını fark etti. Tüm bildiği, Jodi'nin yıllardır bir sevgilisinin olmasının ve hatta tam şu anda onun yatağında sevişiyor olmalarının mümkün olduğuydu. Aklına iki daire yan taraflarındaki uzun boylu, kasketli genç geldi. Jodi onun matematiğinin çok iyi olduğunu ve keman çaldığını söylemişti. Onun hakkında tüm bunları nasıl biliyor olabilirdi?

Kapıyı açtığında köpek koridora çıkarak hızla aşağı yukarı koşmaya başladı. Asansöre gitmekte olan yan komşusu, selam vermek için durduğunda köpeğin maskaralıklarına kahkahalarla güldü. Altmışlı yaşlarındaki bu kadın, ince çorapları, topuklu ayakkabıları ve hâlâ güzel görünen bacaklarıyla oldukça hoştu. Kadın yoluna devam ettiğinde Todd, köpeği içeri alarak salona ilerledi. Evdeki hareketsiz hava ve yarı kapalı perdeler Jodi'nin evde olmadığını kanıtlıyordu. Ancak yine de tüm odaları sırayla kontrol etti. Tek görebildiği düzgün yapılmış yatak, simetrik olarak düzenlenmiş havlular, dik duran minderler ve hizalanmış dergilerdi. Telsiz telefonu bulmak için etrafa bakındı, Jodi'nin masasında bulduğu telefonun arama listesine baktı. Dean'in adını üç kez gördü. Öğleden başlayarak yarım saatlik aralarla aramıştı. Yeni mesaj yoktu. Şayet Dean mesaj bıraktıysa Jodi dinlemiş ve muhtemelen onu geri aramıştı. Todd ne yapacağını bilmez bir haldeydi, terlemeye başlamıştı.

Keşke Dean bu kadar aceleci olmasaydı. Dean'ın kendine hâkim olmayı öğrenmesi gerekirdi. Sırf kendisi şekilsiz bir cüce olduğu için eline telefonu alıp bir başkasının hayatını mahvetmeden önce durup sakinleşmeliydi.

Tekrar otoparka döndü ve şehre doğru sürerek Drake'e gitti. Saat henüz erkendi ancak bir otel barının en iyi tarafı, asla boş olmaması nedeniyle yalnız içmek zorunda kalmamanızdı. Günün veya gecenin herhangi bir saatinde herhangi bir otelde muhakkak müşteriler olurdu çünkü insanlar dünyanın dört bir yanından gelirdi ve saatler, her biri açısından kendi özel zaman dilimleri içerisinde akardı. Todd önce bir double shot ısmarladı ve birasına geçmeden önce onu yuvarladı. İçki, sisteminin içine aktıkça öğle yemeğinden itibaren yaşamakta olduğu panik de biraz hafifledi. Kasları gevşedi, sinirlerindeki sıkışma etkisini kaybetmeye başladı. Şu ana kadar sistemine almaktan kaçındığı bir duygu, savunma mekanizmasında açılan bir çatlaktan içeri sızmıştı. Bu duygu, zihninin içinde yüzüyor ve yavaş yavaş –biralarını birer birer yudumladıkça– çok fazla buharın yoğunlaşarak gözle görülür damlalara dönüşmesi gibi basit, ilkel bir gerçeğe dönüşüyordu.

Etrafına bakındığında çeşitli beden yapısı ve boyutlarda erkekler görüyordu. Bu erkekler şüphesiz ki birilerine babalık yapmaktaydılar çünkü bir erkeğin yapması gereken bir şeydi bu. Her birine karşı ayrı ayrı ve bir bütün olarak içinde bir sevgi hissetti. Onları artık bir tür kabile, kardeşlik birliği olarak görüyordu ve artık bu adamlar onu da bir yaratıcı, üreticiler birliğinin onaylanmış bir üyesi, kanıtlanmış erkekliğin bir parçası, bir soy kurucu olarak aralarına kabul etmeliydiler. Gerçekleşme şekline rağmen, istediği buydu aslında – onunla tanıştığından beri istediği, hatta kendisini başka şekillerde kanıtlamakla fazlasıyla meşgul olduğundan dolayı öyle olduğunu bilmese de her zaman gerçekten istediği buydu. Bunu istiyordu işte. Büyük, dünyevi girişim... Yaratma ve üremeye

dair ilkel iç baskı. Kanıtlanmış babalık duygusu. Nihai tatmin. Ve şimdi tüm bu duyguları paylaşacağı kişi, Natasha idi. Onunla konuşmalı ve tüm duygu ve düşüncelerini ona anlatmalı, onun doğurganlığını kutlamalı, kendisinininkiyle de gururlanmalı, onunla karşılıklı saygı ve gurur konuşması yapmalıydı. Telefonu alıp onu aradı. Telefonunu neden açmadığını, nasıl hâlâ kızgın olabildiğini anlamamıştı. Tartışmaları önemsiz ve anlamsızdı. Telefonunu açsa ondan özür dileyecek ve onun özrünü kabul edecek, birlikte geleceklerine, dünyadaki yeni varlıklarına doğru ilerleyeceklerdi.

Onu belli aralıklarla aramak üzere tekrar içkisine ve derin düşüncelerine döndü. Sonunda Jodi'yi araması gerektiğini hatırladı. Jodi'yle konuşmak istemesinin bir nedeni vardı. Dean'den önce haberi ona kendisi vermeliydi. Ancak bir yandan da keyifli ruh halini korumak istiyordu. Bu nedenle aramayı yapmak yerine saat beşe yaklaşırken yavaş yavaş dolmaya başlayan salondakilere birer içki ısmarladı. Mekândakiler ona kadeh kaldırarak cömertliği için teşekkür ettiler. İnsanlara baba olacağını söyledi, tebrikleri kabul etti. Yakındaki bir masada oturan bir grup onun şerefine kadeh kaldırırken içtenlikle, "Karımın bilmiyor olmasını umuyorum," dedi. Böylece kendisine iyi dileklerini iletenlerin kafasını karıştırdı.

5

JODI

Hafta sonu boyunca Jodi'nin kafasını meşgul eden can sıkıcı düşünceler büyük ölçüde hafıflemişti. Todd her ne yaptıysa –ve her kiminle yaptıysa– artık geçmişti ve Jodi, hiçbir zaman geçmişte yaşayan biri olmamıştı. Yapılan tüm yanlışların üzerine kafa yormuş olsa onu yıllar önce terk eder ya da boğazlardı. Ayrıca gizlice aldığı anahtar sayesinde küçük intikamını almıştı ve en azından kendisini tatmin olmuş hissediyordu.

Kahvaltısını yaparken pazartesi sabah seansı için gelmek üzere olan Üzgün Torba'nın dosyasını inceledi. Onu içeri aldığıında ve üzerinden sarkan takım elbisesi içindeki zayıf bedeniyle karşısındaki koltuğa oturduğunda ona bir şekilde yakalayıp ehlileştirmesi gereken vahşi bir yaban domuzuna bakar gibi baktı. O da bu bakışlara suratsız bir ifadeyle karşılık verdi. Üzgün Torba, hayatta haksız muameleye uğradığı inancındaydı. Talihin ona karşı olduğuna ve bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığına tüm kalbiyle inanıyordu. Üzgün Torba'nın sürekli kendisine tekrarladığı nakarat, onu tanımlayan ve bu hayatı keyifsiz yaşamasını kesinleştiren temel önyargıydı bu. Fazlasıyla karmaşık bir adam değildi ama inatçılığı yüzünden onun üzerinde herhangi bir etki yaratmak güçtü.

Jodi'nin danışanlarının çoğu kendilerini fazla ciddiye alıyorlardı ve onun terapi yöntemi belli bir oranda tatlı dille ikna ve yatıştırma yaklaşımlarını kapsıyordu ki bu da pek kurallara uygun değildi. Ancak Jodi'nin, danışanlarının sorunlarını çözme yöntemi kendi sorunlarını çözme yöntemiyle aynıydı. Özellikle Üzgün Torba, ufak tefek iyi niyetli kışkırtmalara karşılık veriyordu ve Jodi, onun şikâyetlerini bir süre dinledikten sonra: "Bu yakınmaların nedeniyle senden ekstra ücret alacağım. Biliyorum ki burada olmanın nedeni ailenin artık senin bu mızıldanmalarına katlanamıyor olması. Bana geçen hafta içerisinde olan güzel bir şeyden bahsetsene, sadece bir tek şey. Eminim ki istesen yapabilirsin," dedi.

Küçücük de olsa bu meydan okuma onun öylece kalakalmasına neden oldu. Boş gözlerle, ağzı açık vaziyette Jodi'ye baktı, ardından aniden refleks olarak sırtıttı ve güzel, beyaz, düzgün dişlerini sergiledi. Bir dönüşüm yaşamıştı.

"Ciddiyim," dedi Jodi. "Geçtiğimiz haftayı düşün ve tek bir olumlu deneyim bulmaya çalış."

Adam bu egzersize pek hazır değildi ve olumlu bir deneyim yerine ona arabasıyla ilgili sorunlarını anlatmaya başladı. Ancak Jodi yine de memnun olmuştu. Onu ilk kez gülümserken görüyordu.

Üzgün Torba'nın ardından kendisine ilk kez gelen yeni bir müşteriye aldı Jodi. Gelen kadın o kadar silik bir karakter görüntüsü veriyordu ki ofisine adım attığı anda Jodi onu zihnine Jane Doe* olarak kaydetti. Kadının sorunu, yaptığı her şeyi izlemekte olan kıskanç kocasına karşı çıkamamasıydı. Seans, bilgi toplamakla -sorunun kaynağı olan geçmiş ve çocukluk dönemi hakkındaki

* Jane Doe, özellikle ABD'de gerçek kimliği bilinmeyen ya da yasal gerekçeler nedeniyle gizli tutulması gereken kadınlar ve kimliği belirlenemeyen kadın ceset veya hastalar için kullanılan takma isimdir. Aynı durumdaki erkekler için de John Doe ismi kullanılır. Herhangi bir cinsiyet bilgisi olmaması durumunda Doe olarak adlandırılır. (ç. n.)

sorularla- geçti. Sorun, Jane'in çocukluk yıllarının çoğunu hatırlamamasıydı. Hafızası sekiz yaşına kadarki dönemi kapsamıyordu.

Seanstan sonra kendisini çok enerjik hissedene Jodi, spor merkezine gitti. Öğle yemeğinde peynir ve rokallı sandviç yedi ve su içti. Duş alıp üzerini giydikten sonra dosyalarını kaldırıp mesajlarını dinlemek üzere masasına döndü. Alison, akşam yemeğini teyit etmek için aramıştı ve Dean Kovacs, kendisiyle acilen konuşması gerektiğini belirten bir mesaj bırakmıştı. Neden acilen görüşmeleri gerektiğini anlayamadı. Dean'i yeterince tanıyordu, karısı öldükten sonraki bir veya iki yıl boyunca sıklıkla kızıyla birlikte yemeğe gelirdi ve çeşitli etkinlikler nedeniyle hâlâ ara sıra görüşürlerdi ama normalde Todd aracılığıyla görüşürlerdi. Dean ve Jodi'nin arasında Todd'dan bağımsız olarak bir arkadaşlık gelişmemişti. Onu geri arayıp mesaj bıraktı.

Öğleden sonraki programının en önemli parçası meslek birliğinin sponsorluğunda yapılan yeme bozuklukları semineriydi. Her ne kadar yeme bozukluklarını tedavi ediyor olmasa da gündem hakkında bilgi sahibi olmayı ve meslektaşlarıyla kaynaşmayı seviyordu. Yolda birkaç işini halletmek için kendisine zaman kalacak şekilde programını yaptı ve evden çıkmak için hazırlanırken müşterilerinden topladığı çekleri alıp çamaşırhaneye götürülecek giysileri düzenledi.

İlk durağı banka oldu. Her ne kadar Todd onun mesleğini icra etmesini bir hobi olarak görüyor olsa da muhtemelen çekini bozan banka memuru kadar ve yan binadaki Starbucks'ın kendisine latte hazırlayan baristasından fazla kazanıyordu. Zaten kazandığı para da temel ev ihtiyaçları ve birkaç ufak tefek ekstra masraf için yeterliydi. Çamaşırhanede tişörtünde kan lekeleri olan adam hakkında konuşmak için Amy'yi bekledi. Adam püsküllü ayakkabıları ve uzunca, manikürlü tırnaklarıyla fazlasıyla ciddi görünüyordu. Tişörtünün durumundan rahatsız olmuş, hatta utanmış gibiydi.

Ancak bir profesyonel olan Amy, adamla ilgilendiklerine dair en ufak bir belirti göstermemişti.

Jodi adım adım ilerleyerek eşyalarını tezgâha koydu ve Amy'nin onları incelemesini –çırpmasını, kayıp bir düğme veya başka şeyler olup olmadığına bakmasını, ceplerini kontrol etmesini ve çamaşırları yığınlar şeklinde ayırmasını– bekledi. Todd'un bej pantolonuna sıra geldiğinde cebinden bir şey çıkarıp Jodi'ye uzattı. Jodi, şöyle bir göz attıktan sonra nesneyi çantasına koydu.

Yasak yere park ettiğinden aceleyle arabasına yöneldi. Bir sonraki durağı geçen hafta bıraktığı Rajput tablosunu almak üzere batı tarafının yakınındaki çerçeveneydi. Geç kalacak gibiydi ancak üst üste yeşil ışıkları yakalayınca kütüphanedeki seminere birkaç dakika erken bile yetişti. Konferans salonunu, bir kısmı oturan ve çoğunluğu da çiftler ve gruplar halinde ayakta duran insan kalabalığının uğultusu doldurmuştu. İnsanların yüzlerine baktığında birkaç tanıdık simaya rastladı ancak insanların yanlarına gitmesine fırsat kalmadan sunucu mikrofonu eline aldı ve herkesin oturmasını rica etti.

İlk konuşmacı, balıksırtı desenli dikkat çekici ayakkabılar giymiş bir kadındı. Kürsünün üzerinden bakıp mikrofonu aşağıya doğru ayarlarken kısa boyuyla ilgili bir şaka yaptı. Salonda takdir içeren gülüşmeler duyuldu. İyi bir açılış yapmıştı. Onu takdim eden sunucunun kendisiyle ilgili ayrıntılarıyla verdiği bilgileri tekrar özetledi. Sosyal psikoloji doktoruydu ve Batı Yakası'ndaki bir yeme bozuklukları kliniğinin program direktörüydü. Jodi, yeme bozuklukları kliniklerindeki anoreksiklerin zorla beslendiklerini ve bunun da daha sonra onları bulimia hastası yaptığını, bu yüzden pek çok hastanın buralardan kaçtığını duymuştu. Yetkili program direktörü, bu konuya hiç değinmedi. Kliniğin personelini, değerlendirme sürecini, terapi planını ve beslenme sınıflarını öven bir konuşma yaptı. Yeme bozukluklarının tedavisinin güç oldu-

ğunu ve hastaların sadece kurumsal bir ortamda sağlanabilecek özel bakıma ihtiyaçları olduğunu anlattı. Semptomları tanımanın öğrenilmesini önererek tamamlayıcı tedavinin bir parçası olarak eğitimli bir terapistten alınacak yardımın faydalı olabileceğini ekledi. Dinleyicilerini bilgilendirme masasındaki broşürlere yöneltti.

İkinci ve son konuşmacı, *Çocuğunuzun Yeme Bozukluğu ve Siz* adlı kitabın yazarıydı. Kırklı yaşların başlarında, ince yüzlü, kibar bir tıp doktoruydu. Bu konuya olan ilgisinin her üç kızının da ergenlik döneminde anoreksiyayla mücadele etmesi ile başladığını anlattı. Güzellik standartları ve Amerikan toplumunun yemek ve diyet takıntısı hakkında konuştu. Benlik saygısı ve kendinden nefret etmek konularından, kızlarının defalarca kliniklere yatıp çıkmalarına rağmen kendi kendilerine zarar veren bu alışkanlıklarının daha da kötüye gitmesi üzerine neler hissettiğinden bahsetti. Bu konularda verecek bir cevabı yoktu. Bu kitabı benzer durumdaki diğer ebeveynlere moral desteği sağlamak, onlara tüm bu olanların kendi suçları olmadığını, fiziksel veya psikolojik her hastalığın tedavisinin mümkün olamayabileceğini söylemek için yazmıştı. Bir doktor olarak, bunu inanarak söylüyordu: Bazen hoşumuza gitmeyen gerçeklerle yaşamak zorunda kalabiliriz.

Seminerin tartışma bölümü, iki sunumun iddialarının çatışmasına sahne oldu. Doktor, tedavi merkezlerinin kendisini hayal kırıklığına uğrattığını tekrar etti. Program yöneticisi ise rakamlara başvurdu: Kliniğinin yüksek başarı oranı ve hastalığın düşük tekrarlama oranından bahsetti. Doktorun kızlarının, tedaviyi reddeden küçük bir yüzdenin içinde olabileceğini söyledi. Doktor da program yöneticisinin vermiş olduğu rakamları sorgulayarak tedavi sonrası takip çalışmaları ve veri toplama yöntemleri hakkında sorular sordu. İki taraf giderek daha fazla tartışma pozisyonuna girerken terapist ve danışmanlardan oluşan dinleyici topluluğu, tartışmaları sonuna kadar büyülenmiş bir biçimde izledi.

Seminerin bitiminde Jodi, bir kahve için ayakta çember oluşturmuş, hararetle az önce yaşanan tartışmanın ayrıntılarını analiz eden arkadaşlarına katıldı. Zihni kısa bir an başka bir boyuta geçti ve çamaşırhanede olanlar ve şu an çantasında duran şeyi düşündü. Çantasından çıkarıp yanında duran psikiyatr kadına gösterdi.

“Bunlar uyku hapları, değil mi?”

Psikiyatr ilaç kutusunu eline alıp etiketine baktı.

“Evet,” dedi. “Eszopiclone.” Sonra da ilgisiz bir şekilde tekrar Jodi’ye uzatıp devam etmekte olan tartışmaya döndü.

Jodi binadan çıkarken Todd’un Natasha Kovacs adına reçete edilmiş bir kutu uyku ilacıyla ne işi olabileceğini çözmeye çalışıyordu. Natasha’yı yıllardır görmemişti ve bildiği kadarıyla Todd da uzun süredir görmüyordu. Geçen hafta Todd, Dean’le yemek yemişti ama yine de bu kutunun onunla nasıl bir ilgisi olabileceğini anlamamıştı. Tabii eğer Natasha onlara katılmadıysa. Ama öyle olsa Todd bundan bahsederdi.

Eve dönerken Natasha’nın son gördüğü halini, küstah tavırlı, iriyarı ergen kızı zihninde canlandırdı. Kızın hafif manik eğilimleri ve artık üniversitede okuyor olması uyku haplarını açıklayabilirdi. Jodi’nin hatırladığı kadarıyla üniversite hayatı stresli olabiliyordu. Çalışmak ve iyi notlar almak önemliydi ama bir yandan da dikkat dağınık pek çok unsur vardı. Geç saatlere kadar arkadaşlarıyla takılırsın, çok fazla kahve ve alkol içersin, garip uyarıcılar alırsın ve sonuçta uyuyamayacak kadar enerjiyle dolarsın. Arabasını park edinceye kadar Dean’in onu aradığını, kendisinin aramaya döndüğünü ve şimdi de onun tekrar arayacağını hatırlamamıştı. Eve girip telefonu kontrol ettiğinde hiçbir yeni mesaj yoktu.

Paketini açtığı tablosunu şöminenin rafına dayadı. Yıldızlı çerçeve, tavus kuşlarının tüylerinde daha önce fark etmediği altın dokunuşları ortaya çıkarmıştı. Süslü elbiseleri içindeki kadın hoştu ama bugün Jodi’nin gözüne dalgın, hatta ümitsiz görünüyordu.

Yalnız, münzevi, hatta güzel bahçesinde kapana kısılmış bir his yaratıyordu. Belki de çerçeve, kırılğan öznesiyle bu küçük hassas tablo için fazla abartılı, fazla cüretkârdı.

Jodi, insanın kör edici bir ışıkla, aniden gerçekleri anlayabileceğini biliyordu çünkü danışanlarında bunun olduğunu görmüştü. Ancak kendisinde durum böyle gelişmemişti. Jodi'nin açısından süreç, uzun zamandan beri adım adım gerçekleşmişti. Todd'un depresyonunun başlamasıyla –ki bu dönemde her şey daha da kötüye gitmişti– sonra da sanki Todd aniden yaşamak için bir sebep bulmuşçasına bu depresyondan çıkmasıyla Jodi'nin zihninde bir şeyler uyandığını söylemek mümkündü.

İlkbahar veya yaz başlarıydı ve Jodi, çoğu zaman kafası karışık görünse de Todd'a kavuştuğu için mutluydu. Ancak şimdi olaylar hızlanıyor, rahatsız edici bir şekilde ilerliyordu ve Jodi, Dean'in neden aradığını biliyordu.

Gündüz kıyafetlerini sade, siyah bir elbiseyle değiştirdi. Gardırobunun aynasının önünde dikilirken bu kadar iyi görüldüğüne biraz şaşırdı. Ten rengi solgundu gerçi ama bu onun doğal haliydi. Solgunluğu insanların dikkatini çeker, ona bir doktora görünmesini önerirlerdi. Arada sırada pudra allıkla yanaklarını renklendirirdi ancak süt beyazı cildiyle tezat oluşturan bu renk, onu basit gösterdiğinden çoğu zaman cildine dokunmazdı.

Cüzdanını ve anahtarlarını portföy çantasına koyarken telefon çaldı. Telefonu alıp arayan numaraya baktı. Şu anda Dean'le konuşamazdı. Restorana gitme vaktiydi. Zaten geç kalmıştı, Alison onu bekliyordu. Dean'le daha sonra konuşmaya karar verdi ancak yine de telsiz telefonu antreye götürdü ve paltosunu giyerken konsolun üzerine bıraktı. Altıncı çalışında, aptalca davranarak telefonu açtı.

“Dean,” dedi. “Bana ulaşmaya çalışıyordun herhalde.”

Alison, elma yanaklı, canlı mavi gözlü, tombul bir sarışındı. Jodi ile yakın yaşlarda olmasının -biraz geçkince- topuklu giymesi ve göğüs dekoltesini biraz açması için iyi bir neden olduğu düşüncesindeydi. İki kez boşanmış bir kadın olarak fonksiyonel bir özgürlüğün tadını çıkarıyor ve kısa ömürlü evliliklerini hayatındaki geçici ve kaçınılmaz, hafif önemde birer aksaklık olarak tanımlıyor, tıpkı kötü hava koşulları gibi kendi kusuru olmayıp normalde durgun seyredecek sulardaki beklenmedik fırtınalar olduklarını iddia ediyordu.

Garnet Kulübü, Alison'ın merkez üssü ve sosyal çevresiydi. Sıklıkla gününü barda oturup kola yudumlayarak geçirirdi. Barın çalışanları ve düzenli müşterileri geniş bir aile gibiydi ve Alison neredeyse her şey için kavga eden -çalışma saatleri, kostümler, müzik, çalışma bölgesi- kızlara annelik ederdi. Patronu olan kulüp yöneticisi, Alison'ın her şeyi bir arada tutan bir tutkal olduğunu bildiğinden ona belli bazı özgürlükler tanımişti. En azından Jodi'ye böyle anlatmıştı.

Bu gece yemeği, güneşin şehrin üzerinden batışını izlemeyi sevdikleri Lake Point Kulesi'nin en üst katında yer alan Cité Restoran'da yiyorlardı. Jodi, Alison'ın salonun diğer köşesinde bir kadeh şarapla oturuyor olduğunu görünce memnuniyetle gülümsedi. Alison onu her zamanki gibi abartılı bir şekilde enerjik ve canlı bir tavırla karşıladı. İlk tanıştıkları yemek kursunda Alison doğal lider olarak öne çıkmış, daha önce hiç yemek kursuna gitmediği halde insanlara kesme teknikleri konusunda yardımcı olmuştu. Alison genellikle Jodi'nin tavsiye vermek karşılığında para almasını etkileyici bulurdu çünkü kendisi bunu her zaman bedava yapardı.

"Duckhorn mu içiyorsun?" diye sordu Jodi yerine otururken.

“Nereden anladın?”

“Her zaman Duckhorn ısmarlarsın.” Garsona işaret ederek aynı şaraptan ısmarladı.

“Eeee... nasıl gidiyor?” diye sordu Alison cevap beklemeden. Soru, vereceği haberlere bir açılıştı. “Crystal’ın erkek arkadaşından ayrıldığını duyunca memnun olacaksın,” dedi. “Kızcağız fazla bile katlanmıştı. Ray’ın karısı da nihayet öldü, zavallı kadın... Ray için zor olacak ama en azından artık yoluna devam edebilir.”

Jodi, Crystal’ın kendine güvensizlik sorunu olan bir striptizci olduğunu biliyordu. Crystal’ın güçlükle kazandığı paraları erkek arkadaşının nasıl harcadığı hakkında çok şey duymuştu. Ray de kulübün düzenli müşterilerinden, kızların en sevdikleri evcil hayvanlarıymış gibi davrandığı yaşlı adamdı.”

“Her ikisi adına da rahatladım,” dedi Alison. “İnsanın üzerinden yük kalkıyor, gerçekten.”

Alison, kadehini Jodi’ninkine dokundurup anlatmaya devam etti. Ray’ın karısının son hastalığı ve Crystal’ın erkek arkadaşının kapının önüne konulmaya verdiği tepkiyle ilgili ayrıntıları paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Jodi, Ray ve Crystal’ın Alison için ağabey ve kız kardeş gibi olduğunu –onların yaşadıklarının Alison’ın kendi hayat hikâyesinin birer parçası olduğunu– anlamıştı. Alison’ın kalbi uçsuz bucaksız bir alan gibiydi. Her ne kadar başka insanların hayatlarına kendisini fazla kaptırdığından dert yansa da aslında başkalarının hayatı, onun varlık sebebiydi.

Restoran her zamankinden daha sakindi. Dikkat çekici tek nokta pencerelerin ardında, güneşin hararetle alçalmakta olduğu ışıklı gökyüzüyüdü. Güneş, ufka yaklaştıkça etkisi daha da heyecan verici oluyordu. Alison hararetle konuşmaya devam ediyordu. Sadece garson siparişlerini almak üzere masalarına geldiğinde ara verdi.

Sesi çatıya düşen yağmur damlaları gibi yatıştırıcı ve dikkat dağıtıcıydı. Şarapları tazelenip yemekleri masaya gelene kadar susmadı.

Nihayet konuyu değiştirmeye karar verdiğinde, “Bu gece çok sessizsin,” dedi.

Gerçekten de normalde Jodi, soru ve yorumlarıyla onun sözünü keserdi. Başını salladı ve “Yorgunum sanırım,” dedi.

Bilinçli olarak yalan söylüyor veya bir şeyleri saklıyor değildi. Sadece yıllar boyunca Todd’la yaşadıkları onu yıpratmıştı. Aslında Dean’dan öğrendiği her şeyi memnuniyetle Alison’la paylaşabilirdi ancak haber, kafasının içinde kafese kapatılmış bir kuş gibi dolanıp duruyor, onda bir tür ruhsal vertigoya yol açıyordu. “Anlamıyorum,” diyordu kendi kendine aptalca ve şoke edici bu bilgiyi –hamilelik, düğün, ihanetin ve entrikanın boyutu– kastederek. Ancak konuşmaya başladığı anda bile kelimeler, hatta o kelimelerin ardındaki düşünceler yok oluyor, tüm anlamlarını yitiriyordu. Eğer birisi konuşacaksa en iyisi bunun Alison olmasıydı.

“Renny’yle işler nasıl gidiyor?” diye sordu. Biliyordu ki Alison bir kez ilk kocasından bahsetmeye başladı mı âdeta bir türlü inemediği bir trende gidiyormuşçasına devam edecekti. Her ne kadar eziğin teki olsa da Renny, Alison’ı hep etkilemişti. Alison sürekli olarak, “Adama deli oluyorum. Büyümeyi başarabilse onunla yeniden evlendirdim,” diye sızlanırdı.

Fransız bir baba ve İngiliz bir anne tarafından Quebec’in küçük bir kasabasında yetiştirilen Renny’nin tam adı Sylvestre Armand René Dulong’dur. Uyuşturucu kaçakçılığından hapis yatmıştı. Alison onunla bir yaz garsonluk yaptığı Montreal’deki bir gece kulübünde tanışmıştı. Motosikletli arkadaşlarıyla geldiği mekânda kızların tangalarının içine yüz dolarlık banknotlar sıkıştırabilmek için sahnenin yakınında oturlardı. Renny, sadece garson olmasına rağmen Alison’a da aynı miktarda bahşiş verirdi.

Alison'ın hayatında önemli bir dönem olan Renny ile flörtleşme dönemi, kokain, gün batımından şafağa kadar seks ve Harley motoruyla dağlarda gezintiyle geçmiş, evliliği de bir aydan kısa sürmüştü. Alison'a başkasıyla birlikte olduğunu söylememiş, aniden eve gelmemeye başlayarak durumu kendisinin anlamasına izin vermişti. Ancak hâlâ sürpriz yapmak için Montreal'den gelir ve şansını denerdi.

Alison, "Her zaman benden para koparmaya çalışıyor," dedi. "Çoğu geceler çalıştığımı bilir ve sabah dörtte veya beşte, ben uymaya çalışırken arar. Elbette doğrudan para istemez. Bu, Renny'nin tarzı değildir. Sanki kendi başlatmış olduğu bir işe yatırım yapmam konusunda bana büyük bir imkân sağlıyormuş gibi yapar. On bin dolar yatırıp elli bin alacağımı iddia eder. Bu düzeyde bir iş yapıyorsa neden her zaman parasız ki?"

Jodi, dikkatini dağıtmamak ve Alison'ın anlattıklarını takip etmek için elinden geleni yapıyordu. Kendisini kuvvetli bir rüzgârda bir ağacın tepesine tünemiş gibi hissediyordu.

"İhtiyacım olan," diye devam etti Alison, "iyi bir geliri olan düzgün, sessiz, istikrarlı bir adam. Kulübe gelen adamlar bana sürekli asılırlar ama hep evli erkekler. Bana ne verebilirler ki?"

Alison şarabından bir yudum aldı ve suratını asarak parmaklarını inceledi. Garson boş tabaklarını aldıktan sonra onları tatlı menüsüyle baş başa bıraktı.

"Sessiz, istikrarlı adam belki de bir efsanedir," dedi Jodi. "Bi-yolojik olarak erkekler avcıdır."

"Hiç sorma," diye karşılık verdi Alison.

Jodi devam etti. "Kadınlar, erkeklerinin gerçekte olduklarından daha iyi olduğuna inanmayı isterler. Onlar için bahaneler uydururlar. Bütün resmi görmezler, parça parça baktıklarından durum onlara hiçbir zaman gerçekte olduğu kadar kötü görünmez."

Jodi, garsonun önüne koyduğu tatlı menüsüne baktı. Yazılar havada uçuşan –beyaz boşlukta sürüklenen– küçük botlar gibiydi. “Seçmek zor,” dedi.

“Krem karamel seversin sen,” dedi Alison.

“Tamam.”

“Çok yorgun hissediyorsan tatlı yemesek de olur.”

“Her zaman yeriz tatlı.”

“Ama mecbur değiliz. Nasıl hissediyorsun?”

“Aslında biraz sersemlemiş hissediyorum,” dedi Jodi. Sersemlemiş, onun ruh halini anlatan kelime olmasa da sayamayacağı veya tanımlayamayacağı semptomlar sağanağı için uygun bir kısaltmaydı.

Alison’ın endişesi içtendi. Garsonu çağırdı, kredi kartını verdi ve acele etmesini söyledi. Daha sonra da Jodi’yi kolundan tutarak eve arabayla götürmek için ısrar etti.

“Saçmalama,” dedi Jodi. “On dakikalık yürüme mesafesi.”

Alison umursamadı. Restorandan ayrılırırken kolunu korumacı bir şekilde arkadaşına doladı ve vale aracı getirdiğinde onu arabaya oturtarak bir çocukmuş gibi emniyet kemerini bağladı. Jodi’yi eve getirdiğinde kanepeye uzanmasını sağlayıp bir fincan çay getirdi.

“Todd nerede?” diye sordu.

Jodi kafasını salladı. “Henüz erken.”

“İstersen onu arayayım.”

“Kesinlikle olmaz.”

“Neden?”

“Aramamanı tercih ederim.”

“Söyle bakalım,” dedi Alison koltuğa oturup arkasına yaslanarak “Ne yaptı?”

Jodi hemen cevap vermedi. Alison bekledi. Borulardan akan suların ve Keininger raf saatinin belli belirsiz sesleri arasında gergin

dakikalar geçti. Jodi, haberi vermeye direniyordu çünkü şu an her şey kafasının içindeki kelimelerden, kendisine anlatılan ve hâlâ unutmaya çalıştığı bir hikâyeden ibaretti.

Nihayet, "Sana hiç Natasha Kovacs diye birinden söz etmiş miydin?" dedi.

"Sanmıyorum," dedi Alison. "Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Todd onu hamile bırakmış."

"Ah, Tanrım."

Bir kez başlangıç yapan Jodi, devamını getirmenin çok fazla bir çaba gerektirmediğini fark etti. "Natasha yirmi yirmi bir yaşından fazla olamaz. Dean Kovacs'ın kızı. Dean, Todd'un eski bir okul arkadaşı."

"İğrenç bir şey bu! Sana bunu nasıl yapar?"

"Onunla evlenmeyi düşünüyor. Dean öyle söyledi."

"Onunla *evlenmek* zorunda değil ki. Bu çok saçma. Kız kürtaj yaptırabilir."

Jodi, kendisini Alison'm öfke gösterisine katılırken buldu. "Onunla evlenmek *istiyor*. Dean'e göre onunla evlenmeyi *ölesiye* istiyormuş."

"Belki de Dean ne söylediğini bilmiyordur. Ya da evlilik Dean'in fikridir. Belki de Dean, bir kızı hamile bırakınca onunla evlenmek gerektiğine inanan bir eski kafalıdır."

"Dean'in, Todd'un onunla evlenmesini istediğini hiç sanmıyorum. Hatta bence bu, son isteyeceği şeydir."

"Tamam, peki... fevri davranmayalım. Öncelikle işin aslını öğrenmek gerek."

Jodi omuz silkti. Dean'in onu kandırması için bir neden yoktu. Anlattıkları muhtemelen gerçeğe olabildiği kadar yakındı.

Alison gittikten sonra kanepeden kalkıp saçlarını ve giysisini düzeltti ve yatak odasına gitti. Seminere giderken giydiği kıyafet-

ler üzeri örtülü yatağa uzatılmıştı: bej pantolon, beyaz gömlek, ten rengi sutyen ve tanga, ince çorap. Fendi marka deri el çantası sandalyenin üzerindeydi. Sandalyenin altında da leopar desenli, bağcıklı Jimmy Choo ayakkabıları duruyordu. Güzel kıyafetlerini incelemek onu biraz rahatlattı. Görünüşünden memnun olmadığından değil ancak onun canını sıkan, eskisi gibi genç olmaması ve genç bir kadının onun artık ulaşamayacağı avantajlara sahip olacak olmasıydı. Eskiden bir Levi's kot ve bir tişörtle güzel görünebilirdi. Fakat artık bunun için iyi giyinmesi gerekiyordu.

Gömleği ve iç çamaşırlarını toparlayıp birer birer sepete attı. Pantolonu gardırobundaki askıya astı. Ayakkabılar orijinal kutusuna konularak rafta diğer ayakkabı kutularının yanında yerini aldı. Yemeğe gitmeden önce el çantasını kısmen boşaltmıştı ama içinde hâlâ birkaç parça vardı. Çantayı açtı, ters çevirdi ve içindekileri yatağın üzerine boşalttı: bir tükenmez kalem, ince bir not defteri, çeşitli faturalar, madeni paralar – ve uyku hapları. Çevrilerek açılan büyük kapağı olan plastik küçük şişelerden olan ilaç kutusu yorganın üzerindeki belli belirsiz çukurlara yuvarlanırken bebek çingırağı gibi bir ses çıkardı. Jodi kutuyu aldı ve üzerindeki etiketi okudu: Kovacs, Natasha. Gerektiğinde yatma saatinde 1 (bir) tablet alınız.

Artık daha iyi hissediyordu. Alison'ı ikna etmek için hemen hemen normale döndüğünü söylemişti ve yalan da sayılmazdı. En azından tekrar yerçekimini hissediyor ve etrafındaki nesneler, kendi şekillerini koruyordu. Düzenli olarak yaptığı, rahatlatıcı bulduğu gece rutinine döndü: yatağı açtı, yastıkları düzeltti, sağda soldaki dağınık eşyaları topladı. Elbisesini çıkardı, makyajını sildi ve saçlarını fırçaladı. Kilitte Todd'un anahtarının sesini duyduğunda sabahlığı ve terlikleriyle kanepede oturmuş, tatil dergisini karıştırıyordu. Todd'un koridorda oyalanıp ceketini, anahtarlarını ve bozuk paralarını bırakmasını bekledi. Boğazını temizleyerek fısıltıyla birkaç kelime mırıldandığını duydu. Hatta odaya yaklaşırken

ayakkabılarını halının tüyleri üzerinde sürüklemesinin sesini bile duydu.

“Hâlâ ayakta mısın?” diye sordu Todd.

Kanepenin etrafından dolanıp onun önüne geçerek başını öptü. Jodi elindeki dergiyi kapatıp kenara koydu ve ayağa kalktı. Todd’un duruşunda bir şeyler vardı. Dean’in aramasından haberdar olmuş ve Jodi’nin kendisiyle yüzleşmek için beklediğini düşünüyordu. Elini Jodi’nin omzuna koydu ve yüzünü inceledi.

“Alison buradaydı,” dedi Jodi. “Cit  de yemek yedik ve beni eve o bıraktı. Senin günün nasıldı? Akşam ne yedin?”

“Drake’te hamburger yedim.”

Alkol ve kızartma kokuyordu. Burnu parlıyor, sesi ince ve tiz çıkıyordu. Jodi okumakta olduğu dergiyi alıp sehpanın üzerindeki yığının üstüne koydu. Arkasını döndüğünde Todd hâlâ ayakta dikilmiş ona bakıyordu.

“Ne oldu?” dedi.

“Hiç. Seni görmek güzel.”

“Köpeği dışarı   ıkarmalısn. Seni bekledim.”

Todd geri döndüğünde Jodi mutfakta aşşap bir kaşıkla tenceredeki çikolatalı s  t   karıştırıyordu. Çenesi düşen Todd, akşam boyunca olanları anlatmaya koyuldu; bir çiftin ortalık yerde iyiden iyiye sevişmesini, bir grup sarhoş rahibi – otelde bir tür din   konferans vardı. Sabah yaşadığı talihsizlikten –kayıp anahtardan– bahsetti ve asabi haline güldü. “Zavallı adamcağız,” dedi bina görevlisini kastederek. “O kadar hızlı terk etti ki orayı, gören de kaçmak için bahane arıyor sanırdı.”

Jodi ekmek kızartma makinesine dört dilim ekmek koydu ve makinenin kapağını kapattı. Todd konuşurken başını sallayarak ve mırıldanarak mekanik bir şekilde karşılık veriyordu. Gerçekten dinlemediğini fark etmemişti Todd. Ekmekler hazır olduğunda üzerine tereyağı ve   ilek reçeli sürdü ve üçgen şeklinde kesti. Ek-

mekleri bir tabağa yerleştirip tezgâhın üzerine koydu. Todd, üçgen parçalardan birini ağzına attı ve odanın içinde dolandı. Geri döndüğünde tabağı alıp odadaki gezintisine devam etti.

“Bugün bir şekilde Dean’le konuştun mu?”

“Dean mi? Onunla neden konuşayım ki?”

“Hiç.”

“Biraz daha ekmek kızartabilirim.”

“Dean alçak herifin biri,” dedi. “Umarım bunu biliyorsundur.”

Tehlikeli bir biçimde itiraf etmeye yaklaşıyordu. Şöminenin yanına gidip dikkatini rafın üzerindeki yeni çerçevelenmiş tabloya yönelttiğini görmek Jodi’yi rahatlatmıştı.

“Çok güzel bir resim,” dedi. “Ayrıntılar muhteşem.”

“Çerçeveyi nasıl buldun?”

“Çerçeve mi? Fark etmedim bile.” Güldü. “İyi iş çıkarmışsın, beğendim.”

Elinde boş tabakla geri geldiğinde bir fincan çikolatalı süt onu bekliyordu. Çok sıcak olmadığından tek yudumda fincanın yarısını mideye indirdi.

“Seni seviyorum, biliyorsun,” dedi asabi bir edayla.

Jodi lavaboda tencereyi ve ahşap kaşığı yıkıyordu. “Güzel,” diye yanıtladı omzunun üzerinden ona bakarak. “Çikolatalı süt nasıl olmuş?”

“İyi.” Todd fincanı dudaklarına götürüp kafasına dikti.

“Fincanı ver bana,” dedi Jodi elini uzatarak.

Tezgâhın yanına gelip fincanı Jodi’ye verdi. Bulaşıkları dururken arkadan ona sarıldı ve “Sen benim için fazla iyisin,” dedi.

Jodi kanepede uyandığında bir süre neden burada uyuduğunu hatırlayamadı ve ardından giderek artan bir paniğe kapıldı. Ön-

ceki gece, Todd'u soyup yatağın ucuna oturtmuş, sonra onu itip ölü gibi geriye yuvarlanmasını izlemişti. Çenesi gevşemiş, gözleri yarı kapalıydı. Bacaklarını yerden kaldırıp onu yerine yuvarlamayı deneyip başaramayınca yorgana sarmış ve orada, yatağın üzerinde çapraz bir şekilde yatar vaziyette bırakmıştı.

On bir hap. İlaç şişesinin içindeki hapların sayısı buydu. Yuvarlak, mavi tabletler, bir bebek yeleğindeki düğmelere benziyordu. Onları eline boşaltmış ve her birini sayarak havanın içine atmıştı. Mutfak havasının içinde uyku ilacı ezen ve ortaya çıkan tebeşirimsi toz maddeyi kocasının gece içeceğine koyan bir kadın, potansiyel olarak çok fazla negatif tepki çeker, hatta dillere düşer. Ancak Jodi şu an bunların hiçbirini düşünmüyordu. Konu daha çok, yapılacak adil ve uygun şeyin yapılmasıydı. İlaçlar, onun cebinden çıkmıştı, yani onları cebinde unutacak kadar dikkatsizdi; doğru olan onları kendisinin içmesiydi. O hapları içerse haplar ortadan kalkacak, aralarındaki skor eşitlenmiş olacaktı.

Ne var ki Jodi, alınması gereken dozun miktarını fark edememişti ve artık kontrol etmek imkânsızdı – etiket yırtılmış ve klozete atılmıştı, ilaç kutusu da yarın atılacak çöplerle birlikte konteynerdeydi. Kaç tane ilaç ezdiğini bilmenin pek bir faydası yoktu çünkü hangi miktarın onu öldürebileceği veya ne kadar içmesi gerektiği veya alkolle alınmasının yan etkilerinin neler olabileceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Şimdi geriye dönüp baktığında durup düşünmeden böyle bir risk almakla akıllılık etmediğini görüyordu.

Kendisinin çetele tutmaya –evlilik danışmanları, kimin kime ne yanlış yaptığının listesini yapan danışanlarını eleştirmek için bu terimi kullanırlardı– olan düşkünlüğünün farkındaydı. Çetele tutmak, sağlıklı bir ilişkiyi beslediği iddia edilen fedakârlık ruhuna aykırıydı. Jodi'ye göre ise fedakârlık, hayranlık uyandırıcı olmakla birlikte her zaman uygulanabilir bir özellik değildi. Tarafları dengeleyecek ölçülü misillemeler, kini uzaklaştıracak gizli

intikamlar olmasa pek çok ilişki –kendisinininki dâhil– kesinlikle hınç ateşinde yanardı.

Sorun şuydu ki on bir uyku hapı ne akşam ne de şimdi ona çok fazla gelmişti. Alkol onu devirebilirdi ancak Todd, çok fazlasını kaldıracak kadar iri bir adamdı. Olması en muhtemel sonuç, amaçlanan sonuç –Jodi’nin babasının eczacı olduğunu hatırlayalım– er ya da geç uyanmasıydı.

Yatak odasından ve ebeveyn banyosundan kaçman Jodi, kendisine çekidüzen vermek için koridoru kullandı. Çıplak ayaklarıyla ve geceliği içinde perde ve güneşlikleri açarak, battaniyesini katlayarak ve kanepelerinin eski hallerine dönene kadar döverek kendini oyaladı. Köpeğe kahvaltısını verdikten sonra ajandasını ve e-postalarını kontrol etmek için masasına oturdu. Bergman’ın randevusunu iptal etmesiyle geriye sadece günün ilk müşterisi Mary Mary kalmıştı. Danışanları buradayken herhangi bir telaş yaşamayacak olması bir şanstı ve Todd uyanıp ortalıkta sendeleyerek dolaşacak olsa bile bu, saat on birden önce olamazdı ve o zamana kadar da Mary Mary gitmiş olurdu.

Artık yatak odasından uzak durması imkânsız hale gelince odaya dikkatli bir hayvan gibi, burnu ve kulaklarıyla kasvetli ortamı dinleyerek girdi. Odanın cansız havası boğazını okşayan ekşi bir tat bırakıyor, zihninde Todd’un uyku hapları ve alkolden kurtulup kendi kusmuğunda boğulmuş olabileceğine dair korkutucu düşünceye yol açıyordu. Böyle şeylerin olduğunu duymuştu. Şayet nefes alıyorsa da bunu oldukça sessiz yapıyordu. Jodi yatağın ayak ucuna geldiğinde durdu ve örtüdeki kabarıklığa, tehditkâr çıkıntıya baktı. Yaklaşık sekiz saat önce baktığından beri şeklinin hiç değişmediğini söyleyebilirdi.

Hızla üzerini giyindi ve banyoda dişlerini fırçalayıp saçını arkadan bağladı, gündüz makyajını yaptı – maskara ve hafif bir pudra allık. Aynadaki yüzü bulunduğu duruma aykırı biçimde

taze ve güzel görünüyordu. Tekrar yatak odasından geçerken günün nasıl geçeceğini gösteren bir işaret bekledi ama herhangi bir sinyal almadı.

Koridordaki dolaptan köpeğin tasmaıyla birlikte Nike ayak-kabılarını ve rüzgârlığını aldı. Freud'la birlikte asansöre binip aşağıya, lobiye indiler. Jodi kapı görevlisine ve kendisi çıkarken içeri girmekte olan bir komşuya el sallayarak selam verdi. Açık havada olmak ve taze, berrak havayı teneffüs etmek güzeldi. Kendi evinde bir suçlu gibi sessizce hareket etmesine yol açan o baskının ancak şimdi yavaş yavaş etkisini kaybederken farkına varıyordu. En azından dün gece hissettiği hastalık, vertigo ya da her neyse ondan bir iz yoktu. Bu, onun için yeni bir şeydi ve hiç hoşuna gitmemişti.

Her zamanki sabah rutinini izleyerek sahil şeridinden iskeleye yürüdü, dönüşte de kestirmeden Gateway Parkı'nın içinden geçti. Gökyüzü gri, göl ise donuk bir cam yeşili renginde olmasına rağmen temiz hava ve ayakkabılarının bacaklarında yarattığı zıplama hissi onu canlandırıyordu. Kâğıt bardakta lattesıyla eve döndüğünde yatak odasının kapısını dikkatle açtı ve eşikten içeri girmeden karanlık odaya göz gezdirdi. Gördüğü kadarıyla hiçbir şey değişmemişti.

Mary Mary, ailesinin asi ve dik başlı olduğu için Jodi'ye yönlendirdiği on iki yaşında bir kız çocuğuydu. Okula gitmediği ve kendisini özel hissettirdiği için terapi seanslarını seviyordu ancak seanslar esnasında mümkün olduğunca saldırgan ve kaba davranıyordu. Çocuğun sınırlarla problemi vardı. Seans esnasında Todd'la ilgili bir sorun olursa Mary Mary ne yapıp edip burnunu sokardı. Bu nedenle Jodi, kız gelip gidene kadar Todd'un olduğu yerde kalmasından memnundu.

Rahatlamak için balkona çıktığında içinde bulunduğu durumu kafasında enine boyuna tarttı. Kendisi içeride Mary Mary'yle birlikteyken yatak odasının kapalı kapısının ardında, dün gece üzerine çıkarmasına yardım ederken ceplerini boşalttığında bıraktığı,

konsolun üzerindeki Todd'un telefonunun sesi geliyordu. Todd, telefonunu daima titreşim modunda tuttuğundan ahşap zeminin üzerinden titredikçe telefonun sesi, âdeta birileri elektrikli matkapla çalışıyormuş gibi geliyordu. Jodi özellikle Todd'un telefonuna ne derece bağlı olduğunu göz önüne alınca sesin onu uyandıracak kadar yüksek olduğunu düşündü. Todd için telefonunun ısrarla çalması, ağlayan bir bebeğin, acil ve hassas bir ilgi için annesini çağırması gibiydi ve Todd, bunu göz ardı edip arkasını dönüp uyuyacak bir tip değildi. Todd, gözlerini açtığı anda yataktan fırlayan insanlardandı.

Jodi gölün üzerinde uçarak dalıp çıkan bir çift martıyı izliyordu. Suyun yüzeyinde istedikleri bir şeyi gözlerine kestirdikleri anda hiç tereddüt etmeksizin hızla saldırıyor, balıklama suya dalıyorlardı. Avları, gürültülü çığlıklarını –gıdıklamanın martı versiyonu– duymadan ve neye uğradıklarını anlamadan kendilerini martıların ağzında buluyorlardı.

Güne hiçbir şey olmamış gibi devam etmek geçiyordu içinden. Görmezden gelmek, onun iyi bildiği bir şeydi. Olayları fazla kurcalamayıp ne olacağını beklemek konusunda ustaydı. Spor zamanı gelmişti ve ardından da normalde öğle yemeği yerd. Buzdolabında çözülmekte olan küçük parça filetoyu yemeyi düşünüyordu. Fakat Todd uyandığında ona, “Neden bu kadar fazla uyumama izin verdin?”, “Bir terslik olmuş olabileceği aklına gelmedi mi?” gibi sorular soracaktı. Uyanmaması durumunda da sorular başka bir yerden, sağlık ekiplerinden, polisten gelecekti. Zor durumda kalırsa söyleyeceklerini kafasında toplamalıydı, hikâyesi ne olacaktı? Davranışına, yani sevdiği adamın yataktan kalkmaması üzerine hiç ama hiçbir şey yapmamış olmasına nasıl bir açıklama getirecekti? İşgüzar bir polis memuru kendisine şöyle söyleyebilirdi: Bayan Gilbert, 911'i aradığınızda kocanız altı saat –veya sekiz ya da on iki saat– önce ölmüştü. Bu süre içinde en azından arada onu kontrol

etmeniz gerektiğini düşünmediniz mi? Kocanızın hasta olabileceğini, sıkıntılı bir durumda olabileceğini, baygın olabileceğini, ölmüş olabileceğini düşünmediniz mi? Dikkatinizi çekmedi mi? Hiç aklınıza gelmedi mi?

Baygın, diye düşündü. Baygın olabilirdi. Bu fikrin hemen ardından daha kaygı verici bir başka fikir geldi aklına. Komada olabilirdi ve bu ihtimal o an için Jodi'yi rahatlattı. *Beyin hasarı* kelimesiyle birlikte Jodi, zihninde Todd'u ne yaşamayı ne de ölmeyi becerebilen, hiç kimseye, hatta kendi kendine bile ait olmayan bir bitki gibi canlandırdı. Ama insanlar kendisini beslemek, yıkamak, ona masaj yapmak, oturtmak, yatırmak için koşuştururken günler ve geceler, aylar ve yıllara dönüşse ve varlıkları ile birlikte sadakati de emanet altında olsa bile kontrolü elinde bulunduracaktı. O durumda bile Jodi'ye sorular yöneltilecekti. Kendisini izleniyor ve yargılanıyormuş, her bir hareketi kendisine karşı kullanılmak üzere kaydediliyormuş gibi hissetti. Freud'un sabah boyu kapalı yatak odası kapısını koklaması, durumu daha da kötüleştiriyordu. Bayan Gilbert, köpeğiniz bile yanlış giden bir şeyler olduğunu fark etmiş...

6

TODD

Dirsekleri dizlerinde, elleri yüzünde tuvalete oturmuş, kötü kokulu idrarını yapıyordu. Ayakta durabilmek için tek yapabildiği buydu. Kahve kokusunu ve tadını düşünmek onu hareketlendirdi ve tuvaletin önünden ayrılarak duşa girmesini sağladı. Soğuk suyu açtı. Buz gibi su zerrecikleri aralıksız olarak bedenini dövse de verdiği acı, kafasının içinde matkapla deliniyormuş hissi veren ağrıyla kıyaslanamazdı. Yüzünü duşun altına verdi, ağzına bir miktar su alıp gargara yaptı ve tekrar tükürdü. Öksürerek çıkardığı balgamı da tükürdü.

Havluyla kurulandıktan sonra yüzüne tıraş köpüğü sürmek için lavabonun önüne geldi. Jileti tutan parmakları uyuşuk ve sarsaktı. Fazla uyuduğunu düşünüyordu ve üzerini giyinmek için yatak odasına geçtiğinde bu düşüncesini doğruladı. Jodi çoktan kalkmıştı. Saat düşündüğünden daha geç olmalıydı. Tüm kıyafetlerini giyip zamanı kontrol ettiği saatini takana kadar çok da geç gelmemişti.

Jodi'yi mutfakta yumurta çırparken buldu. "Saatim geri kalmış," dedi duraksayarak. "Sanırım pili bitti."

"Kahve hazır," dedi Jodi. Bir fincana kahve koydu, krema ve şekerle karıştırarak ona uzattı.

"Saat kaç? Benim saatim bir buçuğu gösteriyor."

“Saat öğleden sonra bir buçuk.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Saat bir buçuk.”

“Doğru olamaz. Saat onda Cliff’le buluşacaktım.”

Jodi omuz silkti. “Onu arayıp uyuyakaldığını söylersin.” Yumurtaları kızgın tavaya döküp bir çatalla karıştırdı.

“Ama bu çok saçma,” dedi Todd. “Beni neden uyandırmadın?”

“Uyuman gerekiyordu.”

“Yüce Tanrım!” Kahvesinden içti, elini şakaklarına bastırdı. “İyiden iyiye sarhoş olmuş olmalıyım. Yatağa nasıl gittiğimi hatırlamıyorum.”

Halsizce fincanını masaya bıraktı. Jodi masaya bir Amerikan servis, bıçak, çatal ve peçete koymuştu.

“Soyunmana yardım etmek zorunda kaldım,” dedi. “Ayakkabılarını bile çıkaramıyordun.”

Yumurtaları tabağa koydu ve yanına ocağın üstünde ısınmakta olan tavadan domuz pastırması ve patates ekledi. Tabağı masaya getirip Todd’un önüne koydu. Çatalını eline alan Todd, “Teşekkürler,” dedi. “Çok acıkmışım.”

Kahvaltısını yaparken dilini, ağzının içinde yabancı bir varlık gibi hissediyordu. Yine de güçsüzlüğünü gidermek için yiyeceklere gömüldü. Yatağa dönmek ya da yerde kıvrılmak istiyordu ama bu duygusunu yenmek için dik oturup ayaklarını yere bastı.

“O kadar çok içtiğimi düşünmemiştim aslında,” dedi. “En azından her zamankinden fazla değil.”

Barda neler olduğunu –oraya ne zaman gittiğini, ne kadar kaldığını ve kaç kadeh ısmarladığını– hatırlamaya çalıştı ama bir türlü hesaplayamadı. Tek hatırladığı, kutlama haliydi ve öyle bir ruh halinde aşırıya kaçmış olması muhtemeldi.

“Tamam, belki her zamankinden fazla kaçırmış olabilirim,” dedi.

“Muhtemelen fazladan uykuya ihtiyacın vardı.”

“Bunu Cliff’e anlat, bir de Stephanie’ye...”

Jodi kahve kabını masaya getirerek fincanını doldurdu.

“Tanrım, Jodi. Beni neden uyandırmadığını anlayamıyorum.”

“Akşam yemeğine evde olacak mısın?”

“Öyle niyetleniyorum.”

“Sana *cassoulet** yapacağım,” dedi Jodi. “Domuz eti, demir deposudur.”

Todd masada oyalanırken içeriden telefonu çalmaya başladı ve yatak odasına gitti. Ekranda Natasha’nın numarasını görünce biraz canlandı. Hatırladığı bir şey varsa o da Natasha’nın dün gece onunla konuşmadığıydı.

“Neredesin?” diye sordu. “Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum.”

“Akşamdan kalmayım.”

“Hâlâ evde misin?”

“Çıkmak üzereyim.”

“Ne dedi?”

Todd kızın ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Zihni tutulmuş, çamur havuzundaki bir motor gibi yanmıştı.

“Şu anda konuşamıyor musun?” diye sordu Natasha.

Todd açık kapıdan içeri göz attı. Mutfakta musluğun sesini duyuyordu. “Sadece bir dakikalığına.”

“Eee? Ne dedi?”

“Kim ne dedi?”

Natasha, gürültüyle derin bir nefes aldı. “Ne kadar kızdı? Bu konuda doğru davranacak mı?”

* Güveçte çeşitli etler ve kuru fasulyeyle pişirilen bir Fransız yemeği. (ç. n.)

Hamilelik... diye düşündü Todd. Jodi'ye söyleyeceğine dair söz vermiş miydi?

"Eve geç geldim," dedi. "Henüz onunla konuşma şansım olmadı."

Kolunu şifonyerin üzerine koymuştu. Şifonyerin üst yüzeyindeki antika etkisi yaratan benek ve çatlaklar, ona gerçek antikaya ödeyeceğinden çok daha fazlasına mal olmuştu.

"Biliyorsun, değil mi?" dedi. "Seni seviyorum."

"Tanrı aşkına Todd. Jodi babamla konuştuktan sonra ne oldu?"

"Jodi babanla konuşmadı ki."

"Evet, konuştu. Dün babam ona her şeyi anlatmış."

"Bu imkânsız."

"Ne demek imkânsız... Olmuş işte. Neler oluyor orada? Sen iyi misin?"

Todd ağır ağır yatağa oturdu. Bir tür mikrop kapmış olabileceğini düşündü. "İyiyim," dedi. "Endişe edilecek bir şey yok. Seni daha sonra arayım."

Telefonu kapattıktan sonra durumun farkına vardı, bu Jodi'yle olan hayatının tipik bir özelliğiydi: bir rol yapma inadı, sessizliğin yarattığı boşluk, gözü kapalı ilerleme... Bunu biliyor olması gerekirdi ancak her nedense durumun garipliği, anormalliği onun dikkatini çekmemişti. Başka çiftler gürültülü kavgalar eder, küser, barışırlar, bir şekilde sorunları çözerlerdi. Ama Jodi'yle ilişkileri rol yapma üzerine kurulmuştu. Her şey yolunda rolü yap, tek kelime söyleme, rutini sürdür. Jodi'nin en büyük hüneryi sessizliğiydi ve Todd da onun her zaman kendi işine bakma, düşüncelerini kendine saklama özelliğini hep severdi. Ancak sessizlik, onun aynı zamanda silahıydı da. Asla itiraz etmeyen, asla bağırmayan bir kadın - bu durum onu güçlü ve kuvvetli kılıyordu. Onun aşırı duygusallığa prim vermemesi, suçlama ve ağız dalaşına girmemesi Todd'un eline onu suçlayacak bir fırsat vermiyordu. Jodi bilirdi ki

tartışma ve kavgayı, onun hayatına karışmayı reddetmesi Todd'u kendi seçimleriyle baş başa bırakıyordu. Ancak Todd tüm bunların ona acı çektirmekte olduğunu da görebiliyordu.

Acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu bilirdi: Katolik olarak yetiştirilmişti. Bildiği bir şey varsa o da hayatın içinde acının da olduğu, acı çekmeden bir hayatın yaşanamayacağıydı. Çünkü hayatın içinde her şeyden birer parça vardı. Hayat her şeyi içine alan bir mozaiktir ve hiçbir şey kesin ve net değildir. Hayat mozağinde çakışmalar olur çünkü hiçbir şey dümdüz ilerlemez. Babasını düşündü. Babasını küçümsediği bir gerçektir ama babasını düşündüğünde şimdi bile gülümseyerek anımsadığı anlar olmuştur. Bir öğleden sonra havaalanında uçakların gelip gidişini izlemişlerdi. O zamanlar yedi veya sekiz yaşlarındaydı. Jumbo jetlerin iri gövdelerinin asfaltta ağır ağır hareket ettikten sonra çabasız bir zarafetle yükselmelerini, güneş ışınlarının kanatlarının ucunda parıldamasını izlemeyi sevmişti. O günden sonra yıllarca pilot olmak istemiş ve babası da onu cesaretlendirmiş, ne olmak isterse olabileceğini söylemişti. O zamanlar aralarında sevgiye benzer bir şey vardı. Elbette başka şeylerle karışık bir sevgi... Bu da hayatta hiçbir şeyin dümdüz, saf olmadığı prensibini kanıtlıyordu. Yaşlı adamın içinde iyi, hatta eğlenceli bir taraf vardı ancak karakterinin merkezindeki karanlık mütemadiyen büyüyordu. Babanız dibe vurmuş bir sarhoş ve zorba olunca, ona müdahale edecek kadar büyük ve güçlü olana kadar bekleme ve o mutlak özgürlük gününü ipe çekme duygusu geliştiriyorsunuz. Ancak sonra anlıyorsunuz ki o gün hiç de mutlak özgürlük getirmiyor. İşte hayatın karışık bir paket olduğuna dair bir ders daha...

Todd on altı yaşına girdiğinde o gün gelmişti. Artık uzun boylu ve güçlüydü. Yaz boyunca inşaatlarda çalışıp çuvalarla çimento ve kovalarla zift taşıdığından güç ve kuvvet kazanmıştı. Mevsimlerden sonbahar ve günlerden cumartesiydi. Soğuk, yağmurlu, evde kalıp

ev işi yapmakla, televizyon izlemekle geçirilecek türden bir gündü. İhtiyar, bir kara mayını gibi huzursuz ve hırçındı. Aralıklarla bodrum kattan yukarı çıkıp karısını azarlıyordu. Bir fırtınanın kopması an meselesiydi. Fakat Todd için her zaman bilinçaltında yatan bir iyimserlik, bir şeylerin çok kötü gideceğine inanmama hali vardı ve bu, annesinin de hissettiği bir şeydi. Biliyordu çünkü annesi patatesleri soyarken ona, “Yemeğini yedikten sonra rahatlayacaktır,” demişti. Ancak daha sonra tabakları kucaklarında televizyon izlerken (hatırladığı kadarıyla *Tatlı Cadi*’nin bir bölümüydü) yumuşak başlı bir kadın olan annesi, elindeki peçeteyle kocasının çenesindeki yemek kalıntısını silmeye yeltendiğinde aniden üçü birden ayağa fırladı ve yemek tabakları ters dönerek yere saçıldı. Yaşlı adam, karısının saçlarını yakalamıştı. Todd, kulaklarında bir çınlama ve gözleri kararmış bir vaziyette olabilecek en vahşi ve hoyrat yumruğu savurdu. Öyle ki kendisi bile yumruğun nereye gittiğini bilememişti. Babası, ne olduğunu anlamadan, burnu kan içinde âdeta bir katlanır sandalye gibi yere kapaklandı. Sonraki günlerde artık bir erkek olan o çocuk, aralarındaki ilişkinin artık bir baba oğul ilişkisi değil, nefret içeren bir akrabalık ilişkisi olduğu gerçeğini acı içinde anladı.

Şimdi de işyerinde olması gereken bir hafta içi öğleden sonrasında evde yatakta oturmuş, telefonu elinde, Natasha’nın söylediklerini anlamaya çalışıyordu. Gözleri odanın içinde boş boş dolanırken odanın yüksekliğini, genişliğini, odadaki simetriyi, uzun pencereleri, duvarların solmaya başlayan buz mavisi rengini inceliyordu. Ne dairenin içinden ne de dışarıdan ses geliyordu. Bu kadar yüksekte olduğunuzda kuşları bile duyamazdınız. Ortam bu kadar huzur verici olduğu halde yüksekliğin kendisini aşağı çektiğini, ruhunun şeytanlar veya vahşi köpeklerce kuşatıldığını hissediyordu Todd.

Acı çekmeyi olduğu gibi içten bağlılığı da biliyordu ve sevdiği insana, Jodi’ye her şeyini tüm açık kalpliliğiyle sunmuştu.

Ona sadece konforlu bir hayat sağlamakla kalmamıştı. Ona karşı özenli ve özverili davranmış, kimi zaman evde birlikte film izlerken saatlerce ayağına masaj yapmış, hafta sonlarını mutfakta jöle ve reçel yaparken yardım ederek, tenceredeki hiç koyulaşmayacak gibi görünen sıvı karışımı durmaksızın karıştırarak geçirmişti. Jodi, onun önlük takıp ev erkeğine dönüşmesini severdi. Onun arzu ettiği yakınlık, onu mutlu eden bir yoldaşlık gösterisiydi bu. Todd bunu içinden gelerek aksatmadan, özveri ruhuyla yapmıştı ve Jodi istese daha fazlasını da yapabilirdi. Ancak Jodi nadiren ondan bir şey isterdi. Daha fazlasını isteseydi belki her şey daha iyi olabilirdi. Annesi de böyleydi, beklentileri ve istekleri yoktu ama bunun nedeni, babasının bu taleplere karşılık vermeyecek olmasıydı. Aldatma konusunda ihtiyar, başka bir lige mensuptu. İçkiyle aldatma, sadece bir avuntu, bir akşam eğlencesi değil, tam bir teslimiyet, bir hastalık, bağlayıcı bir alışkanlıktı ve onu karısından bütünüyle ve kesinlikle uzaklaştırmıştı. Todd'un annesi yalnız bir kadındı ve onun yalnızlığı, tüm çocukluğu boyunca Todd'u sarmalamış bir pus gibiydi.

Ayağa kalktı ve kapının çerçevesinden güç aldı. Bu normal bir akşamdan kalma hali değildi. Belki de barda yediği hamburgerden kaynaklanan bir gıda zehirlenmesiydi. Ama öyle olsa kusması veya kusmak istemesi gerekmez miydi? Oysa onun içinden ağlamak, kendini tamamen bırakmak geliyordu. Kendisini toparlamaya çalışarak ve ağır adımlarla ilerleyerek salona geçtiğinde Jodi'yi telefonda konuşurken veya başka bir şey yaparken değil, kanepede oturmuş, ayaklarını altına almış bir dergi veya yemek kitabı okurken buldu. Yanına oturdu, başını onun omzuna koydu.

“Senin öğleden sonranı da ziyan ediyorum,” dedi.

“Pek değil,” dikkati başka yerdeymiş gibi mesafeli konuşuyordu. “Biraz market alışverişi yapıp sonra da akşam yemeği hazırlayacağım. Tavuk çorbası olabilir.”

“Başka planların olmalı.”

“Önemli bir şey yok. Şu anda önemli olan, seninle ilgilenmek.”

“Tekrar yatağa dönmek istiyorum.”

“Öyle yapsana, uyu biraz. Yarın güne taze bir başlangıç yaparsın.”

“Tavuk çorbası kulağa iyi geliyor. Erişteli mi yapacaksın?”

“Nasıl istersen.”

“Sen olmasan ne yapardım? Daha iyi bir koca olmadığım için özür dilerim.”

“Saçmalama,” dedi. “Biraz keyifsizsin, hepsi bu. Ben yatağı hazırlayana kadar burada uzansana.”

7

JODI

Mutfaktaki şeytani planı, işlediği küçük çaplı aile içi suç, tarihe geçmek yerine sadece ikisi arasında özel ve önemsiz bir olay olarak kalınca kendisini aklanmış hissetti. Todd'un hızlı iyileşmesi de -yirmi dört saat içinde turp gibi olmuştu- onun olumlu içgüdü-sünün anlamlı bir delili olmuştu. On bir hapın onu öldüreceğini düşünmemişti, öldürmemişti de.

Felaketin atlatılması ile birlikte Jodi tekrar güvenli bölgesine kavuşmuş, korkularına gülebilir hale gelmişti. Olayların Dean tarafından yapılan yorumu neredeyse tamamen sağlıksızdı; öyle olduğuna karar vermişti. Dean'in güvenilmez olduğu sonucuna varmıştı. En azından konuştukları esnada kendisi değil, gerçek hakkındaki temel varsayımları tutarsız bir gözleme sıkıştırılan bir adamdı. En eski arkadaşı ona hainlik yapmıştı, kızı da zannettiği gibi hassas bir kız değildi. Belli ki Dean bir an için aklını kaçırmıştı. Ayrıca Dean her zaman kolayca hataya düşerdi. Drama yatkındı. Biraz kaprisli bir adamdı. Todd'u en iyi bilen kişi Jodi'nin kendisiydi ve emin olduğu bir şey varsa yuvasının Todd için önemli olduğuydu. Sadece Todd değil, pek çok erkek için evleri, bir yasak ilişkiyi cazibeli kılan bir karşı unsurdu. Yasak ilişki, doğası gereği gizlidir, geçicidir, bağlılık gerektirmez, uzun süreli anlaşmanın aksine komplikasyonlara yol

açmaz ve bu nedenle cazibelidir. Todd'un bu kızla evlenmek gibi bir niyeti yoktu.

Natasha, sıradan bir çocukken annesinin ölümünden sonra yoldan çıkmıştı. Jodi onu siyah rujlu, dik saçlı, koca göbekli, tırnaklarını kemiren bir kız olarak hatırlıyordu. Onun büyüyünce cazibeli bir kadına dönüşeceğini hayal etmek güçtü. Todd'u çeken onun gençliği, kendisine ilgi gösteren yarı yaşındaki bir kız oluşuydu. Erkekler böyledir işte, tatmin peşindedirler. Natasha Kovacs kesinlikle bir güç, dikkate alınacak birisi değildi. Todd, geçici olarak bu işin içindeydi. Onun tarzı buydu ve herkes bilirdi ki gelecekteki davranış kalıbının en iyi göstergesi geçmişteki davranışlardı.

Neyse ki Jodi istikrarlı, olgun ve sadıktı, bir evliliği ayakta tutabilecek güçteydi. Dünya hasarlı insanlarla doluydu ve boşlukları dolduracak akli başında bir taraf olmadıkça hiçbir çiftin ilişkisi güvende değildi. Jodi bunu isteyerek, memnuniyetle üstlenmişti ve birliğin tam fonksiyonlu üyesi, akıl sağlığının sigortası, mutlu bir çocukluk geçirip psikolojik sorun yaşamadan büyümüş taraf olmaktan mutluydu. Kendisinin yetenekli ve akli başında olduğu gerçeği konusunda zihni netti. Okul yıllarında psikoterapi sürecinden geçmişti. Kendisini bilme konusundaki kabiliyetini kolay kazanmamıştı.

Psikoterapi deneyimi, Jodi'nin hasta koltuğuna oturmanın nasıl hissettireceğini ilk elden bilmesinin faydalı olacağını düşünen Adler Okulu profesörlerinden birinin fikriydi. Kendi ruhunun derinliklerine inmenin kendisine başkalarına da aynı yolla yardım etme konusunda yol göstereceğini söylemişti. Jodi, profesörün tüm öğrencilerine aynı tavsiyeyi vermediğini biliyor ve neden kendisini seçip daha sonra da sonucunu sormaya vakit ayırmadığını merak ediyordu. Bildiği bir şey varsa o da bazı okulların mezuniyetin temel şartlarından biri olarak kişisel terapi dersi verdiğiydi. Örneğin

Jung Okulu öğrencileri eğitimleri süresince sıkı bir kişisel analiz sürecinden geçiyorlardı.

Üniversiteden sonra Adler Okulu'nda çalışmaya başlamadan önce bazı ek çalışmalar yapmayı düşünürken Jung Enstitüsü'nü de seçeneklerinden biri olarak görmüştü. Jung'un birey olma, kişinin ırk ve kültür mirasından ayrı olarak kendisini tanıma fikrini beğeniyordu. Jung ekolüne göre bu, bütünlüğe ulaşmanın yoluydu. İnsanlar, hayat ve anlamı hakkında büyüklerinin öğrettiklerinin dışında kendi fikirlerine sahip olmalıydılar. Ama genel olarak baktığında Jodi, Jung yaklaşımını gizemli bulmuş, Jung'un mistisizm ve sembolizme olan ilgisinden kaynaklanan bir kapalı kutu cazibesine sahip olduğunu düşünmüştü. Bir zamanlar bir Jung taraftarı ona anlamlı yaşamının, kendisini sembolik bir dramın bir parçası olarak görmeyi –hayatın anlamına asla erişemeyeceğine olan inancını askıya alması– gerektirdiğini söylemişti. Öte yandan Adler, sosyal fayda ve hedef kurgularına ilişkin pragmatik görüşleri nedeniyle Jodi'nin daha fazla ilgisini çekmişti.

Seçtiği terapist Gerard Hartmann, bir Adlerciydi ve kendisi gibi o da danışman psikologdu ancak kendisinden daha yaşlı ve daha deneyimliydi. O zamanlar Jodi yirmili yaşlarında, Gerard ise kırklarındaydı. Salı sabahları, saat ondaki randevusuna zamanında ulaşabilmek için Washington Sokağı'nda, parkın yakınındaki eski tarz yüksek binaya gider, oturdukları rastgele ısıtılıp soğutulan odaya giderken dışarıdaki hava sıcaklığı ne olursa olsun yanına birkaç kazak getirip ihtiyaca göre giyip çıkarırdı. Seanslarına giderken yanında götürdüğü bir diğer önemli şey, psikoterapinin altında yatan önermeye dair fikriydi. Ona göre psikoterapinin önermesi, büyük ölçüde fikir okullarının ötesindeydi, yani kim olursan ol ve nereden gelersen gel, şu an olduğun haline erken çocukluğunun bir sonucu olarak gelirsin. Diğer bir deyişle, hayata ve etrafındaki dünyaya uyumun –psikojenik çerçeven– yetişkin koruması

olmaksızın evden ayrılacak yaşa gelmeden önce oluşmuştur. Eğilim ve tercihlerin, nerede sıkıştığın ve nerede kendini sıyrabildiğin, mutluluğunun çerçevesini nasıl belirlediğin ve acını nerende hissettiğin gibi şeyler yetişkinliğe geçişte sana yol gösterir çünkü erken yaşlarda naif, duyarlı ve gelişmekte olan karakterinle deneyimlerini değerlendirir ve buna göre hayattaki yerini etkileyecek kararlar alırsın. Bu kararlar, zihninde kök salarak davranışlara, zihinsel alışkanlıklara, ifade tarzına –senin kendini derinden ve kararlılıkla tanımladığın versiyonuna– etki edecek başka kararlara dönüşür. Eğitim hayatında bunu teorik olarak anlayan Jodi terapi seanslarında bu gerçeğe karşılaşmaya hazırdı. Bu bakış açısını bu kadar kolay ve soğukkanlılıkla anlayabilmesi, hayata iyi başlaması ve sağlıklı görünümü sayesinde kendisi için bu sürecin acısız olacağına dair inancından kaynaklanıyordu.

Dev cüssesinden –büyük bir kafa, büyük ayaklar, geniş göğüs ve omuzlar, etkileyici bir boy– kaynaklanan erkeksi havası nedeniyle Gerard’dan hemen hoşlanmıştı. Üstelik vücudundaki kıllar oldukça gür ve koyu renkliydi, bilekleri kalındı, sigara ve araba döşemesi kokardı ki Jodi bu kokuları erkeklik ve maskülenlikle –babasıyla, amcalarıyla– özdeşleştirmişti. Hafif bir şaşılığı vardı. Görünüşüne bakarak kovboy sanılabılırdi ancak o, bu imajdan uzaklaşmak için her zaman takım elbise giyip kravat takar, asla ceketini çıkarmazdı. Belli ki terapi odasındaki ısı değişimlerinin farkında değildi.

İlk gün karşısında oturduğunda her zaman sandalyesinin kolunda tuttuğu ancak nadiren kullandığı kalem ve defteri alışından, herhangi bir soruyu cevaplaması için kendisine sınırsız zaman tanımasından yola çıkarak onun yorgun, hatta bitkin görüldüğü, hastalarıyla çok fazla sıkıntılı görüşmelerden yıpranmış olduğu sonucuna varmıştı Jodi. Ancak müzmin kederli ifadesi, diğer has-

larının ve Jodi'nin acılarına üzüldüğü ve onun şefkatli, anlayışlı ve güvenilir olduğu anlamına geliyordu.

“Hatırladığın ilk şeyi söyle bana,” diye başlamıştı ve Jodi de aklına gelen anısını anlatmaya başlamıştı.

“Hastanedeysenim, bademciklerim alınacaktı ama annem bana bunu hastaneye geldikten sonra söylemişti. Hatırladığım, beşiğimde ayağa kalktığım ve odada bulunan diğer beşiklerdeki bebeklere baktığım, içlerinden biri ağlamaya başladığında endişelendiğimdi.”

Gerard bekledi. Jodi, “O bebeğin neden ağladığını anlayamamıştım,” diye devam etti. “Öğrenmek istemiştım.”

Gerard hâlâ bekliyordu. Jodi sonunda, “Sanırım psikoterapi beni erken yaşlarda çekmiş,” dedi.

Bu sözü, Gerard'ı güldürmüştü. Jodi, onun mizah duygusu olmasına sevinmişti.

Daha fazla çocukluk anısı anlatmasını istedi ve Jodi başka birkaç anı daha anlattı. Sonra Gerard daha fazlasını istedi. Jodi elbette erken dönem hatıralarına yönelik Adlerci yaklaşım hakkında bilgi sahibiydi ve Gerard'ın onun anlattıklarının gerçek olup olmadığını umursamadığını biliyordu. Bir Adlerci için anılarınız sadece hikâyelerinizdir; değerleri, tavırlarınıza nasıl yansydıklarına bağlıdır. Terapist açısından verimli bir alan olsa da Jodi hiçbir zaman bu filtreyi kendisine uyarlamamıştı. Duygusal bir tip olmadığından hatıra nesneleri, hatta albüm bile bulundurmaz ve geçmiş de nadiren düşünürdü. Şimdi onu şaşırtan, her bir anının beraberinde getirdiği duygu patlamasıydı. Geçip giden günlerden kalanlar, zannettiği gibi antika, fosil değil, taze, canlı ve hareketliydi.

Kenarları kadife ekose bir parti elbisesini, annesinin saçlarını lüle yapmak için saç maşası kullandığını, dilinin buzlu merdiven tirabzanına yapıştığını, bir ağaçtan düşüp bileğini burktuğunu, büyükannesi Brett'le kurabiye pişirdiğini, babasının ona hikâyeler

okuduğunu, ağabeyinin onu salıncakta salladığını, diğer çocuklarla oyun evini, seksek ve alkış oyunları oynadığını, kendisine saklamak istediği bir bileziğini arkadaşına verdiğini ve arkadaşı o bileziği kaybettiğinde cömertliğinden pişman olduğunu hatırlıyordu. Okuldan ise özendiği Darlene isimli güzel bir kız ve “Bir üçlüde kaç vardı?” sorusuna “iki” diyerek yanlış cevap veren Penny isimli bir kızı hatırlıyordu. Her bir öyküyle birlikte o durumu değerlendirmesi, o zaman verdiği kararlar geliyordu aklına: Kız olmaktan memnundu, kız olmasından faydalanmak için havalı veya şeytani olmayacaktı, erkekler ona iyi davranıyorlardı, başkalarıyla oyunlar oynamak eğlenceliydi, gerektiğinde bencil olmakta sorun yoktu, Darlene’de hoşuna giden özellikleri (mesela onun mükemmel fiziğini) kopyalayabilirdi, Penny’den daha zekiydi ve başarılı olma potansiyeli vardı.

İfşalar, sonraki birkaç seansta da sürdü. Gerard’a psikoloji bilimini nasıl seçtiğini, bunu bir çağrı olarak gördüğünü –ve belki de yanlış yönlendirildiğini– anlattı. Yedi veya sekiz yaşından beri ailesinde evin psikoloğu, kâbuslar görmeye, öfke nöbetlerine, kendi kendine zarar vermeye eğilimli kardeşi Ryan’ı sakinleştirebilen kişi olarak görülmüştü. Ryan bir yerlerini kanatmaya veya yatağının etrafında dolanmaya başladığında, “Jodi’yi çağıralım,” derlerdi.

Ryan’a çok düşkündü. Onu yakınında tutar, uyuması için sallar ve oyunlar veya şakalarla dikkatini dağıtırdı. Tüm bunlar nedeniyle ailesi ona övgüler yağdırır, o da bu övgüleri önemserdi. Ancak küçük kardeşini rahatlatmak, hastalarla onların önyargıları üzerinde çalışmaya ve onların sinirleri, kızgınlıkları, yalnızlıkları ve kinleriyle uğraşmaya benzemiyordu.

“Elimizden geleni yapıyoruz,” dedi Gerard.

“Ya elimizden gelenin en iyisi yeterli değilse?”

“Hastaların onları önemseydiğini bilirlerse mücadeleyi yarı yarıya kazanmışsın demektir. Duygusal destek, kendi başına harikalar yaratır. Sonrasında da eğitimine ve zekâna güveneceksin.”

“Ya yetenek? Onun da önemi olmalı.”

“O bambaşka bir konu. Üzerinde çalışırsın ve pratik yaptıkça daha iyi olursun.”

Gerard, güvenini kazanmış, onun beklenmedik durumlarda istikrarını korumasını sağlamış ve bir yerde onun ilham perisi olmuştu. Gerard’dan gelen bir onay, bir kelime, bir hareket onun için bir işaret ve teşvik unsuru olabiliyordu. Ona güvenilir bir ifade veren bakışları ve sesli harflerde yumuşak çıkan sesi, Jodi’nin içini dökmesine yardımcı oluyordu. Bulundukları oda bile yumuşak renkleri, tekdüze ışıklandırması ve sadece koridordan arada bir gelen ani sesler veya belli belirsiz, su altından geliyormuş gibi boğuk çıkan kapı çarpma veya vurma sesleri haricindeki sükûnetiyle onu en erken yıllarına götürüyor, o yılları tekrar yaşıtıyordu.

Tüm bunlara rağmen Gerard ile yaptığı çalışmalardan beklentisi yüksek değildi, bu çalışmalardan çok fazla bir şeyler elde edebileceğini düşünmemişti. Bu süreci olduğu gibi görmek niyetindeydi: eğitiminin bir parçası, bir başka ayağıydı onun için. Ne de olsa buraya birtakım sorunlarla gelmemişti. Gerçekten de o dönemde hayatı son derece iyi gidiyordu. İntihara teşebbüs ederek kendine olan güvenini zedeleyen genç Sebastian yavaş yavaş fakat kesin olarak belli bir mesafeye çekiliyordu ve resme bu mesafeden bakıldığında kendi ihmalinin dışındaki gerçekler öne çıkıyordu. Bu arada Todd’la mutlu birlikteliklerinin üçüncü yılında ve hâlâ her yere birlikte gitme, sırf tüm şehvetli ihtişamlarıyla boy göstermek için dışarı çıktıkları o arsız, oyalanma dönemindeydiler. Hayatında hiç bu kadar âşık hissetmemiş ve şehvetin getirdiği zevklere hiç bu kadar kapılmamıştı. Üniversitenin ilk yılında geçtiği, önüne gelenle yatmak olarak tanımlayabileceği süreçte bile.

Kaçınılmaz bir şekilde, Gerard ile ebeveynlerinin evliliği, özellikle sürekli lafı oraya getirmesinden de anlaşıldığı kadarıyla Gerard'a verimli bir tartışma alanı olarak cazip gelen sessizlikleri konusuna da girdiler. Ancak bu, Jodi için geçmişte kalmış bir konuydu ve ona göre herhangi bir sürpriz içermiyordu.

Gerard: Birbirleriyle konuşmadıkları zaman nasıl hissediyordun?

Jodi: Sanırım biz çocuklar için her şeyi gerginleştiriyordu.

Gerard: Seni gerdi mi?

Jodi: Zaman zaman beni güldürmüştür. Akşam yemeğinde misafirlerimiz olduğunda ve annem ile babam onlara yaranmaya çalıştığında –bilirsiniz, eşinizle konuşmak zorunda kalmamak için tüm dikkatinizi misafirinize verirsiniz– Ryan'a bakardım ve o gözlerini şaşı yapar, boğazına yapışırdı. Ben kahkahalarla gülmeye başlardım, ardından o da gülmeye başlardı. Oturduğumuz yerde kahkahayla sarsılırken ağızımızdaki yemeği püskürtmemeye çalışırdık. Birkaç kez olmuştu böyle bir şey. Bu tür durumlar.

Gerard: Kahkaha, harika bir rahatlama yöntemidir.

Jodi: Onların konuşmaması o kadar önemli mi bilmiyorum. Yani onlar için belli ki önemliydi. Ancak ben büyüyünceye kadar öyle görmedim.

Gerard: Büyüyünce ne gördün?

Jodi: Babamın anneme neler yaşattığını. Annemin nelere katlandığını. Küçük bir kasabaydı ve herkes neler olup bittiğini biliyordu. Sanırım onu her şeyden çok üzen yaşadığı küçük düşme duygusuydu. İnsanların ona acıyor olması fikri. Moralini bozuyordu.

Gerard: Yani baban sadakatsizdi ve annenin buna morali bozuluyordu. Bunun senin üzerindeki etkisi ne oldu?

Jodi: Komik bir şey, şimdi hatırladım. Bir kez babamı sevgilisinin evine kadar takip etmiştim.

Gerard: Anlat.

Jodi: Bir müşteri idi. Eczaneye gelirdi. Ne giydiğini, nasıl davrandığını ve ne satın aldığını hep fark ederdim. Genellikle öksürük ilaçları alırdı, bir de Valium. Babam ona her zaman Valium hazırlardı. Hep süslü gelirdi –ruj, etek, topuklu ayakkabılar– her şey çok belliydi. Hiç utanmazdı ve ben bunu bir şekilde şaşırtıcı bulurdum.

Gerard: Devam et.

Jodi: Bir cumartesi ben eczanede babama yardım ederken geldi ve o ilaçlarını alıp gider gitmez babam laboratuvar önlüğünü çıkardı ve benden dükkâna göz kulak olmamı istedi. Ama ben eczaneyi kapattım ve onu takip ettim. Sanırım hiç şüphem kalmayınca ya kadar. Onu kadının verandasının merdivenlerini çıkarken, onun zilini çalarken ve kadının da kapıyı açıp onu içeri aldığını görünce kafamda her şey netleşti ve kesinleşti.

Gerard: Annene bir şey söyledin mi?

Jodi: Ne işe yarardı ki?

Gerard: Bu konuyu *babanla* konuştun mu?

Jodi: Hayır. Sanırım o yaşımda bile onu anlayabilmişim. Bu kadın duldu. Şu Vietnam hikâyelerinden biri işte – kocası eve terklerle sandalyede döner ve birkaç ay sonra da aşırı dozdan ölür. Babam, sonradan pişman olmuş olabileceği bir şeye başladı ve sonrasında da kadını yüzüstü bırakamadı.

Gerard: Ve annen de babanı terk etmedi.

Jodi: Bu, aileyi parçalamak olurdu.

Gerard: Onun yerinde olsan sen ne yapardın?

Jodi: Üç çocukla mı? Sanırım aynısını yapardım. Katlanırdım. Ama hatalarımızdan ders çıkarırız, öyle değil mi? Ben kendimi bu duruma getirmeyeceğim.

Gerard: Ne demek istiyorsun?

Jodi: Ben evlenmeyeceğim. Aile kurmayacağım.

Gerard: Çok kesin konuşuyorsun.

Jodi: Böyle hissediyorum.

Gerard: Bir şekilde onların hatalarının cezasını çekmiş oluyorsun.

Jodi: Hayatımı kontrolüm altında tutmak istiyorum. Mutlu olmak istiyorum.

Gerard: Mutluluk, öngörebileceğimiz bir şey değildir.

Jodi: Annem gibi olursam bunun için sadece kendimi suçlarım.

Ancak ebeveynlerinin yaşadığı sorunlar, yetişkin sorunlarıydı ve bir çocuk olarak onun hayatını çok etkilememişti. Onun sıkı çalışma, kazanma gücü, toplum ruhu ve eğitim gibi sağlam temel değerleriyle güçlü orta sınıf aile yaşantısı mükemmele yakındı. Aynı şekilde yaz tatilleri, piyano dersleri, yüzme antrenmanları, kiliseye gidilen pazar günleri ve hep birlikte oturulan aile yemekleriyle dolu istikrarlı, dengeli çocukluğu da... Sevgiyle, övgüyle, disiplinle ve teşvikle büyütülmüştü. Okulda başarılı olmuş, sağlam arkadaşlıklar edinmiş, erkeklerle çıkmış, herhangi bir garip süreçten geçmeden yetişkin olmuştu. Üç çocuklu ailenin tek kızı olarak bir büyük ve bir küçük iki erkek kardeşin arasında korunmuştu ve Gerard'la konuşurken bu durumun onun için bir avantaj olduğu da gün ışığına çıkmıştı. Şımartılmıştı ama evin küçük bebeği, küçük erkek kardeşi Ryan'dan ne az ne de fazla şımartılmıştı. Ağabeyi Darrell ise ona rakip değil akıl hocası olacak kadar büyüktü.

Kimi zaman, Gerard'la çalışması esnasında inkâr edilemez avantajları ona kendini garip, hatta mahcup hissettirirdi. Gerard'ın ona bakışı (meraklı, umutlu), daha fazlasını anlatması –karışma yeni şeyler eklemesi için onu bekleme alışkanlığı– Jodi'nin bocalamasına ve kendini sorgulamasına neden olurdu. Öyle zamanlar olurdu ki Jodi, her şeyi uydurduğu –ya da Gerard'ın öyle düşündüğü– hissine kapılırdı. Gerard'ın, Jodi'nin kendisiyle ilgili daha derin bir

gerçeği saptırdığı, sakladığı, hayat öyküsünün karanlık, kötü bir tarafını açıklamadığı, kendisini ve terapiyi reddettiğine ilişkin bir şüphesinin olduğu endişesi oluşmuştu Jodi'de. Ancak onun hiçbir zaman böyle bir şey söylememiş olması nedeniyle hepsinin kendi kafasının içinde olduğu, psikoterapi süreci ile ilgili ufak bir sıkıntı, yüzeysel bir paranoya bilgisi olduğu sonucuna varmıştı.

8

TODD

Olaydan sonraki kısa bir süre boyunca Todd, çeşitli işler ve seyahatlerinde kendisine eşlik etmek için ısrar eden Natasha'nın ilgi ve gözetimi altındaydı. Her gün garip zamanlarda işten çıkıyordu. Birlikte kadın doğum uzmanına gidiyor, kiralık dairelere bakıyor ve bebek için alışveriş yapıyorlardı –oyuncaklar, bebek arabası, beşik ve konsol takımı– ve koyacak başka yer olmadığından Todd, tüm bu aldıklarını ofis binasının rutubetli deposunda tutuyordu. Natasha'ya göre bu bile acele edip bir an önce yaşayacakları bir yer bulmaları için yeterli bir sebepti.

Eylülün üçüncü haftası, River North'ta iki yatak odalı bir daire için kira sözleşmesi imzaladı. Natasha, tik ve granit mutfaklı ve jakuzili, yenilenmiş bu daireyi sevmişti. Ayrıca ekim başında taşınacak olmalarından da çok memnundu çünkü çok az kalmıştı.

Sözleşme bir hafta içi öğle saatlerinde imzalandıktan sonra Natasha, bir kutlama seksinin zorunlu olduğunu söyledi ve Crowne Plaza'daki her zamanki odalarını tuttular. Todd gün içerisinde Cliff'ten aldığı Jefferson Park apartmanının su sızdıran bodrum katıyla ilgili habere rağmen performans gösterebilmek için elinden geleni yaptı. Nem oluşmaya başladığını zaten biliyorlardı ancak Cliff, düşündüklerinden daha kötü olduğunu, bir önceki günkü sağanak

yağışın bir uyarı olduğunu söylemişti. Fırsatını bulur bulmaz batı tarafındaki duvarda (oraya çamaşırhaneyi koymayı düşünüyordu) oluşan ve giderek kötüleşen sızıntıyı kendi gözleriyle görmek için arabayla inşaat sahasına gitti. Bu durum kâr marjında büyük bir açığa neden olacaktı ve bugünkü kira sözleşmesini de düşününce morali bozuldu. Aynı şehirde iki ayrı rezidans için kira ödemek ahmaklıktı ancak başka seçeneği mi vardı? Natasha elini kolunu bağlamıştı ve Jodi'yle durum da kesinleşmemişti. Her ne kadar Natasha, Jodi'nin gerçeği bildiği konusunda ısrar ediyorsa da Todd ona tamamen inanmak konusunda emin değildi. Jodi'yle bir konuşma yapmayı düşünmüştü ancak bu konuşmayı zihninde canlandırdığında, kendi geleceğiyle ilgili herhangi bir karar vermediğinden ve Jodi'yi terk etmek asla gündemindeki sabit bir konu olmadığından çıkmaza giriyordu. Natasha ne kadar dırdır edip sıkıştırırsa bile kendi kararlarını kendi istediği zaman verecekti.

Sabrını zorlayan bir diğer konu da Natasha'nın Jodi'yi kıskanmasıydı. Natasha ondan Jodi'yi terk etmesini ve bir otele taşınmasını istiyordu. Kendisi onun bebeğini taşıırken Todd'un her gece eve, Jodi'nin yanına gitmesinin yanlış olduğunu söylüyordu. Daha da kötüsü, Jodi ile olan yaşantısıyla ilgili ürkütücü bir kuşkuculuğu vardı. Ne konuştuklarını, akşam yemeğinde ne yediklerini, yataırken ne giydiklerini bilmek istiyordu. Natasha'ya Jodi ile sadece arkadaş olduklarını, yıllardır sevişmediklerini söylemişti. Hatta bir defasında Jodi'nin onların mutluluğunu istediğini bile söylemişti. Ancak hiçbir şey onu yatıştırmaya yetmiyordu. Keşke biraz kendine gelip aklını başını toplayabilseydi. Todd uzun zamandır Jodi'yle birlikteydi. Natasha gençti, yılların çekimini anlamıyordu. Sabırsızdı, bakış açısından yoksun ve öfkeliydi, babası gibi inatçı ve bencil olmaya eğilimliydi.

Natasha ayrıca büyük bir aile isteyen anaç bir tipti ve Todd onun bu özelliğini seviyordu. Kendisini bir aile reisi, boy boy kızlar

ve erkeklerden oluşan bir ailenin iyi kalpli reisi olarak gözünde canlandırabiliyordu. Çocukların temiz giysiler içinde, sessiz ve terbiyeli bir şekilde bir aile fotoğrafı çektirir gibi yan yana dizildiklerini görüyordu. En önemlisi çocukların terbiyeli davranmaları gerektiğini bilmeleriydi; etrafta koşturup seni ele geçirmelerine izin vermemek gerekirdi. Oğulları yeterince büyüdüklerinde onlara meslek öğretecek, şehri gösterecek, yıllar içinde mahallelerin nasıl büyüdüğünü, emlak değerlerinin nasıl değiştiğini, kârlı bir anlaşma gördüklerinde ne yapmaları gerektiğini anlatacaktı. Tüm bilgi birikimi çocuklarına geçecek, ziyan olmayacaktı. Şu an yaşadığından farklı bir hayattı ve pek çok yönden ona cazip geliyordu ancak şimdilik sadece bir fikir, bir öngörü, bir ihtimaldi. Natasha sakın olmalı ve her şeyi olduğu haliyle kabul etmeliydi çünkü henüz hiçbir şey kesin değildi. Herhangi bir karar verilmemişti. Todd önünde açık bir yol olmadıkça ileriye adım atmayacaktı. Jodi'yle kurdukları evden ve bunca yıl paylaştıkları her şeyden öylece, pervasızca uzaklaşmayacaktı. Jodi onun mihenk taşı, dünyası, vadedilmiş toprağıydı. O hayatına girdiğinde, sıkışık bir kavşakta, sağanak yağmur altında bir içim su olarak karşısına çıktığında, Bucktown'daki evi kutsal bir tapmağa dönüştürmesine yardım ettiğinde, ona inanmaya karar verdiğinde ve bir başka gün gelip evi boyamasına yardım ettiğinde, merdivenin üzerinde o yüce asaletiyle durduğunda Todd'un istediği tek şey onu yaşamaktı –kusursuz tenini, kıvrak duruşunu, samimiyetini. Ve daha sonra, işler ilerlediğinde, birliktelikleri derinleştiğinde Todd'un içinde bir şeyler değişti, ayaklarının altındaki toprak sertleşti ve attığı her adımın doğru olamayabileceği, attığı adımların tümünün yanlış sonuçlanabileceği hissini kaybetti.

Çocukluğunu geçirdiği evde asla bir denge hissi olmamıştı, hatta her zaman belirsiz ilişkiler vardı, annesinin onu babasına karşı koruması, babasının onu annesine karşı kıskırtması, kendisinin yaşadığı kafa karışıklığı ve sürekli yön değiştiren sadakat hissi.

Kovacs ailesiyle çok vakit geçirmişti. Dean ve ailesiyle yemek yemiş, kimi zaman yatıya kalmış ve Bay Kovacs'ın yemekte her zaman masada olmasını, yemekle ilgili olarak karısına iltifat etmesini, onu nadiren elinde içkiyle görmeyi garip ve etkileyici bulmuştu. Bayan Kovacs, Şükran Günü'nde Todd'u yemeğe davet ederdi. Bir kez de Dean'e arkadaşlık etmek üzere yaz tatilinde kendilerine katılmasını önermişti. Bu açıdan bakınca iyi bir kadındı çünkü sanki onlar ona iyilik yapıyormuş gibi değil de tersiymiş gibi hissettirmişti.

Jodi'nin ailesiyle tanıştığında ona Bay ve Bayan Kovacs'ı hatırlatmışlardı. Onlarda da aynı samimi iyi niyet havası, evlerinde aynı güvenilir orta sınıf rahatı hissiyatı vardı. Onlarla yemeğe oturup, etli güveç yiyip bir bardak elma suyu içtiğinde canlı bir dejavu hissine kapılırdı. Jodi ve annesi yemeği masaya getirirken gözlemlediği aralarındaki o rahatlık, Jodi ile babasıyla arasındaki o dostluk onu etkilemişti. Babasının, eğitim hayatında gösterdiği hızlı ilerlemeden dolayı ona takılarak Frau Doktor Jodi diye hitap etmesi Jodi'nin mahcubiyetle kızarmasına neden oluyordu. Kendisini oraya ait olmayan, alt sınıftan bir yabancı, eğitim hayatını terk edip girişimci olmak üzere riskli, muhtemelen başarısız bir hayata yönelmiş erkek arkadaş olarak hissetmişti. Parasızdı, bir yabancıydı ve kendisini kanıtlayamamıştı. Jodi'nin ailesi için uygun olmadığı su götürmez bir gerçektir.

Ancak sonradan Bay Brett'in -şaka yaparken bile gülmeyen ve Jodi'nin söylediğine göre çocuklarına karşı sıkı bir disiplin uygulayan bu siyah çerçeveli gözlüklü, tıknaz adamın- merhametli ve nazik bir adam olduğu, Todd'u büyük bir sıcaklıkla karşılayan, zarif ve güzel bir kadın olan Bayan Brett'in de çok iyi bir insan olduğu anlaşıldı.

Herkes peçeteleri dizlerinde masaya oturduğunda Jodi, "Todd, Bucktown'daki eski bir malikâneyi yeniliyor," demişti. "Eski sahibi

burayı pansiyona dönüştürmüş ve berbat bir halde bırakmış. Todd, şehre büyük bir hizmet veriyor, umarım kıymetini bilirler.”

“Öyle mi?” diye sordu Bayan Brett, Todd’a.

Bay Brett ise, “Zor bir projeye benziyor,” yorumunu yaptı.

“Tüm işi kendisi yapıyor,” dedi Jodi. “Tüm işlerden anlıyor ve gerçekten de çok başarılı.”

“Ne zaman bitirmeyi planlıyorsun?” diye sordu Bay Brett.

“Elimden geldiği kadar hızlı çalışıyorum efendim.”

“İşin işletme kısmında da çok başarılı,” diye atıldı Jodi.

Aslında Jodi’ye tam olarak yalan söylememiştir ama ona gerçeği de söylemiş sayılmazdı – Bucktown malikânesinin aslında bataklık olduğunu, borç altında boğulmak üzere olduğunu, sonunda lise boyunca yaz tatillerinde ve sonrasında da yıllarca yaptığı gibi inşaatlarda çalışmak zorunda kalabileceğini hiçbir zaman söylememiştir. Şimdi de bu kritik anda, Jodi’nin ailesinin karşısında biraz böbürlenmeye niyetlendiği bir anda özgüveni kendisini tamamen terk etmişti.

“Böyle bir şey yapmak cesaret ister,” demiştir Bay Brett. “Ancak şimdi hâlâ gençken ve enerjin varken yapmalısın.”

“Sen de eczaneyi gençken satın almıştın,” dedi Jodi babasına.

“Annen ve ben, siz ikinizin şimdi olduğu yaşlardaydık.”

“Hiç savaşımadan hayallerinin elinden kayıp gitmesine izin vermek yapılabilecek en kötü şey,” dedi Bayan Brett.

Jodi, “Annem şarkıcı olmak istemiştir,” dedi. “Harika bir sesi vardır.”

“Eskiden vardı,” dedi Bayan Brett.

“Kendi işini yapmak en doğrusu,” dedi Bay Brett. “Ne yaparsan yap, kendi işinin patronu olmalısın.”

Tüm bu onaylamalar karşısında şüpheyeye düşen Todd, "Bazı insanlar güvende olmayı daha fazla önemsiyorlar," dedi.

Bay Brett, "O da zamanla olacaktır," diye karşılık verdi.

Bayan Brett de "Bir yerlerden başlamalısın," diye ekledi.

"Nasıl bir ev bu?" diye sordu Bay Brett.

Todd, nazik bir ifadeyle binanın 1880 yılında inşa edildiğini ancak -dönemin pek çok Chicago evinden farklı olarak- Viktoryen değil Gotik Canlanma tarzında olduğunu, hatta biraz fazla devasa sayılabileceğini anlattı. "Tipik bir perili ev gibi görünüyor," dedi. "Ve harabe durumda. Toprak zeminler bile oldukça kötü durumda. Tamamen moloz ve yabancı otlarla kaplı. Toprağı işlemesi için bir çiftçi tutmam gerekecek."

"Bir an önce çim tohumlarını ekmelisin," dedi Bay Brett. "Havalar soğumadan önce kök salmalı. Veya doğrudan çim kaplayabilirsin, eğer niyetin buysa ama uzun vadede tohum daha iyidir. Hem de daha ucuz."

"Onu dinlemelisin," dedi Jodi. "Çimden anlar."

Bayan Brett, "Bahçe işleri onun gurur kaynağıdır," diye araya girdi.

"Çim yetiştirmekten çekinme," dedi Bay Brett. "Çim yetiştirmek, basit kimyadır."

Daha sonra Jodi ve Todd yürüyüşe çıktıklarında, "Aileni sevdim," dedi Todd. "Çok iyi insanlar."

Yaz sonları, yılın bereket, solan çiçekler ve yavaşça, görkemle inen akşam karanlığı zamanıydı. İkisi sessiz sokaklar boyunca dolanıp Jodi'nin eski lisesinin, ailesiyle birlikte gittiği Metodist Kilisesi'nin, kendisi gibi büyüyünce oradan taşınan arkadaşlarının evlerinin önünden geçerlerken akşam ışığı batıda ağır ağır gözden kayboluyordu. Jodi artık iyiden iyiye hayatına girmişti ancak hâlâ onunla ilgili bir gizem, nereden geldiğini anlayamadığı bir büyü

...ardı. Bildiği bir şey varsa o da hayatında hiç bu kadar etkilemek istediği bir kızla karşılaşmamıştı. Jodi'nin kendisine duyduğu inanca uygun yaşamak, onun ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği adam olmak istiyordu. Akşamın göz alıcı ışığında, küçük taşra toplumunun uhrevi sessizliğinde, güzel kokulu esintilerle süslü sakinleştirici havada onun yanında yürürken hayatının yeni başlamakta olduğunu, Jodi'nin onun tapınacağı Tanrı ve her şeyi yoluna sokacak tılsım olduğunu hissetmişti.

Yürüyüşten döndüklerinde hava kararmış ve sokak lambaları yanmıştı. Planları geceyi orada geçirip ertesi gün öğle yemeğinden sonra dönmekti. Ziyaretin erdem sınırları içinde geçeceğini biliyordu çünkü Jodi onu ailesinin eski kafalı olduğu konusunda önceden uyarmıştı. Nitekim tam da beklediği gibi Bayan Brett onu bir zamanlar evin küçük oğlu Ryan'm olan odaya yerleştirmiş, Jodi de geceyi koridorun sonundaki kendi odasında geçirmişti. Bu tavrı oldukça hoş, hatta takdire şayan bulmuştu. Kızlarını, en azından kendi çatıları altındayken olabildiğince korumaya yönelik bir ebeveyn içgüdüğü. Pek çok ebeveyn gibi onlar da şüphesiz yetişkin evlatlarını hâlâ çocuk gibi görüyorlardı ve bir noktada muhtemelen Todd'u bir şekilde ailenin içine girmeyi başarmış, tehdit unsuru bir yabancı olarak görüyorlardı. Yine de misafirperverliklerini olduğu gibi kabul etmeye ve bu ailede derinlerde olup bitenlerle ilgilenmeye hazırды Todd. Örneğin, Jodi ile erkek kardeşleri arasında bir tür sorun olduğunu –ağabeyiyle konuşmuyor ve ailenin bir tür yüz karası olan küçük kardeşi için endişeleniyordu– biliyordu ancak ne erkek kardeşler genel sohbete konu olmuş ne de ebeveynler arasındaki anlaşmazlığın sinyalleri verilmişti.

Birkaç ay sonra, ağaçların üst dallarının renklendiği ve tepeden gelen ışıkla şehrin altın bir kızılığa gömüldüğü görkemli sonbahar günlerinde –her zaman sonbaharın trompetlerle, borazanlarla kutlanması gerektiğini hissederdi– Bucktown malikânesini satıp

en azından kendisi için geleceğini sağlama aldıktan sonra Jodi ile birlikte Loop'ta küçük bir apartman dairesi bulup evlerini ve hayatlarını birleştirmişlerdi.

Onunla evlenmeyi istemiş, buna niyetlenmiş ve onun bu konudaki direncini kırarak şekilde teklifte bulunmanın yollarını düşünmüştü. "Birlikte olmak mükemmel," diyordu Jodi, "neden bunu bozalım ki?" Ama o, Jodi'nin ikna olabileceğini düşünmüş, onun duvarlarını yıkabileceğini zannetmişti. Bağlanmak ona cazip geliyordu. Bunu birlikteliğin bir kalesi, geleceklerinin garantisi olarak görüyordu. Başlangıçta kaleni güvence altına alamazsan fırtınalarla karşı karşıya kaldığında nasıl hayatta kalabilirdin? Aşklarını, her ikisinden daha büyük bir olguya teslim etmelerini istiyordu.

Sonunda en iyi taktiğin, doğaçlama bir tepkiyle kabul edebileceği umuduyla ona aniden sormak olduğuna karar vermiş ve bunu çok pek çok kez denemişti. Ancak Jodi onu hiçbir zaman ciddiye almadı. Todd, "Hadi evlenelim," dediğinde Jodi, "Önce süpermarkete uğrayalım mı?" diye karşılık verirdi. Bu durum biraz onu rahatsız etse de Jodi'nin bu kararlılığında hayranlık uyandıran bir şey vardı. Her neyse, zaten erkek çocukları da düğün günlerinin hayaliyle büyümezlerdi. Yemini –ondan duyacağı "evet" sözü, evlilik yemini– elbette Todd için önemliydi ama Jodi'nin aşkı ve sadakatiyle ilgili hiçbir zaman şüpheye düşmemişti. Jodi ona aitti; onlar birbirlerine aittiler ve birlikte mutluydular. Jodi onunla şaşırtıcı şekillerde ilgileniyor, evlerini düzenlerken harikalar yaratıyor, günlük yaşamının yüklerini hafifletiyordu ve tüm bunlar, bu domestik huzur –eve geldiğinde onu bekliyor olması, ihtiyaç duyduğunda kıyafetlerinin hazır ve ütülü olması, Jodi'nin onun için bunları yapmak istemesi– onun için yeniydi. Bu huzur o kadar hassas ve büyüktü ki devam etmemesinden korkuyordu. Ancak ikisi birlikte şaşırtıcı bir içgüdüsel istikrar oluşturmuşlardı. Jodi söz konusu olduğunda olay seksle ilgili değildi veya ağırlıklı olarak seksle ilgili

değildi. Ya da seksten çok daha fazlasıydı. Jodi'nin oldukça güçlü temel değerleri vardı, ne istediğini bilirdi. Jodi'nin yanında rahat hissedebilirdiniz. Gizli bir ajandası yoktu, üzerinize atlamazdı. Tüm bunların da fazlası vardı. Todd'un ölçemediği derinlikler, onu ısıtmayan ateşler, onun erişemediği yerler vardı. Jodi, bir erkeğin isteyeceğinden de fazlasıydı.

9

JODI

“Bayan Gilbert?”

“Evet.”

“Ben Natasha Kovacs.”

Jodi telefonu kızın yüzüne kapatmayı düşünürken bir sessizlik oldu. Bu konuşmadan onun lehine bir şey çıkmayacaktı.

“Lütfen kapatmayın Bayan Gilbert.”

Ne istiyor olabilirdi ki? Jodi merak etti.

“Sandığınız gibi birisi değilim,” dedi Natasha. “Lütfen inanın bana, olanlar için çok üzgünüm. Todd ve ben, her ikimiz de üzgünüz. Sanırım bir açıdan, özür dilemek için aradım. İkimiz adına da özür dilerim.”

Bunca yıldır her şeyin yolunda gitmesi, sıklıkla karşılaştığı güç ve olumsuz koşullarda bile Todd’a karşı yardımcı ve uyumlu olmak, iyi bir eş ve can yoldaşı olmak için elinden gelenin en iyisini yaptığı halde nasıl olmuştu da hayatı bu inanılmaz ve anlamsız noktaya ulaşmıştı? Todd, birlikte yaşaması kolay bir adam olmadığı halde bunu başarmış, ikisi için tutarlı, huzurlu, yaşanabilir bir hayat kurmuştu.

“Annemin ölümünden sonra bizim için, babam ve benim için yaptığınız her şey için teşekkür etmek istiyorum,” dedi Natasha.

“Lütfen doğum günü hediyelerinizi, okul kıyafeti için beni alışverişe götürdüğünüzü, tüm bunları unuttuğumu düşünmeyin. Sonuna kadar yanımızda oldunuz Bayan Gilbert. Sadece siz hayatımızdaki boşluğu doldurmak için adım attınız ve bir fark yarattınız. Sizi hep sevgiyle andım ve asla....”

Jodi bu safsataların devam etmesine izin veremezdi. Bu kız ne düşünüyor olabilirdi ki?

“Natasha,” dedi. “Bunun senin için kötü sonuçlanacağını farkında mısın? Ayrıca artık beni akıl hocan olarak görmekten vazgeç. Artık senin için iyi şeyler dilemiyorum ve konuşacak hiçbir şeyimiz yok.”

Buna rağmen Natasha ısrarını sürdürdü.

“Neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum. Belki de benden nefret ediyorsunuz, öyle bile olsa sizi suçlamam. Fakat denediğim için beni takdir etmelisiniz. Benim için sizi aramak hiç de kolay olmadı Bayan Gilbert. Todd ne derse desin benimle konuşup konuşmayacağınızı bilmiyordum. Todd, sizin ikimiz için mutlu olduğunuzu söyledi bana ama belki de bu onun hayal ettiği bir şeydi. Onunla çok uzun zamandır berabersiniz. Onu özleyeceğinizi biliyorum. En azından bu duruma alışana kadar. River North'ta bir apartman dairesi kiraladığınızı size söyledi, değil mi?”

Bir an durup Jodi'nin tepkisini bekledi. Jodi, sessizlikle karşılık verdi.

“Bu sizi şoke ettiyse özür dilerim Bayan Gilbert. Bebek için bir yuva yaratmalıydık. Çok güzel bir daire. Belki yerleştikten sonra görmeye gelirsiniz. Ziyaretinizden memnun oluruz. Bir yerde bebeğin teyzesi sayılırsınız.”

Jodi, odanın içinde adımlarıyla çarpık bir sekiz çizdi. Şöminenin karşısındaki kanepe ve sandalyelerin etrafından saat yönünde yürüyerek duvarları boydan boya kaplayan pencerelerin önünden

geçti, oradan da saat yönünün tersinden yemek masasının etrafını dolanarak yerine döndü. Şimdi durmuştu. Burada suçlu olan Todd'du. Onu bu duruma maruz bırakan kişiydi Todd. Bu kadar naif, aciz ve bu kadar özgüvenden yoksun bir çocuktan faydalandığı için kendisinden utanmalıydı. Todd belki duygusuz olabilirdi ancak nasıl olur da aynı zamanda en yakın arkadaşının da kızı olan bu çocuğu bu kadar kalpsiz bir şekilde kandırabilirdi. Zavallicığının Todd'un gerçekte kim olduğu ya da hayatı nasıl yaşadığı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Natasha," dedi. "Boyunu aşan bir durumun içinde olduğunun ve bu konuda ne yapacağını bilmediğinin farkındayım. Kaç yaşındasın sen, yirmi, yirmi bir? Baban hâlâ okuduğunu söyledi. Ayrıca zekiymişsin de. Ancak yaptığın seçimlere, hayatta gittiğin yöne bakılırsa bende böyle bir izlenim bırakmıyorsun. Her neyse, bunların hiçbirisi aslında benim sorunum değil. Ayrıca seni sevmiyorum ve yardımcı olacak kadar da umursamıyorum. Zaten şu anda da işim var ve gitmeliyim. Beni bir daha aramamanı da şiddetle tavsiye ederim."

Todd ile evlenmemenin hata olduğunu düşündüğü zamanlar olmuştu Jodi'nin ve bu da onlardan biriydi. Zaman zaman evliliği neden bu kadar kesin olarak reddettiğini hatırlamakta güçlük çekiyordu. Bu bir karardan çok tepkiydi. Bir tür isteksizlik, hevessizlik hali, içgüdüsel bir şeydi. Hatırladığı kadarıyla Todd ona bir defadan fazla teklif etmişti ancak çok özel bir tanesini unutamıyordu. Parlak ve yakıcı bir ağustos günüydü.

Gölde bel hizasında durmuş yavaş yavaş uzaklaşmakta olan bir yelkenliye bakıyorlardı. Uzun zamandır izlemekte oldukları yelkenli, önce yavaş yavaş küçülmüş ve şimdi de ufak ve şekilsiz bir benekten biraz daha büyük haliyle yükselen ufukta yüzüyordu.

"Yelkenli olduğunu anlamak mümkün değil," demişti Todd. "Her şey olabilir."

“O kadar küçük ki bir tuz zerresi bile olabilir.”

“Bir tuz zerresi... Şu anki boyutu o kadar.”

“Dünyanın sınırında, dengede duruyor.”

“Kıpır kıpır. Titrek bir ışık gibi.”

“Kaybolmaya hazırlanıyor.”

“Sonsuzlukta kaybolmaya.”

“Muhteşem olacak.”

“İmkânsızı görmek gibi.”

“Kozmik sistemi çözmek gibi.”

Birbirlerine sarılmış bir vaziyette, beklentiyle ufka bakmaktan yorulmuş gözleriyle fiziğin kurallarının yıkılıp imkânsızın gerçekleşeceği –yelkenlinin gözlerinin önünde ortadan kaybolacağı– anı kaçırma korkusuyla gözlerini kırpmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Islak, genç ve âşıktılar, gökyüzünün oluşturduğu kemerin altında, bu deneyimi *önemli bir an*, bir coşku, engeli aşma, birlikte olma, bir kutlama anı olarak yaşadılar. Mucize gerçekleştiğinde, yelkenli yok olduğunda ve ikisi aynı anda görüp aynı anda ahenkle, içten gelen bir coşkuyla çığlık attıkları anda söylemişti Todd. “Hadi evlenelim.” Coşkulu bir an için coşkulu bir fikirdi. Jodi şimdi o anı yeniden yaşasa, kararını yeniden düşünürdü.

10

TODD

Ekimin birinde Todd, sabah erkenden kalktı. Sırtüstü uzandı, erotik bir rüyanın süregelen etkisiyle penisini eliyle kavramıştı. Rüyanın etkisinden nihayet tamamen kurtulduğunda yana doğru döndü ve yatağın Jodi ile arasında kalan genişliği boyunca uzandı. Jodi'nin sırtı dönük, dizleri kendine çekiliydi. Elini onun beline dolayarak kıvrılmış omurgasının şeklini aldı. Jodi, boğazından hafif bir ses çıkarsa da nefesinin ritmi değişmedi. Todd karısının temiz saçları ve ılık bedeninden gelen kokusunu içine çekerken gözlerini kapadı ve uyuşuk bir hareketsizliğe gömüldü. İkinci defa uyanıp kendisini saran ve kafasının içinde aniden gök gürlemesi gibi patlayan sıkıntısını hatırlayana kadar öylece kaldı.

Taşınma günü...

Kelimeleri büyük harflerle yazılmış, yanıp sönen bir kayan yazı, mavi gökyüzünde küçük bir pankart üzerinde yazılmış veya ıslak kum üzerine çubukla çizilmiş gibi görüyordu. Aslında bu konuda daha önce herhangi bir karara varmış değildi ve şu anda da kararını vermiş olduğunu söyleyemezdi. Ancak ileriye doğru bir ivme, kaçma, bu konfor alanından uzaklaşma, silkinme içgüdüsi hissediyordu. Rahat ülkesinden yabancı bir ülkeye göç eden insanlar da bunu, egzotik bir iştah, kendini yenileme içgüdüsunü hissediyor

olmalıydılar. Huzursuzluğunun kısmen biyolojik olmakla birlikte aslında daha çok yenilenme içgüdüsünden kaynaklı olduğunun farkındaydı Todd. Yapmak üzere olduğu şeyin kendisini yürüyen bir klişeye dönüştüreceğini de biliyordu ancak kendi kendini af-fetme güdüsü ağır basıyordu.

Natasha, o gün işe gitmemesi konusunda ısrar etmişti. Nak-liyecileri karşılamak üzere saat on gibi onun evinde olmayı kabul etmişti. Nakliyeciler gelene kadar ufak tefek eşyalar ve mutfak mal-zemeleriyle başlayabilirlerdi. Todd'un yapmayacağı bir şey varsa o da Jodi'yle ev eşyaları konusunda tartışmaya girmektir. Ne olursa olsun bu olayı ucuz ağız dalaşına dönüştürmeyecekti. Ayrılığın ona pahalıya patlayacağını çok iyi biliyordu ancak mali geleceği ile ilgili duyduğu endişe, hâlâ belli belirsiz, şekilsiz ve suretsiz bir kuruntuydu. Hayatında pek çok konuda olduğu gibi bu konuyu da kafasında netleştirmekten kaçınıyordu. Avukatını aramak gibi... Jodi'ye ayrılacağını söylemek gibi...

Bu noktada durumun garip olacağını anlıyordu. Böyle bir ko-nuda mümkün olan son noktaya kadar beklemek kötü bir fikirdi. Herhangi bir değişiklik veya karmaşa söz konusu olduğunda ka-dınlar zamanlamaya çok önem verirlerdi. Ama kim bilir belki de Jodi anlayışlı davranırdı. İyi yaradılışlı bir insandı o. Sahiplenici veya tahakküm kurucu değildi ve olayların üzerinde durup sorun yaratma eğilimi yoktu.

Onu uyandırmadan yataktan kalkıp üzerini giydi. Tüm bun-ların gerçekleşiyor olduğunu, bu gece eve gelmeyecek olmasını, bir daha asla bu tanıdık odada, onun yanında uyumayacağını, her zaman inişli çıkışlı tepeler gibi gördüğü birlikteliklerinin artık gerçekten de son durağa yaklaşmakta olduğunu kabullenmek zordu. River North'taki kiralık daireyi gözünde canlandırmaya çalışsa da başaramadı. En fazla on beş dakika orada kalmıştı ve bunun on dakikası ev sahibiyile koşulları konuşmakla geçmişti.

Jodi göründüğünde masada oturmuş, sabah gazetesini gözden geçiriyor ve üçüncü fincan kahvesini içiyordu.

“Hâlâ buradasın?” dedi Jodi.

Bir açıklama gerekiyordu ama her ne kadar yaklaşık bir saattir oyalanıyor olsa da söylemesi gerekenler hakkında hiç düşünmemişti.

“Köpeği çıkaracak mısın?” diye sordu.

“Evet, neden sordun?” Jodi bir elinde köpeğin tasmağını, diğesinde anahtarları tutuyordu.

“Seninle geleceğim.”

Jodi kaşlarını çatı. “Neler oluyor?”

“Hiç, sadece seninle konuşmalıyım.”

“Anlat.”

“Dışarı çıkana kadar bekle.”

Asansörde inerlerken üçü yan yanaydı: kendisi, Jodi, köpek. Lobide birileri kamerayla bekleyip kapılar açıldığında fotoğraflarını çekmek için hazır beklemeliydi. Bu tür anlar, zaman içinde yakalanıp hapsedilmeliydiler. Dağılmadan hemen önceki bir aile görüntüsü, bir zamanlar sıralı haldeki tektonik plakaların parçalanmadan hemen önceki hali. Artık geriye dönüş yok. En çok da neler olduğunu anlayamadığından, her dakika Todd’un eve gelmesini bekleyerek tek gözü açık uyuyacak olan köpek için zor olacaktı. Su kenarına doğru ilerlerlerken Todd’un gözlerinden yaşlar akıyordu. Jodi yorum yapmadı. Belki de fark etmemişti. Dışarıya adım attıklarından beri tek kelime etmemişti. Güneşli bir gün olduğunu fark ettiğinde güneş gözlüklerini taktı. Olacakları biliyor olmalıydı, özellikle de Natasha’nın iddia ettiği gibi Dean’le konuştuysa. Jodi’nin sessizliği, bir siper gibi ağır ve kasıtlı geliyordu Todd’a.

Bisiklet yolunu geçip gölün kenarındaki çimenlik alana geldiklerinde köpeğin tasmağını çözdüler. Göl kenarı, hafta içi sabah kalabalığına ev sahipliği yapıyordu. İnsanlar yaklaşan kışa karşı

depolamak üzere sonbahar sabahı güneşini içlerine çekiyorlardı. Jodi, yüzü göle arkası dönük vaziyette durmuş, gökyüzü ve suyun ılık saçan görüntüsüyle çerçevelenmişti. Todd onun güneş gözlüklerinin camından kendi yansımasını görüyordu. Omuzları çıkmış, yanaklarında gözyaşları ısıldıyordu. Jodi'nin gözleri gözlüğün ardında gizlenmiş olsa da Todd, onun da ruh halinin değiştiğini, olacakları bir şekilde bildiğini ve anladığını hissedebiliyordu.

“Üzgünüm,” dedi.

Onu kendine çekti ve kafasını onun başının üzerine dayayıp ağlamaya başladı. Jodi, karşı koymadan kollarında hareketsiz kaldı. Göğüs göğüse, kalp kalbe sıcak bir sarılmayla sabah ışığının altında tek bir vücut halinde yıkıcı bir elem anı yaşadılar. Ancak birbirlerinden ayrıldıklarında, Jodi pozisyonunu değiştirip güneş gözlüklerini çıkardığında Todd hatasını anladı. Gözleri kuru, kaşları çatık ve kuşkuyla bakarak, “Nedir?” diye sordu Jodi. “Bana söylemek istediğin nedir?”

Şimdi kendisini o ana kaptırdığı için üzgündü. Onu yeni duruma alıştıracak kısa ve ayrıntısız bir not bırakması çok daha iyi olurdu. Her ikisi için de faydalı olmayacaksa yüzleşmenin ne anlamı vardı ki? Yüz yüze açıklamanın yaratacağı netice fazlasıyla ağırdı. Bir konuşma duvarı inşa etmeye gerek yoktu. Kelimeler, tıpkı aletler gibi kolaylıkla silaha dönüşebilir, hiç kimsenin istemeyeceği bir sonuç yaratabilirdi. Hayat kelimelerden ibaret değildi. İnsanlar yaradılışları gereği çelişkili duygular denizinde değişken ve aldatıcı rüzgârlarda süzülürlerdi.

“Bildiğini sanıyordum,” dedi. “Dean’le konuştuğunu düşünmüştüm.”

Jodi'nin ifadesi değişmedi. Bakışı kısık ve acımasızdı. Todd, içten içe büzüldüğünü, söndüğünü hissetti.

“Lütfen,” dedi. “Lütfen benim için bunu zorlaştırma. Bunu planlamış değilim. Kader böyleymiş. Başımıza gelen her şeye biz karar vermiyoruz. Bunu *biliyorsun*.” Kendini aşağılık bir adam olarak hissediyordu. Jodi tek kelime etmemesine rağmen geri çekilmesine neden olmuştu. Jodi’ye arkasını dönerek çimlerin ötesinde frizbi oynayan iki adamı izlemeye başladı.

“Tam olarak ne demek istiyorsun?”

“Dinle, üzgünüm. Bu gece eve gelmeyeceğim.”

“Ne demek eve gelmeyeceksin? Nerede olacaksın?”

“Taşınıyorum,” dedi. “Gerçekten bilmiyor muydun?”

“Taşınıyor musun? Nereye gidiyorsun?”

“Natasha Kovacs’ı hatırlarsın?” Sorudan çok bir açıklamaydı bu. “Seni sevmediğimden değil.”

Ortalık yerde başlattıkları gürültülü tartışma ikisini de şaşırtmıştı. Yıllardır farklılıklarını göz ardı etmekteydiler. Bu tartışmanın en kötü yanı da asıl konuyla alakasız ayrıntılarla ilgili olmasıydı. Jodi’yi çok iyi tanıyordu Todd, zamanlamayı kafasına takacağını biliyordu.

“İyi ki söyledin bana,” dedi Jodi. “Daha fazla beklemediğin için çok memnun oldum. Seni son tebrik eden olmak istemezdim.”

Todd, onun alaycılığından nefret ederdi. “Haklısın,” dedi. “Her şeyi berbat ettim. Suçluyum. Yüzüme gözüme bulaştırdım.”

“Senin kaybın,” dedi Jodi. “Şerefine bir parti verebilir, sana bir altın saat alabilirdim.”

“Daha erken söylemediğim için özür dilerim.”

“Peki neden? Neden daha önce söylemedin bana?”

“Çünkü ben kendim de ne yapacağımı bilmiyordum.”

“Bana söylemedin çünkü seni kapı dışarı edeceğimi biliyordun.”

“Bu doğru değil.”

“Seni kapı dışarı edebilirdim.”

“Evet ama düşündüğüm bu değildi.”

“Ne düşünüyordun Todd? Söyle bana, aklından ne geçiyordu? Bu haberi benimle paylaşmak için neden kapıdan çıkıp gideceğin anı bekledin?”

“Dedim ya, ne istediğimi bilmiyordum. Durum karışık.”

“Daire kiralamışsın, bir hafta önce. Bu durumun neresi karışık?”

“Biliyordun yani. Başından beri biliyordun.”

“İnanmadım. Bunu yapacağını düşünmedim.”

İkisi de bağırıyor, kelimeleri yılların aralığına savruluyorlardı. Todd’un bir yanı pes etmek, ona büyük bir hata yaptığını, ne yaptığını bilmediğini söylemek istiyordu. Onun da böyle düşündüğünü –Jodi’nin de bunu isteyeceğini, kısmen umduğunu– bu çirkin durumun, bir bardak suda kopan fırtınanın bir affetme gösterisiyle, ardından da şehirde bir akşam, şampanya kokteylleri, ay ışığında nehir kenarında bir yürüyüşle sona ermesini istediğini tahmin ediyordu. Bu çok güzel bir hayaldi ve neredeyse gerçekleştirecekti.

Jodi beklenmedik bir anda uğultulu bir haykırışla ona doğru yumruklarını savurmaya başladı. Onun iki katı cüssesiyle Todd, çaba sarf etmeksizin kadının bileklerini yakaladı. Jodi’nin diziyile yaptığı hamle üzerine uzun boyu sayesinde onu yakalayarak hareket edemez hale getirdi. Sonunda Jodi halsiz düşünce onu serbest bıraktı. Saçları dağılmış, yüzü çarpılmış bir halde nefes nefese kalmıştı. İnsanlar onlara bakıyordu. Todd, etrafına bakınarak Freud’u aradı ve yakındaki bir çalılıkta, köpek stili –poposu havaya kalkık, kuyruğunu sallayarak ve patilerini savurarak– çukur kazarken gördü.

“Tamam,” dedi Jodi. “Git ve eşyalarını topla. On dakikan var. Eve döndüğümde seni orada görmek istemiyorum.”

11

JODI

Güneş, kuzey yarımküreden uzaklaşırken uzayan geceler ve yok olan günler, ona kendisi için özel olarak planlanmış bir ceza gibi geliyordu. Sert rüzgârlar, yağmur ve sisi yoğunlaştırırken ağaçların arasından ısıklar çalarak pencerelere çarpıyordu. Daha geçen hafta yeşil olan yapraklar, idrar ve hayvan dışkısı renklerine bürünmüş bir vaziyette kaldırımlarda yığınlar oluşturunuyordu. Jodi'ye göre bu meteorolojik değişimlerin umarsız hızı, zamanın kederli akışıyla, sırtında taşıdığı bu ağırlıkla geçen günlerle alaycı bir tezat teşkil ediyordu.

Sabahları yanağı yastıkta, hafif dalgalar halinde nefes alarak gözlerini açtığında ilk gördüğü şey, köşedeki kabarık koltuk, onun geniş oturma alanı ve alçak kolları, açık ve koyu renklerde asma yaprağı desenli, ipekli kılıfı oldu. Yaprak desenlerini bir çocuğun gözüyle takip ederken zihni, keyifli bir meditasyonun etkisinde gibiydi. Ta ki yataktan kalkıp gününe başlamanın ağır ve anlamsız bir zorunluluk olduğu gerçeğiyle yüzleşene kadar.

İlginç bir şekilde, Jodi'nin çektiği acıda Todd'un fiziksel yokluğunun etkisi fazla büyük değildi. Sık sık Jodi uyuduktan sonra eve gelir ve sabahları o uyanmadan da gitmiş olurdu. Jodi'yi en fazla rahatsız eden, rutinindeki değişikliklerdi. Yemek kitaplarını

kariştırarak, bir menü oluşturarak, malzemeler için alışveriş yaparak, Todd'un en sevdiği yemeklerde küçük değişiklikler yaparak saatler geçirmeyi zliyordu. Bir de normalde Todd'un yapması gereken işlerin –yemekten sonra köpeği gezdirmek, Jodi'nin arabasını servise götürmek gibi– ağırlığı vardı. p konteynere atmak bile onun yapmaması gereken, üzücü ve meşakkatli bir iş gibi geliyordu. Günlük gazeteler de başka bir sorundu. Onları dikkatle katlayıp Todd'un okuması için sehpanın üzerine bırakma alışkanlığını bırakmak çok gücüne gitmişti. Zaman zaman onun gardırobunun önünde durur, ceketlerini düzenlerdi. Bir gün tüm tişörtleri çekmecesinden çıkarıp ırpımış, katlamış ve tekrar yerine koymuştu.

Rutinin bozulmasıyla boşluğa dşmşti. Ancak daha da kötüsü, eskiden yapmaktan keyif aldığı şeylerin artık onu hiç de mutlu etmemeye başlamasıydı. Sabahları dışarı çıkıp günü planlamak, köpeğin kadifemsi kulaklarını okşamak, dört yüz ilmekli İtalyan gömleği üzerine geçirip küçük inci düğmelerini iliklemek... Bunların hiçbirinden en ufak bir keyif alamıyordu ve şimdi, lobiye geçerken el salladığı kapı görevlisinin de ona acıma ve şüphe duygusuyla baktığını tahmin edebiliyordu. Binada dedikodu ve yorumlara konu olduğu konusunda hiç şüphesi yoktu. Komşularının ona karşı davranışlarındaki farklılıkları, selam verirken seslerinin titremesi veya bakışlarının yüzüne takılmasından fark ediyordu.

Dean'in de sürekli telesekreterine bıraktığı uzun mesajlarla kendi üzüntüsünü de onunkinin üzerine yığması da ayrıca bir eziyetti. Kendisi gibi Dean'in de hazırlıksız yakalandığını –asla beklemediği bir darbeye maruz kaldığını– biliyordu ve belki de bu şekilde iini dökmek acısını bir nebze hafifletiyordu ancak Dean'in acısı, onun problemi değildi. Elbette meşleğini göz önüne alınca insanlar bunu sürekli yapıyor, sanki kendisi onların sorunlarını dinlemeye programlanmış gibi davranıyorlardı.

Günün en iyi saatleri, danışanlarıyla geçirdiği saatlerdi. Görüşme odasının yarattığı baskıyı, danışanlarının getirdiği karmaşaları –hayat bilmeceleri, koruma kalkanlarının inmesi, güvenmeyi öğrenmek, direnç dalgaları– seviyordu. Kimileri diğerlerinden daha içe kapanık olsa da genellikle ona gelme cesaretini toplayan insanlar, değişmeye ve artık yeterince bastırmış oldukları duygusal acıları için çaba sarf edecek durumdaydılar. Danışanları onun cevherini ortaya çıkarıyordu. Onlarlayken kendisini daha fazla seviyordu. Özellikle şimdi, dünyası derinden sarsılmış ve iyimserliğin kaybetmek üzereyken. Onların yanında sabırlı, şefkatli, anlayışlı olabiliyordu ve onlar da kendisini, gösterdikleri ilerlemeyle, aralıklı olarak ileriye atılan adımlarla, ışığı sızdıran küçük çatlaklarla ödüllendiriyorlardı. Önceki gün Jane Doe kocasıyla ilgili bir şey söylemişti: “Bana ne yapacağımı söylediğinde kendimi güvende hissediyorum. İtaat etmenin sağladığı güveni seviyorum.” Hayret vericiydi. Jane’in kendi açmazına sahip çıkması anlamında bir ilk, evliliğinde kurbandan çok bir katılımcı olduğuna dair yalın bir bilgi ve kendini tanıma yolunda atılmış cesur bir adımdı. Ayrıca Jane’in bu evliliği neden sürdürdüğüne dair de bir ipucu vermişti bu durum ki zaten Jodi bunu anlaşılmaz bulmuyordu. Bir kadının, erkeği değiştirmeye çalışmaktan vazgeçtikten ve onunla hayatının kalanının nasıl geçeceğine dair kafasında net bir fikir oluştuktan sonra bir erkekle kalmayı tercih etmesinin pek çok nedeni olabilirdi. Annesinin bir nedeni vardı. Her kadının bir nedeni vardır.

Eskiden Todd için, “O, benim zayıflığım. Ona karşı zaafım var,” derdi. Bunu kendisine ve arkadaşlarına, mazeret olarak söylerdiler. Bugünlerde bir erkek için eğilip bükülmek çok da popüler bir davranış ve bir ilişkide özgürlüğünü korumanın yolu değil kesinlikle. Aşk uğruna değerlerini feda etmek artık bir ideoloji olarak destek görmüyor. İki insan birbirlerini her gün gördüğünde, birbirlerinin varlıklarını hayatlarının temeli olarak benimsediğinde

kaçınılmaz olarak çeşitli fedakârlıklar söz konusu olsa da tolerans, bir noktadan sonra fazlaca tavsiye edilen bir davranış değil. Bir ilişkiden çıkarken, artık o ilişkiye başladığınız kişiyle aynı kişi değilsinizdir. Bunu o zaman, başlangıçta anlayamamıştı Jodi. Onunla yüzleştğinde, Todd özür dileyip birlikte gözyaşı döktüklerinde, aşklarını teyit ettiklerinde, bunu tekrar tekrar yaşadıklarında Jodi, yapmakta olduğu fedakârlığın farkına varamamıştı çünkü ne de olsa karşısındaki Todd'du ve onun için çok kıymetliydi. Onun isyanları bile kıymetli olabilirdi, bunlar onun kendisi olmasının yoluydu. Bu konuda asla zalim, kaba olmamıştı. Todd'un kötü huylu ve hain olduğunu kimse söyleyemezdi. Hatta tam tersi geçerliydi. Todd'u kızdırırsanız size ikinci bir şans verirdi, onu yüz kez kızdırırsanız size yüz kez daha şans verirdi. Ancak Todd, kendi hayatını istediği gibi yaşamaya düşkün ve kararlı biriydi, neticede Jodi'nin tüm yapması gereken, bunu kabullenmekti. Bunun, kendisini annesinin bir versiyonu haline getirebileceğini bilmesine rağmen... Annesinden farklı seçimler yapmasına, ondan farklı bir zamanda yaşamasına rağmen, itaatsizliğin bir kuşaktan diğerine geçtiğini öğreten psikoloji eğitiminin onu bu konuda uyandırmış olmasına rağmen tam da kaçmaya çalıştığı çıkmazın içine düşmüştü.

Beklediği bir şeyler olduğu günler kendisini daha iyi hissediyordu: çiçek düzenleme dersleri veya dışarıda akşam yemeği gibi. Taze toplanmış çiçeklerle dolu bir odada veya bir restoranın keyifli sosyal atmosferinde, iyi giyimli yabancıların arasında asık suratlı kalmak zordu. Kendisine akşam yemeği buluşmaları ayarlamaya çalışıyor, arkadaşlarından herhangi birini sık aramaktan kaçınmak için onları belli bir sırayla aramaya özen gösteriyordu. Durumu hakkında konuşurken bunu ilgisiz bir havada, kimi zaman kahkahalar atıp gençliğin gücüne kadeh kaldırarak yapıyordu. Durumu bu kadar iyi karşılamaşının arkadaşlarını rahatlattığını görüyordu.

Sadece Alison'la birlikteyken perdelerini indiriyordu. Jodi ile Alison, sıklıkla –her zamankinden çok– bir araya geliyor, kimi zaman Alison'ın mesaisinden önce erken bir öğle yemeği, kimi zaman da Alison'ın boş günlerinde akşam yemeği için buluşuyorlardı. Arkadaşlarının arasında Jodi'nin içinde bulunduğu durumu hafife almasına tek itiraz eden Alison'dı. Jodi'nin, Todd'un eve gelmesini beklemekte olduğu gerçeğini tek anlayan arkadaşı Alison olmuştu.

“Tatlım, biliyorum acı çekiyorsun ama bu konuda naif olmalısın. Adam seçeneklerini gözden geçirdi ve ayrılmaya karar verdi. İhtiyacın olan, bir boşanma avukatı. Başını sokacak evini tutmalı, yirmi yıl boyunca adamın kıcını sildikten sonra payına düşeni almalısın.”

“Todd'un beni mağdur edeceğini sanmam.”

“Onun durumunda bir adam mı? Ben olsam çok da güvenmem. Her neyse, tedbirli olmakta fayda var.”

Alison'ın onu düşünüyor olması rahatlatıcıydı ama Jodi ondan tavsiye alacak değildi. Ona göre insanlar dürtülerine göre hareket eder, hatalar yapar, daha sonra da bu hatalardan pişmanlık duyarlardı. Belki de Todd'un da affedildiğini bilmeye ihtiyacı vardı. Belki bir işaret bekliyordu. Ayrıca aslında düşünülürse ortada geri dönülmez bir hasar yoktu. Bebek bile büyük bir sorun değildi, olmak zorunda değildi. Bebekliğinde onunla fazla zaman geçirmeyecekti. Bebeklerin annelerine ihtiyaçları vardı. Büyüdüğünde de zaten hayatlarına hareket katması için etraflarında bir çocuk hiç de fena olmazdı.

12

TODD

Ardına bakmaksızın daldığı yeni hayatına, evde bıraktıklarının yerini dolduracak yeni kıyafetler almak üzere alışveriş yaparak başladı. Peşine takılan Natasha'nın alışverişlerine karışmasına, daha şık ve modern görüneceği düşüncesiyle müsaade ediyordu. Daha geniş tokalı kemerler, sivri uçlu ayakkabılar aldı. Blazer ceket ve kot pantolon üstüne tişört giymeyi öğrendi. Yeni kıyafetleri tasarım ürünüydü ve üzerine daha iyi oturuyordu. Kendisini yeniden keşfetmek hoşuna gitmişti ve buna alışmaya başlamıştı. Saçlarını uzatmış, kendisine serseri havası veren kirli sakal bırakmıştı. Tüm bunlar kendisini daha genç ve daha seksi gösteriyordu. Bakanın “hâlâ iş var” diyeceği türden bir adama dönüşmüştü. Yeni görüntüsünün tüm bunların ötesindeki bir diğer artısı da artık görenlerin onu Natasha'nın babası sanmamalarıydı.

Akşamları yemeklere giderek, yürüyüşlere çıkarak, alışveriş yaparak ve sevişerek geçiyordu. Natasha'nın okulla ilgili işi olduğu zamanlarda Todd bulaşık ve çamaşır gibi işleri devralıyordu. Todd bara gittiğinde Natasha da onunla gidiyordu ancak -hamile olması nedeniyle alkol alamadığından- daha Todd başlamadan onu ortamdan uzaklaştırıyordu. Bu durum nedeniyle arkadaşlarının, özellikle Natasha'ya “patron” diyen Cliff'in eleştirilerine maruz

kalıyordu. Hafta içleri öğle yemeklerini paket yapıp şehir dışına gidiyor ya da pizza yiyip film seyrediyor veya binadaki komşularının çocuklarına bakıyorlardı. Natasha, komşularıyla arkadaşlık kurmaları gerektiğini söylüyordu.

Bir cumartesi günü öğleden sonrayı birbirinin aynı dövmele yapttırmakla geçirdiler – kollarında birbirine geçmiş ağaç yapraklarından oluşan bir dövme. İğneler gözlerini yaşartmış olsa da –acıya hazır değildi– bu geçiş ayinini, bir nevi kabul törenini, birlikte yaşayacakları hayatı sembolize eden bu adımı sevmişti Todd. Dövmeler Natasha'nın fikriydi. Dövmelerin alyansın aksine kalıcı ve tartışma götürmez olduğunu söylemişti. Bu, evlilikten vazgeçtiği anlamına gelmiyordu. Aksine düğün tarihini aralık ortasına çekmişti. Bu tarih onun için idealdi çünkü Noel tatiline denk gelmesinin yanı sıra karnı henüz tam şişmemiş olacak ve hayalindeki gelinliğe sığabilecekti.

Todd'un işyerinde günleri yüksek enerji ve motivasyon halinde geçiyordu. Jefferson Park apartman dairesini satmaya çalıştığı alıcıyla sözleşme imzalamış, dolayısıyla geriye sadece işlerin tamamlanması kalmıştı. Bu da batı tarafındaki temelin kazılması, dış duvarların su yalıtımı ve bu işlemler sırasında zarar görecekt olan beton zeminin yenilenmesi demekti. Yeni ofis binası için kullanmak üzere buradan alacağı pay, tahmininden biraz daha az azdı ama şu anda iyimserlik denizinde yüzüyordu ve hayatındaki tüm bu güzellikler için Natasha'ya teşekkür etmesi gerektiğini düşünüyordu. Yaşadığı depresyonun çektirdiklerini unutamazdı. Natasha'dan önce hayat yaşamaya değer değildi. Şimdi ise yepyeni ruh hali dışına yansıyor, gelecek için umut vadediyordu. Yaptığı seçimlerin ve yürüdüğü yolun tamamıyla arkasındaydı. Herkese tavsiyesi şuydu: Hiçbir şeyin veya hiç kimsenin hayatınızı yaşamanıza engel olmasına izin vermeyin.

Eninde sonunda Jodi'yle ilgili sorunları çözmesi gerektiğinin farkındaydı. Ama bu, yapmak için çok hevesli olduğu bir şey

değildi. Bu durumun gelir ve varlıklarında yaratacağı sarsıntıyı, ayrılık yaşamış arkadaşlarının tecrübelerinden biliyordu. Yapması gereken, avukatını aramaktı. Bunu ertelemenin kendisine bir yararı olmayacaktı. Şu anda bile Jodi onun parasını harcıyordu. Kredi kartı ekstreleri ofisine geliyor ve Stephanie tarafından ödeniyordu – daire kirası ve diğer ev maliyetleriyle birlikte.

Tüm bu endişelerine rağmen onu harekete geçiren, Natasha'nın sıkıştırmaları oldu. Natasha, Jodi'yle ilişkisini tamamen kesmesi konusunda çok kesin bir şekilde ısrarcıydı. Jodi ile ikisinin mali düzenlemelerinin her ayrıntısını ondan öğrenmişti ve Todd'un bu düzenlemelerin hiçbir şey olmamış gibi, Jodi'yle ayrılmamışlar gibi devam etmesine izin veriyor olmasına çok öfkeleniyordu.

Todd'un emlak sözleşmelerinin ayrıntıları için görüştüğü avukatı, aynı zamanda aile hukuku konusunda da çalışıyordu. Altmışlarında bir adam olan Harry LeGroot, üç boşanma yaşamıştı ve bu konuda hata yapmanın ve bu hatanın bedelini ödemenin ne demek olduğunu biliyordu. İlk karısıyla hukuk fakültesinde öğrenciyken evlenmişti ve otuz yıldır yüzünü görmediği halde her ay ona çek yollamak zorundaydı. İkinci ve üçüncü eşleri, onun kanını emmekle kalmamış, şimdi de onlarla evliyken aptalca satın aldığı ve parasını ödediği saray yavrusu evlerde yaşıyorlardı. Kendisi ise kirada oturuyor ve her gün ölmeleri için dua ediyordu. Yüce Tanrım, lütfen Shoshana'yı yanına al, lütfen Becky'yi yanına al, lütfen Kate'i yanına al. Ancak Shoshana, Becky ve Kate, bu dünyayı terk etmekte hiç de acele etmiyorlardı.

Todd, Harry ile Printers Row Sokağı'ndaki Blackie's'te buluştu. Biftekli sandviç ve fıçı bira sipariş ettiler. Harry'nin arkaya doğru düz taradığı gümüş rengi saçları, dikkat çekici yüz hatlarını ve geniş alnını öne çıkarıyordu. Açık gri yünlü bir takım elbise ve kömür grisi gömlek giymiş, kravat takmamıştı. Harry ve Todd'un tanışıklıkları yirmi yıldan fazlaya, neredeyse Todd'un emlak ge-

liştirme kariyerinin başlangıcına dayanıyordu. Gayet iyi giden iş ilişkilerini kendilerini iyi hissettikleri, birbirlerine kişisel olarak açılabilindikleri restoran ve barlarda yürütmeyi seviyorlardı. Todd için Harry, belediye yönetmelikleri ve şehir politikalarının gizemli atmosferinde uzman bir kılavuz olduğu gibi aynı zamanda bir baba figürüydü. Başarısız evlilikleri nedeniyle risk konusundaki toleransını tüketmiş olan Harry ise Todd'un başarısının kaynağı olan ataklık ve canlılığına hayranlık duyuyordu.

Yemek ve içkileri geldiğinde Todd haberi verdi. "Bundan hoşlanmayacaksın," dedi. "Jodi'yi terk ettim."

Harry sandviçini ısırdı, çiğnedi, yuttu, dilini alt ve üst dişlerinde gezdirdi, birasından içti ve elini ağzına götürerek kibarca geçirdi. Derinden gelen bir bariton sesle konuşmaya başladı.

"Muhteşem bir evin, seni seven güzel bir karın ve bunların yanında bir erkeğin isteyebileceği her türlü eğlence imkânın var. Senden nefret eden kan emici eski eşlerin getirdiği mali yüklerden uzak hayatı saymıyorum bile. Ve sen şimdi tüm bunları bir kenara bırakıp benim gibi beyinleri pantolonlarının içinde, seks düşkünü orta yaşlı adamlar kervanına katılmak istiyorsun. Beni hayal kırıklığına uğrattın Todd. Seni daha mantıklı sanırdım." Başını hüznle salladı. Islak mavi gözleriyle restorana göz gezdirdi. "Kaç yaşında?" diye sordu.

"Jodi mi kaç yaşında?"

"Yuva yıkan kaç yaşında? Ve lütfen bana onunla evleneceğini söyleme."

"Yapma Harry," dedi. "Onu henüz tanımıyorsun."

"Onunla tanışmama gerek yok. Her kimse, buna değmez. Bir de eğer senden gençse hayatını cehenneme çevirir."

"Bu kadar alaycı bir puşt olmak için nedenin var," dedi Todd. "Sana acıyorum Harry, gerçekten çünkü üç evliliğine rağmen doğru

kişiyi bulamamışsın. Natasha ile ben... anlayamazsın, başka bir şey bu. Sanki daha önce ölüydüm ve şimdi dirildim. Evet, benden genç ama bu bir aile kurabiliriz anlamına geliyor. Baba olacağım Harry. Beni kutlamalısın. En azından çocukların var. Çocukların olmasa ne yapardın düşündün mü hiç?”

“Babalık fazla abartılıyor,” dedi Harry. “Televizyon izlemiyor musun? Mahkemeler, çocuğun velayetini anneye, eski karına veriyor ki o da çocuğunu sana karşı kıskırtmayı kendine görev biliyor. Sonra sen zavallı kıcını yırtıp bir adım ileri gidemezken senden nefret eden insanların senin paranla tembellik yaparak şiştiklerini görüyorsun.”

“Kalbimi kırıyorsun,” dedi Todd.

“Kendini bu senaryolardan muaf mı sanıyorsun? Ne olursa olsun Jodi her şeyin yarısını alacak.”

“Tamam,” dedi Todd. “Bilmem gereken şu, Jodi tam olarak neyin yarısını alacak?”

“Net varlıklarının yarısını ahmak. Yatırımlarının yarısını. Sahip olduğun her mülkün yarısını. Neredeyse çocukluktan beri birliktesiniz. İlk evini bile almadan öncesinden beri. Bu demektir ki her bir sentinde Jodi’nin de payı var.”

Todd alt dudağını sallandırmış vaziyette oturuyor, konuyu sindirmeye çalışıyordu. Harry’nin söylediği doğru olamazdı. Düşündü ve neler olduğunu hatırlamaya çalıştı.

“Onunla tanıştığımda ilk evimi zaten almıştım,” dedi. “Hatırlıyorum çünkü onu eve götürmüştüm göstermek için. Ev harap vaziyetteydi. Yani hayır, evi aldığımda onu tanıımıyordum. Evi satana kadar da beraber yaşamaya başlamadık.”

“Beraber yaşamak başka bir şey,” dedi Harry. “Ne zaman evlendiniz?”

“Evlenmedik,” diye karşılık verdi Todd. “Yani gerçek bir tören olmadı.”

“Evli değil misiniz?”

“Resmî olarak değil.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Bu kötü bir şey mi?” diye sordu Todd.

“Zavallı Jodi. Neredeyse ona acıyacağım.”

“Evlenmek istemedi. Anlamsız buluyordu.”

Harry gözlerini kocaman açarak maymun gibi sırttı.

Todd, kendisiyle alay ettiğini düşündü. “Ne demek bu?” diye sordu.

“Bir içki daha içmeliyiz demek,” dedi Harry. “Bunu kutlamalıyız.”

13

JODI

Bir salı günü spordan sonra, öğle yemeği öncesi onu cep telefonundan aradı. Telefonu açtı ve adını şakıdı.

“Sürpriz!” dedi Jodi. “Neredesin?”

“Arabamdayım. Nasılsın?” Sesi gergin ve tedirgindi. Jodi’nin azarlamak için aradığına hiç şüphe yoktu.

“İyiym,” dedi. “Seni düşünüyordum. İyi anlamda.”

“Gerçekten mi? Bunu beklemiyordum.”

“Yani bilirsin,” dedi Jodi. “Olan oldu, artık önümüze bakmalıyız.”

“Böyle hissetmene sevindim. Ben de seni düşünüyordum.”

“Ne güzel. Özlemedin mi beni?” Aslında ona bunu sormayı düşünmüyordu.

“Elbette özlüyorum seni. Her gün özlüyorum.”

Nefesini içine çekti ve bıraktı. “Buradayım,” dedi.

“Yani, ben sandım ki...”

“Biliyorum. Çok iyi şartlar altında ayrılmadık.”

“Sesinin tonu bile,” dedi Todd. “Ne kadar güzel.”

Her ikisi de biraz çekingen konuşuyor, kelimelerini özenle seçiyorlardı. Jodi önce onun nabzını yoklamak istiyor, Todd anlayışlı davranırsa onu davet etmeyi düşünüyordu.

“Dinle,” dedi. “Akşam yemeğine gelsene bir gün.”

Todd hemen karşılık vermedi. Jodi, cevabı beklerken alıcıdan gelen trafik ve radyo anonsu seslerini dinliyordu. Onu direksiyonda, ayrıldığı sabah giydiği kargo pantolon ve eşofman üstüyle canlandırdı gözünde. Onun o gün sadece üzerinde olan kıyafetlerle gittiği, her gün Jodi’nin aklına geliyordu. Alışveriş yapmış olmalıydı ama onu hep o günkü haliyle hayal ediyordu.

“Memnun olurum,” dedi sonunda. “Ne zaman geleyim?”

“Yarın diye düşünmüştüm.”

“Yarın,” diye tekrarladı Todd. Sesi tereddütlü geliyordu.

Aklından ne geçiyor olabilirdi? Dışarı çıktığı her akşam hesap mı vermesi gerekiyordu? Akşamları dışarı çıkmasına izin var mıydı?

“Yarın tamamdır.”

“Yedide gelebilir misin?”

“Yedi,” dedi. “Seni görmek için sabırsızlanıyorum.”

Konuşma, bir şeyleri değiştirmişti. Telefonu kapattığında artık farklı bir dünyada, aşklarının bir zamanlar olduğu gibi daha genç bir aşk olarak, lekesiz, bütün bir aşk olarak, dağılmaya –karşdakini eleştirmeye ve her bir özelliğini ayrı ayrı ele alıp şu iyi, şu kötü demeye– yatkın olmayan bir aşk olarak yeniden canlanmasının yarattığı dünyada yaşıyordu. O günlerde Jodi’nin tuhaflıkları bile Todd’un hoşuna gidiyordu: para harcamaya düşkünlüğü, dağınıklıkta takıntı derecesinde nefret etmesi, şarap mantarları ve peynir halkalarını saklama alışkanlığı, külotlu çorap merakı ki hâlâ kotla bile giyiyordu, çekingen karakteri. İşe gitmeden önce Jodi’ye sevgi dolu notlar yazar ve evin içinde umulmadık yerlere bırakırdı. Saçıyla oynar, duşta ona eşlik ederdi. Aynı şekilde o zamanlar Jodi, Todd’un tüm özelliklerine hayranlık duyardı. Kahvesini soğuduktan çok sonra bile dudaklarını uzatarak komik bir şekilde üfleyip içmesi. Kendisini baştan ayağa sabunlayıp köpüğün içinde kaybolarak yı-

kanması. Tereyağını kalın dilimler halinde kesip tostunun üzerine sürmesi. Onun insanların yolunu kesip onlar kendisine hareket çekince kahkahalar atarak araba kullanmasına bile hayrandı. Onu uzun zaman böyle sevdi, hatta çok iyi tanıdıktan sonra bile. Ona olan sevgisi, şimdi ayrılıklarıyla beraber yenilenmişti. Onu kaybetmenin şoku, Jodi'yi derinden sarsmış, kalbinin kullanılmayan katmanlarını harekete geçirerek tekrar atmasını sağlamıştı.

Günün kalanını ve ertesi günün tümünü saatleri sayarak geçirdi. Süpermarkete, peynirciye, balıkçıya, çiçekçiye giderek, ardından otları doğrayıp soslar yaparak, kalamarı temizleyerek, sebzeleri soyarak vakit öldürdü. Köpeği bakıma götürdü, kendisi manikür, pedikür, bikini bölgesi ağdasi, yüz bakımı ve masaj yaptırdı. Danışmanlarıyla yaptığı seanslar esnasında sabırsızlıkla sürelerini biraz kısalttı. Geç yatıp erken kalktı. Uzun bir süre kıyafet denedi. Bu akşamki görüşmenin çok şeye gebe olabileceğini biliyordu. Barda bir içki veya bir restoranda yemek de işini görebilirdi. Ancak içindeki o güçlü coşku onu esir almıştı ve tüm görebildiği kendi gözlerindeki yıldızlar, tek duyabildiği ise kafasının içinde çalan müzikti.

Yaklaşan bir sosyal olayın getirdiği heyecanla kapıldığı bu tür yanılığalar, onun hayatının bir parçasıydı. Küçük bir kızken annesi ve kendisi bu tür duygulardan birlikte keyif alırlardı. Bir özel durum duygusu, umut ve olasılık beklentisiyle flörtleşme hayatın keyifli anlarını oluşturuyordu. Ancak sıradan günlerde hayal kırıklığıyla karşı karşıya kaldığında bile olumlu görüş, Jodi'nin temel dayanağıydı. Aksiliklerden sonra kendini toparlama, fırtınalara karşı direnme, dalgalarla başa çıkma konusunda başarılıydı. Ayakta kalmak onun en iyi yaptığı şeylerdendi, Todd bunu her zaman vurgulardı. Todd, onun bu enerjisini seviyordu; bu enerji Todd'u kalıcı olarak dibe batmaktan, babası gibi alkole bağımlı olmaktan kurtarmıştı. Ancak yine de depresyon döneminde Jodi ona yardımcı olamamıştı.

Onu terapiye razı etmeye çalıştıysa da Todd kabul etmemişti. “Bu senin dünyan,” demişti. “Beni bunun dışında tut.” Belki de daha fazla ısrar etmeliydi. Gerard Hartmann gibi bir Adlercinin pratik yaklaşımından fayda görebilirdi. Kötü giden çocukluk dönemleri konusunda Todd, bir örnek teşkil edebilirdi. Alkolik bir baba ve sömürülmüş bir annenin çocuğu olan herkes bundan zarar görürdü ve Todd, bunlar göz önüne alındığında kendisini iyi kurtarmıştı. Ancak yalanları ve kaçamak konuşmaları, duyguları hakkında konuşmaktan kaçınması, otoriteden nefret etmesi ve iş hayatında işine yarasa da bitmek bilmeyen yasak ilişkileriyle birlikte sürekli olarak kendini kanıtlama ihtiyacına yol açan derinlerdeki bayağılık hissini yansıtan risk alma takıntısı, onun gerçek hikâyesini ortaya koyuyordu. Adler’e göre yüksek bir özgüven duygusuna sahip olmak, bizleri üstlendiğimiz her alanda değer odaklıdan çok görev odaklı olma konusunda özgür bırakırken değersizlik duyguları, tamamen kendimize odaklı olmamıza neden olabilir. Todd, özetle buydu.

Jodi, Adler’le ilk kez üniversitede karşılaşmıştı ancak Adler prensipleri hakkında yeterli bilgileri kazanması, Adler Okulu’ndaki eğitimi ve Gerard’la olan çalışmaları sayesinde olmuştu. Jung ile birlikte Adler, yirminci yüzyılın başlarında Viyana’da Freud’un öğrencisiydi. Ancak zaman içerisinde her ikisi de sırayla Freud’dan koparak kendi düşünce okullarını oluşturmuşlardı. Adler’in okulunun faydacı ve sosyal uyum taraftarı olduğunu hiçbir şey akıl sağlığının temel direkleri olarak gördüğü hayatın üç temel amacına ilişkin görüşleri kadar açık olarak kanıtlayamaz: (1) Sevginin deneyimlenmesi ve ifade edilmesi, (2) Arkadaşlık ve sosyal bağlar geliştirilmesi, (3) Anlamlı bir işle meşgul olmak. Bu açılardan baktığında Jodi tamamıyla aklı başında kabul edilebilirdi ve Gerard ile terapisinde ilerledikçe de bu gerçek daha çok ortaya çıkmıştı. Ne tarafa baksalar, hangi sorgulama sırasını izleseler Todd ile ikisinin ilham verici ilişkisine, Jodi’nin mükemmel sosyal becerilerine ve

mesleki bağılılığına ulaşıyorlardı. Hasta koltuğundaki zamanını tamamlamıştı; haftalık seanslarına devam etmeli miydi? Bu soru sıklıkla kafasını meşgul ediyordu ve sonunda Gerard'a artık bırakmalarını önermişti. Ancak Gerard, devam etme eğilimindeydi ve öyle de yaptılar. Gerard sorular sordu, dinledi ve notlar aldı. Jodi rüyalarını anlattı ve ailesinden bahsetti: ebeveynleri, ağabeyi Darrell ve küçük erkek kardeşi Ryan'ı anlattı.

Jodi, Ryan'dan üç yaş büyüktü ancak onun aileye gelişile ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Onu ilk gördüğü andaki görüntüsünü canlandıramıyordu gözünde. Ryan, kendisini bildi bileli hayatındaydı ve Jodi ona her zaman sahiplenici bir ilgiyle yaklaşmıştı. Küçüklüklerinde onu en sevdiği pofuduk oyuncakıyla bir tutardı ona özen gösterir, şımartır, giydirir, öğretir, azarlar ve genellikle de emirler yağdırırdı. O zamanlar Ryan, uysal, sevimli, iyi huylu bir çocuktü ve Jodi'nin iyi niyetli despotluğuna kolayca teslim olmuştu. Biraz daha büyüdüğünde, bebeklikten çocukluğa geçtiğinde öfke patlamaları, kâbuslar ve herkesi endişelendiren kendi kendini yaralamalar başladı. Ancak sonunda tüm bunlar da Ryan'ın diğer geçiş dönemi –itici yaramaz, huysuz ukala, paranoid yalnız– sıkıntıları gibi sona ermişti.

Onu tüm bu dönemler boyunca sevmişti Jodi ve bugün geldiği noktayı kabullenmekten çok uzak olsa da hâlâ seviyordu: üniversite eğitimini bıraktıktan sonra yirmili yaşlarını Hindistan ve Güney Doğu Asya'ya seyahatle geçirmişti ve o zamandan beri de her yılın yarısını Kuala Lumpur'da İngilizce öğreterek, yarısını da sörf yapıp garsonlukla geçindiği Baja California'da geçiriyordu. Ailenin onaylı ve resmî yüz karası olarak bir gün şimdi yapmakta olduklarını yapamayacak yaşa gelecekti. O zaman ne olacaktı? Parası yoktu, evden uzaktaydı ve yardım istemeyecek kadar da gururluydu.

Telefonu olmadığından veya numarasını vermediğinden –ki neden olduğunu anlayamıyordu– Jodi'nin ona ulaşması mümkün

değildi ve bu nedenle de onun aramasını beklemek durumundaydı. Neyse ki Ryan onu arada bir arıyordu ancak yüz yüze görüşmeleri çok nadirdi. Gerard'la sürdürdüğü terapi günlerinde bir kez havaalanındaki kısa süreli transit molalarının birinde gördükten sonra onu uzun bir süre görmemişti. Onu sabahın altısında aramış, ikisi havaalanında buluşmuş, kahvaltı niyetine havaalanı kiosklarının birinden alınmış soğuk sandviçlerini ayaküstü yemişlerdi. Kasım sonlarıydı ancak bir tropikal iklimden diğerine gittiği için hafif giysilerle ve sadece bir sırt çantasıyla seyahat ediyordu. Üzerinde tişört, kot pantolon ve sandaletlerin yanı sıra mavi cam boncuklardan oluşan bir kolye ve ön kısmında kuru kafa ve çapraz kemikler olan ve yan siperleri dışa kıvrılmış siyah, hasır bir şapka vardı. Hafif kirli sakalının tıraşa ihtiyacı vardı, her zaman kendisine yakışan mavi gözlü yaramaz çocuk ifadesini aynen koruyordu. Ancak hayatında şu an bulunduğu yerde –hâlâ bekârdı, sadece sörfle ilgileniyor, yeteneğini ve potansiyelini göz ardı ediyordu– takılıp kalmak için artık fazla yaşlıydı. Çocukken jimnastik ve resim konusunda yetenekliydi, böcekler ve bitkilere meraklıydı. Atlet, çizer ya da biyolog veya başka şeyler olmaktan söz ederdi. Lise döneminde kamp danışmanlığı yapmış ve öğretmen olmak istemişti – işini öylesine yapan bir öğretmen değil, öğrencilerine destek verecek ve fark yaratacak bir öğretmen olacaktı.

Sık sık rüyalarında Ryan'ın kaybolduğunu ya da kaçak olduğunu, onu bulmak için çırpındığını ancak bir türlü uçak bulamadığını ya da uçağa binemediğini görüyordu Jodi. Hâlâ her gün onu düşünüyordu ya da daha doğrusu, kaygı verici yokluğunun ortaya çıkardığı daimî bir misafir olarak sürekli olarak onunlaydı. Ona yardım etmek ve onu korumak istiyordu ama o, bunu imkânsız kılıyordu. Biliyordu ki onun yaşam tarzı hakkında yorum yapmaya cesaret etse, Ryan bir daha onu aramadan önce iki kez düşünürdü. Ebeveynleri o hataya düşmüş ve sonuçta onunla ilgili haberleri

Jodi'den almak zorunda kalmışlardı. Ayrıca Ryan ona herhangi bir konuda açılmamıştı. Mesafesini korumayı, herhangi bir önem arz eden konuda konuşmaktan kaçınmayı, Jodi'nin karışmasına izin vermemeyi, soytarılık yaparak meseleleri hafife almayı seviyordu. Jodi'nin tüm yapabildiği, başına gelen talihsizliklerle ilgili anlattıklarına gülmek ve onurunu kırmamak için ona para önerme isteğini bastırmaktı.

Onun aksine ağabeyleri Darrell, babalarının izinden gitmiş, Minneapolis'te eczacılık diploması aldıktan sonra memlekete dönerek lise aşkıyla evlenmişti. Ebeveynleri, Darrell'in orada kalıp aileye ait eczaneyi işleteceği umudunu taşımış olsa da Darrell sonuçta ayrılmayı tercih etmişti ve şimdi Kanada'daki büyük bir eğitim hastanesinin ecza direktörüydü.

Darrell, Jodi'den altı yaş büyük ve erkek olmasına rağmen başlangıçtan beri hayatındaki parlak ışıktı – ona zaman ayırabilen ve onu güldürebilen kibar, yardımsever ve eğlenceli akıl hocası. Onu Cadılar Bayramı'nda şeker toplamaya götüren, ayakkabı bağcıklarını tavşan kulağı şeklinde bağlamayı öğreten Darrell'di. Hatta Darrell'in çamur turta ikram ettiği ve Barbie'nin küçük kız kardeşi Skipper'in sesiyle konuştuğu bir çay partisi bile hatırlıyordu. Jodi biraz daha büyüdüğünde ise Darrell o dönemde lise öğrencisi, Jodi ise daha bir çocuk olduğu halde ona ev işlerinde yardım etmiş, onunla birlikte kâğıt oyunları oynamıştı. Darrell, şu az bulunan herkesle iyi geçinen iyi huylu, yardımsever erkek çocuklarından biriydi –fazlasıyla uysal, ağırbaşlı, diplomatik bir genç adamdı ve karşısına çıkan herkes ona seve seve destek olacağından hayatta başarısız olması imkânsızdı.

Gerard, Jodi'nin aile hayatına ilgi duymuş ve ona bu konuyla ilgili sorular sormuştu.

Gerard: Hangi kardeşinle oyunlar oynardın?

Jodi: Ryan'la oynardım. Darrell da benimle oynardı ama bunun için benim yaşıma inerdi.

Gerard: Hangisiyle kavga ederdin?

Jodi: Ryan'la bazen kavga ederdik.

Gerard: Ryan'ın çeşitli dönemlerden -iki üç yaşlarında uysal ve iyi huylu, daha sonra itici, aksi, paranoid- geçtiğini söylemiştin (burada notlarına bakmıştı). Genel olarak onunla ilgili ne söyleyebilirsin? Onu tek bir kelimeyle tanımlayacak olsan ne derdin?

Jodi: Hassas. Ryan, hassas olanımızdı. Bu konuda onunla dalga geçerdik.

Gerard: Peki sen nasıl bir çocuktun?

Jodi: Hükmetmeyi sevdiğimi söylerlerdi.

Gerard: Kime hükmederdin?

Jodi: Herkese. Fakat sadece Ryan söylediğimi yapardı. Büyüyene kadar tabii.

Gerard: Küçüklüğünde baban nasıl bir adamdı?

Jodi: Bizden çok şey beklerdi. Fakat oğlanlara karşı bana olduğundan daha katıydı.

Gerard: Yani kız olduğun için daha rahat bırakıldın. Annen nasıl biriydi?

Jodi: Biraz daha hayalperestti. Yemek yapma ve evi çekip çevirme konusunda çok iyiydi, ayrıca toplum için de çalışırdı ama çoğunlukla kendi iç dünyasında yaşırdı.

Gerard: Ne tür toplum hizmetleri verirdi?

Jodi: Yemek dağıtımını organize ederdi. Aşevinde gönüllü çalışırdı. Babam da küçükler liginde koçluk yapardı.

Gerard: Yani toplum hizmeti bir aile değeriymi.

Jodi: Toplum hizmetine çok önem verirlerdi. Eğitime de...

Gerard: Siz çocuklar arasında toplum bilinci en yüksek olan hanginizdi?

Jodi: Darrell. Her cumartesi yaşlılara kitap okurdu. Bunu yıllarca yaptı.

Gerard: Peki bu konuya en duysız olan?

Jodi: Ryan diyebilirim. Ryan'ın bu tür bir işe dâhil olduğunu hiç hatırlamıyorum.

Gerard: Peki sen?

Jodi: Kilise'de kek satışlarına yardım ederdim. Fakat Darrell kadar istekli değildim.

Gerard: Okulda en iyi notları kim alırdı?

Jodi: Darrell.

Gerard: En kötü notları?

Jodi: Ryan.

Gerard: Ailenin yıldızı kimdi?

Jodi: Darrell. Herkes Darrell'ı severdi.

Gerard: En az favori olanı?

Jodi: Ryan. Tavırları sanki bizden biri değilmiş gibiydi. Zaman zaman ona küçük sokak çocuğu derlerdi. Yaramazlık yaptığı zaman böyle söylerlerdi.

Gerard: Kim uysal, kim asiydi?

Jodi: Darrell ve ben uysaldık, Ryan ise ailenin asisi.

Gerard: Yani Darrell ailenin favori çocuğu olarak yerini belirledi, Ryan ise kendisini asi olarak ayırdı. Bu durum sana ne getirdi?

Jodi: Ben kız çocuğuydum. Erkeklerle rekabet etmem beklenmiyordu benden.

Gerard: Fakat ailede Ryan'dan daha iyi bir pozisyon elde ettin. Üstelik onunla kavgalar ettin, ona hükmettin.

Jodi: Kendi açımdan bunları, onunla ilgilenmek olarak görüyordum. Ama belki de o böyle görmemiştir.

Gerard: Sence nasıl görmüştür?

Jodi: Sanırım benim etkimden kurtulmak istedi çünkü çocukken çok yakındık. Oysa şimdi değiliz.

Gerard: Bu durum, artık ona yakın olmamak sana nasıl hissettiriyor?

Jodi: Sanırım acı veriyor. Aramıza koyduğu mesafe acı verici. Ayrıca onun için üzülüyorum. Belki de bu benim kendi hatamdır. Zannettiğimden daha rekabetçiydim.

14

TODD

Ofisten çıkıp eski, tanıdık güzergâha girdi. Randolph Drive yolunun rampasını çıkıp eski evi uzaktan gördüğünde bir nostalji atağı bekledi ama bu gerçekleşmedi. Belki de nostaljinin yerini şu an hissetmekte olduğu tüm duygulardan oluşan bir hurda yığını almıştı. Yığının tepesinde endişe vardı. Neyle karşılaşacağına dair hiçbir fikri yoktu. Jodi telefonda oldukça sıcak konuşmuştu ama sıradışı bir dönemden geçiyorlardı. Ne olursa olsun oraya gittiğinde birkaç parça eşyasını da almalıydı – en azından birkaç kazak ve kışlık palto. Onları arabasının bagajında bırakacaktı. Aksi takdirde Natasha burada olduğunu anlardı. Her halükârda anlayacaktı çünkü Natasha'nın burnu iyi koku alırdı. Ona bu gece Harry'yle yemek yiyip anlaşmaların üzerinden geçeceklerini söylemişti ama Natasha bir yolunu bulup bunu kontrol edebilirdi. Bu, birlikte oturmaya başladıklarından beri ayrı geçirdikleri ilk akşam olacaktı.

Porche'siyle 32 numaralı park yerine yavaşça girdiğinde bir an için kibirli bir sahiplik duygusuna kapıldı. Ne kadar garip olsa da kendisine ait alan içgüdüsünü bastıramıyordu. Bu on dokuz metrekarelik kaldırım ona aitti –kendisi bu alanın sahibiydi– ve aynı zamanda Jodi'nin arabasını park ettiği 33 numaralı alan da ona aitti, bu bağlamda Audi de onun malıydı.

Asansörle yukarı çıktı ve sahipliğin verdiği gururun da etkisiyle eve girmek için anahtarlarını kullandı. Daha kapıdan içeri girmeden kendisini karşılayan yemek kokusu, beklediği nostalji duygusunu sağlamıştı. Freud, onu hoplayıp zıplayarak, ayaklarının etrafında dönerek karşıladı. Köpek iyi görünüyordu; gözleri ılık ılık, tüyleri parlak ve gürdü. Salona girdiğinde uzun süredir uzaktaymış gibi etrafı yabancı gözlerle inceledi. Evde, burada yaşarken kanıksamış olduğunu düşündüğü genel bir zenginlik havası hâkimdi. Ya da şu an oturmakta olduğu evin, Natasha'nın ev idaresi anlayışının bulduğu her boş alana günlük hayatının döküntülerini tepistirme alışkanlığından ibaret olmasının da etkisiyle bakımsız ve pis olması, şimdi onun canını daha çok sıkıyordu.

Mutfakta Jodi'yi göremedi ancak arkasını döndüğünde onu karşısında buldu. Hatırladığından daha kısa boylu ve iki açıdan öncekinden farklıydı – daha narindi ve boynu daha uzun, cildi daha beyazdı ve genel görünümü de bir şekilde değişmişti. Todd'un yokluğunda nasıl bu kadar değişmiş olabilirdi?

Günlük bej pantolonu ve beyaz gömleğini giymişti. Belki onun için bu yemek sıradan bir olaydı, Todd'un zihninde canlandırmakta olduğu önemli birleşme, ayrılma senaryoları gibi değildi. Jodi, onun kaşmir ceketine ve uzun saçlarına soran gözlerle baktı. Todd, onu öpmeyi düşündüyse de vazgeçip mutfığa yöneldi.

“İçkileri hazırlayayım mı?” diye sordu.

Eski rutinleri garip başlangıcı atlatmalarını sağlasa da Todd kadehleri getirip Stolichnaya'yı buzdolabından çıkardığında, Jodi maydanozları doğrayıp kabuklu deniz ürünlerini tabağa yerleştirdiğinde hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığı gerçeği tüyler ürpertici bir şekilde netleşti. Artık birer yabancı sayılabilirlerdi, bu yüzden muhabbetleri kibar ve seviyeliydi ve hareketlerini dikkatle tartıyor, aralarındaki mesafeye özen gösteriyorlardı. Kadehlerini tokuşturup içkilerinden ilk yudumlarını alırlarken Todd, tezgâhın önündeki

tabureye oturmuş Jodi'nin limonu dikine dört parça halinde kesmesini izliyordu. Ona meze ikram ederken gülümsedi ancak Todd'un tek görebildiği, gözlerindeki yabancılıktı. Todd mezeleri çiğneyip yutarken, dekoltesini kapatacak şekilde iliklediği beyaz gömleği içinde mutfakta dolaşan Jodi'nin çıplak halini hatırlamaya çalıştı.

Yemek esnasındaki sohbetleri ağırlıklı olarak işleriyle ilgiliydi, diğer konulara girmekten kaçınıyorlardı: Todd'un yeni düzeni, Jodi'nin yalnız geceleri, Todd'un başlamak üzere olan babalık macerası, gelecekle ilgili her şey sohbetin dışındaydı. Önlerindeki sorunlar, dokunulmadan, sapasağlam duruyordu. Todd azimle tesisat işleri ve küf üzerine konuşurken Jodi de danışanlarıyla ilgili güncellemeleri yapıyordu. Bayan Piggy'nin hamile olduğunu ve çocuğun kocasından mı yoksa sevgilisinden olduğunu bilmediğini duyan Todd bir kahkaha attı. Bayan Piggy ya da uzun süreli evlilik dışı ilişki –bir nevi çok eşlilik– yürüten herhangi birine karşı hiçbir zaman sempati besleyememişti. Gelip geçici bir kaçamak bir şeydi, bir fahişeyle sevişmek başka bir şeydi ancak bir yaşam tarzı olarak bağlılıklarını bölüştürmek, namussuz bir yoldu ve bu yolu izleyen birinin sonu kesinlikle iyi olamazdı.

Özellikle Jodi, bu konuda onu her zaman anlayabilmişti: Jodi büyük resmi görebiliyordu. Jodi ile birlikte oldukları süre boyunca ona aitti ve o da bunu biliyordu. Pek çok kadın –muhtemelen kadınların çoğunluğu– küçük eğlenceleri sorun eder, ufak tefek kaçamaklarda ve oyalanmalardan büyük olay çıkarırdı. Belki de Todd, Jodi'nin toleransını ve hoşgörüsünü biraz fazla kanıksamış, kendisine katlanmasından dolayı yeterince hakkını teslim etmemişti. Basit bir hataydı bu. Jodi, kabullenme konusunda hünerliydi. Kolayca tehdit altında hissetmez, dengesini kaybetmezdi. Ölçülü ve dengeli hareket eder, paniğe kapılıp abartılı tepkiler göstermezdi.

Salatalarını, kalamarı ve salamlı böreklerini yerlerken sanki hiç ayrılmamış gibi hissetti. Masada her zamanki yerlerinde oturmuş,

günlük tabaklarından yemeklerini yiyorlardı. Jodi sadece her zamanki kıyafetlerini giymekle kalmamış, kristal, gümüş veya masa örtüsü bile kullanmaya gerek görmemişti. Yemekler güzeldi ancak Jodi zaten her zaman güzel yemek yapardı. Masaya şamdan ve kumaş peçeteler koymuştu ama bu da normaldi.

Sonunda anladı. Jodi bu buluşmaya bilinçli olarak sıradan bir anlam veriyordu. Sanki bu, sadece bir kez olabilecek, özel bir olay değil, sıradan, tekrarlanacak türden bir buluşmaydı. Her zamanki gibi davranmalarını, hiçbir şey olmamış gibi yapmalarını istiyordu. Todd için yemek yapmak onun hayatında sıradan bir işti ve rutin zevkler onun için her zaman temel dayanak, mutluluğunun kaynağı, varoluşunun özünü oluşturmuştu. Bir şişe şarap, evde yapılan bir yemek, yuvanın sunduğu hazlar, öngörülebilir kaçamaklar, güvenilir konfor. Todd, Jodi'nin niyetini görüyordu. Onun için bu bir nevi oyundu.

Todd'un onu hafife alması bir hataydı. Hayranlık uyandıran bir pratik zekâsı, hoş bir berraklığı vardı. Erkeklerin onun farkına varabileceği, belki de varmış olabilecekleri geçti aklından. Belki de onun yokluğunda aynı tabaklarda başka erkekler yemek yemişti. Ve belki de bu başka erkekler Jodi'yi sevmiş, Todd'un yatağında onunla yatmış, arkasında bıraktığı bakım malzemelerini kullanmışlardı. Bunlar hiç iç açıcı düşünceler değildi. Sürekli işleyen hayal gücünü bastırmak için mücadele veriyordu Todd ve bir yanı masadan kalkıp odada öfkeyle dolanarak bu evdeki hâkimiyetini, sahipliğini ortaya koymak istiyordu.

“Sen neler yapıyorsun?” diye sordu ansızın.

“Bilirsin işte, her zamanki şeyler.”

“Hımm,” sandalyesinde doğruldu. “Kimlerle görüşüyorsun?”

“Nedir bu, soruşturma mı?”

“Hiç de değil.”

"Ellen, June, Alison."

Parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tutturuyordu. "Görüşüğün özel biri var mı? Yani romantik olarak."

Jodi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Sadece soruya değil, fikrin kendisine bile şaşırdığı belli oluyordu.

"Tamam, tamam," dedi Todd. "Sen çekici bir kadınsın. Bu olacaktır, erkekler peşine takılacaklar. Belki de başlamışlardır bile."

Jodi'nin tabağında üçgen şeklinde yayılmış somon, bezelye ve kabak, gevşekçe oluşturulmuş barış işareti görüntüsü veriyordu.

"Hangi adamlar?" diye sordu. "Bildığım hiçbir erkek yok."

"Ha, ha... dünya erkeklerle dolu."

"Benim mesleğimde değil. Psikoloji kadınlara özgü bir alan."

"Adler, Jung, Freud erkekti," diyerek Jodi'nin mesleğinin yıldızlarının isimlerini sıraladı Todd.

"Zaman değişti, artık sadece kadınlar var."

Susması gerekirdi, bunu biliyordu ancak artık zihninde canlandırdığı resmi kafasından atamıyordu – isimsiz, yüz­süz bir erkek ona ait olan banyoda çıplak, duştan yeni çıkmış, aleti sallanıyor, onun bıraktığı havluları, diş macununu, tıraş köpüğünü rahatça kullanıyor.

"Koridorun sonundaki şu Carson denilen çocukla iyi anlaşıyordun," dedi.

"Joel Carson? Çocuk daha on beş yaşında."

"Sana nasıl baktığını gördüm."

"İyi bir çocuk o. Çok tatlı ve masum."

"Ergen oğlanlar masum değildir."

"Belki de. Ama ben onun annesi olacak yaşıyım."

"Onun annesi yaşında olabilirsin ama annesi değilsin. Ayrıca eminim o böyle düşünmüyordur."

“Todd, komik oluyorsun.”

“Ben onun yaşındayken tarih öğretmenime âşıktım. Adı Bayan Larabee idi. Çok güzel ve kıbardı ama aynı zamanda duygusuzdu ve notu kıttı. Beni tahrik ediyordu. Şimdi düşününce, sana çok benziyordu. Her zaman aklıma gelirdi. Onu aradığımı, onunla çıktığımı hayal ederdim. Hatta bir kez arabasını tamir etmeyi teklif etmiştim. Oysa ilgilendiğim, arabası değildi.”

“Tamam, eğer Joel’in aklımdan bu tür şeyler geçiyorsa bile hiçbir şekilde belli etmiyor. Buraya bir kez gelmişti ve o zaman da kapıda durmuştu ve sanki bir an önce kaçmak istermiş gibi eli kapı kolundaydı.”

“Ne zaman gelmişti buraya?”

“Bir kez bir dergi ödünç almaya gelmişti. Adı neydi, şu *Melekler ve Şeytanlar* filminin solo müziklerini yapan keman sanatçısıyla ilgili bir makale vardı. Joel çok güzel keman çalar.” Jodi yeni bir şişe şarap getirmek için kalktı. Şarabı getirip açtı ve boş kadehlerini doldurdu. “Seni ilgilendirmez aslında,” dedi, “bu şartlar altında.”

“Onu çalarken ne zaman dinledin?” diye sordu Todd.

“Okul konserinde.”

“Onun okul konserine mi gittin? Vay be, bu çocukla gerçekten yakınmışsın.”

“Evet, doğru. Joel Carson ve ben. Madem tahmin ettin, itiraf edeyim bari. Bir süredir ateşli bir aşk yaşıyoruz. Onun on beşinci yaş gününde başladı, yoksa on dört müydü? Ya da belki de on ikinci yaş günüdür. Tüh, hatırlayamadım. Belki de birbirimize âşık olduğumuzda sadece dokuz on yaşındaydı.”

“Tamam, anladım,” dedi Todd. “Fakat sen çekici, güzel bir kadınsın. Bunu biliyorsun. Sana bakan herkesin dikkatini çekebilirsin, keman çalan sivilceli bir çocuk bile olsa.”

“Joel sivilceli değil.”

“Her neyse,” dedi. Carson denen çocuğa olan ilgisini kaybetmişti. “Söylemek istediğim, sen çok çekici ve şahanesin ve seni gördüğüm an âşık olmuştum. Evet, sırlısklamdın ve hemen öncesinde arabama çarpmıştın ama muhteşemdin. Hâlâ da öylesin.”

Jodi’nin gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü, masanın üzerinden eline uzandı ve birdenbire, yıllarca köksüz dolaştığını, bir gün aniden bir başkasının hayatına uyandığını ve eve dönüş yolunu kaybettiğini anladı. Şimdi burada ellerini onun ellerine kenetlemiş halde otururken zamanın uzaktaki bir trenin bir vagonu gibi onun uzağından geçip gittiğini, bu ucu açık an içerisinde uzaklaştırmaya çalıştığı tüm duygu ve düşüncelerin tekrar bir güç tarafından bir araya getirildiğini hissediyordu.

“Seni özledim,” dedi Todd. “Eve gelmeyi, yatağa seninle gidip sabahları yanımda seninle uyanmayı özledim, tek söyleyebileceğim, senden vazgeçebileceğimi düşünmem delilikmiş.”

Jodi onun elini avucunun içine aldı ve her ikisinin de gözyaşları akmaya, daralan kalplerini, kuruyan aşklarını sulamaya başladı. Şimdi yabancılık ve uzaklığı aşmış, birbirlerine bakıyorlardı. Sonunda gözlerini kuruladıklarında Jodi kalktı ve çikolatalı mus servisi yaptı. Muslarını açgözlü çocuklar gibi kaşıkladılar, kâselerini yaladılar ve kendi kendilerine kahkahalarla güldüler.

Masa temizlenince Jodi kolları dirseklere kadar kıvrılmış, saçları açılmış bir vaziyette lavaboda bulaşıkları durularken arkadan ona yaklaştı, kollarını beline doladı ve çenesini başının tepesine dayadı.

“Seni seviyorum,” dedi.

Jodi, Todd’un kolları arasında yüzünü ona döndü, elleri dua eder gibi göğsünde birleşmişti.

“Hâlâ sendeki değişikliğe alışmaya çalışıyorum,” dedi. “Sadece saçların ve kıyafetlerin değil. Daha genç görünüyorsun. Kilo mu verdin?”

Todd'un elleri, sırtının ve omuzlarının hassas kemiklerinde dolaşırken, belli belirsiz kıvrımlarını ve çocuksu figürünü yeniden keşfediyordu. Natasha'ya, onun yapılı bedenine, etli kalçalarına ve belinin abartılı girintisine alışmaya başlamıştı artık.

"Bu bir yanılsama," dedi.

Jodi, başı onun göğsünde mırıldandı. Nefesi, Todd'un gömleğinin kumaşının üzerinden göğsünü ısıtıyordu. "Seninle yolda karşılaşsam tanıyamazdım. İkinci bir defa bakmadan geçerdim yanından."

"Ben seni durdurur ve kendimi tanıtırdım."

Jodi başını kaldırıp ona gülümseyerek, "Yabancı erkeklerle konuşmam," dediğinde Todd onun kendisini bıraktığını, jöle gibi üzerine doğru çöktüğünü hissetti.

"Bu huyunu değiştirmelisin," dedi.

Ufak bir çabayla onu kucakladı ve baygın veya ölüymüş gibi kollarının arasına aldı. Tüm ağırlığıyla bile bebek gibi hafifti. Jodi'yi eşikten geçirip yatak odasına taşırken onun, uyarıldığında üzerine çöken o garip rehavet havasını hatırladı.

15

JODI

Jodi, Harry LeGroot'un ofisinden aradıklarında kahvaltıda oyalanıyordu. Arayan Harry'nin asistanı, Daphne adında kibar bir kızdı. Jodi onunla geçmişte bir iki kez karşılaşmıştı.

"Bay LeGroot sizinle iletişime geçmemi istedi," dedi. "Avukatınızla görüşmek istiyor. Lütfen bize ismini ve telefon numarasını verebilir misiniz? Bay LeGroot süreci başlatmak istiyor."

Jodi kelimeleri duyuyordu ancak bu kelimeler, etrafında rüzgârın rastgele dalgaları gibi ıslık çalıyordu. Todd'un onunla yasal bir işi olsaydı kendisi konuşurdu.

"Bayan Gilbert? Orada mısınız?"

"Buradayım," dedi. "Tekrar edin lütfen. Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Hiçbir şey yapmanız gerekmiyor Bayan Gilbert." Daphne'nin ses tonu samimi ama aynı zamanda resmîydi. "Durum şu ki Bay LeGroot süreci mümkün olduğunca çabuk başlatmak istiyor. Bu nedenle avukatınızın ismine ve telefon numarasına ihtiyacımız var."

Todd'un yemeğe geldiği yeni bir başlangıç yaptıkları o gecedeki beri onun nedenleri, niyetleri ve nerelerde vakit geçirdiğine ilişkin sorular zihnini kurcalıyordu. O gecenin gidişatı, Jodi'nin hayal bile edemeyeceği kadar temiz bir başlangıca, aralarındaki bağın olabi-

lecek en mutluluk verici şekilde yenilenmesine işaret etmişti. Onu davet etmekle, ilk adımı atmakla iyi yapmıştı. Sonrasında kalkıp gitmesi hoşuna gitmemişti ama bir gecede kayda değer bir gelişme yaşanmayacağını ve her şeyin zamanı geldiğinde olması gerektiği şekilde toparlanacağını bildiğinden bunu mesele etmemişti. Todd eve dönmeden önce bir süre çıkabilirlerdi. Böyle düşünüyordu ve kendini bu fikre teslim edebilirdi Jodi. Fakat neden hâlâ aramadığını anlamıyordu.

Telefon hâlâ elinde, güneşin mobilyaların üstünde parladığı ve halının renklerini ortaya çıkardığı salona yürüdü.

“Affedersin Daphne, tam olarak anlayamadım,” dedi. “Harry’ye kocamı aramasını ve konuyu onunla görüşmesini söyler misin? Eminim en iyi çözüm budur.”

Bunun üzerine Daphne, şok olmuş gibi bir çığlık attı. “Ah, affedersiniz Bayan Gilbert, özür dilerim. Bildiğinizi sanıyordum.”

Belli ki bir pot kırmıştı ve sonra tekrar aramak üzere telefonu kapatmak ve belki de konuyu işverenine danışmak yerine konuşmayı sürdürdü ve beceriksizce Jodi’nin duymayı reddettiği bir açıklama yapmaya ve hoş karşılanmayan bir tavsiye vermeye çalıştı.

“Bayan Gilbert, yerinizde olsam kendime gerçekten çok iyi bir boşanma avukatı bulurdum.”

Bu söz, Jodi’nin telefonu kapatmasına neden oldu.

Kahvaltı masasını topladıktan sonra iki cuma randevusunun dosyalarını çıkardı ve notlarını okudu. İlki, özgüveni zayıf, sade bir kız olan Cindrella’ydı. Yerel gazetelerin birinde gece düzeltmeniydi ve sürekli olarak hayatı ıskaladığından şikâyet ediyordu. Jodi, proaktif bir yaklaşımla ona seçeneklerini gösteriyor, büyük etkiler doğurabilecek küçük adımlar atması konusunda onu teşvik ediyordu. Örneğin bir kursa katılabilir, spor merkezine yazılabilir ya da lens almak,

saçını kestirmek gibi görüntüsünü iyileştirecek şeyler yapabilirdi. Ruhsal bir gerilimden kurtulmak için genellikle en kolâi yol dış görünümde bir şeyleri değıştirmek ve içsel değışimlerin de bunu takip etmesini beklemektir. Kendi üzerine düşen çabayı gösterirsen koşullar da çoğunlukla senin lehine yön değıştirecektir. Jodi buna inanıyordu. Bunun olduğunu görmüştü daha önce. Todd'u yemeğe davet etmesine neden olan da tamamen bu inançtı.

İkinci randevu, ebeveynleri rutin olarak borçlarını ödeyen, emanet fonu olan, mirasyedi bir gençti. Çok genç olduğu ve hâlâ uyum sağlamaya çalıştığı, henüz potansiyelini veya sınırlarını öğrenemediğinden ve ebeveynleri onun özgüvenini yavaş yavaş yok etmekte olduğundan Jodi ona koşulsuz destek veriyordu. Bir şeyleri kendi kendine çözmeye ihtiyacı vardı ve şayet Jodi onun ebeveynlerinden yana tavır sergilerse çocuk tamamen kendisini dünyaya kapatacaktı.

Todd'dan Daphne'yle yaptığı görüşmeden beri beklediği arama ancak akşama doğru geldi. Artık onun hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Hâlâ bir umuda kapılacak gibi olduysa da –geleceğe dair bir tür taahhüt gibi– hızla aklı başına geldi.

“Durumumu biliyorsun,” dedi Todd. “Şu anda bir şeyleri toparlamaya çalışıyorum.”

“Kafam karıştı. Bana açıklar mısın neden avukata ihtiyacım var?”

“Bir insanın avukata neden ihtiyacı olur? Çıkarlarını korumak için avukata ihtiyacın var. Dinle beni Jodi, bunu kişiselleştirme. Aramıza böyle bir şeyin girmesine gerek yok. Bırakalım avukatlar halletsin, böylece biz de arkadaş kalabiliriz.”

Jodi'nin kafasının içindeki tüm tahmin ve hesaplar, arızalı bir hesap makinesi gibi tıkanıp kalmıştı. Olayları doğru hesaplayama-

mişti ve şimdi zarardaydı. “Arkadaş? Öyle mi olduk şimdi? Bunu açıklasan iyi olur çünkü hiçbir şey anlamadım.”

“Jodi, Jodi, sakın ol lütfen. Birbirimizi seviyoruz biz. Ortak bir geçmişimiz var. Birtakım değişiklikler oldu, hepsi bu. İnsanların değişmesi ve hayatına devam etmesi sağlıklı bir şeydir. *Sen bana* her zaman bunu söylersin.”

“Pekâlâ. İnsanlar değişir. Eğer durum buysa geçen gece burada ne işin vardı? Neydi o gece?”

“Birbirimizi hiç görmememizi mi tercih ederdin? Bu nasıl mantıklı olabilir? Seni özlüyorum. Arada bir görmek istiyorum.”

“Beni arada bir görmek istiyorsun.”

“Elbette isterim. Sen de aynı şekilde hissetmiyor musun?”

16

TODD

Natasha, hızla yaklaşan düğünün planlarıyla meşguldü. Her akşam yemekte çiçekler, menüler, masa düzenlemeleri, müzik, yeminler, hediyeler hakkında Todd'da ağzını tıkama isteği uyandırana kadar konuşuyordu. Onu takım elbise alışverişine sürüklemişti ama en azından buna değmişti. Mağazada takımı denediğinde, şık kesimi ve kendisine verdiği genç görünümünden Todd'un gözleri kamaşmıştı. Fiyat etiketine bakmamış ve Natasha, onun kredi kartıyla ödeme yaparken mağazanın dışında beklemişti. Düğün ona bir servete mal oluyordu ve tüm bunların üstüne bir de Natasha onu Rio'da balayı için zorluyordu. Aslında zaman, paralarını bu şekilde savuracağı bir zaman değildi.

Bu süreçle ilgili onayladığı tek şey, kilise törenine karar verilmiş olmasıydı. Natasha bu konuda bir süre tereddüt ettikten sonra Todd, onu doğru yöne yönlendirmişti. Aslında dindar bir adam değildi ama inançsız da sayılmazdı. Dinî törenlerin ve geleneklerin gerekli olduğu yerler vardı ve evlilik de onlardan biriydi. Çünkü evlilik, her şeyden önce bir inanç işiydi.

Davetli listesi, Natasha'nın tarafında çok sayıda teyzeleri, amcaları ve kuzenleri kapsarken, Todd'un tarafı sadece bir avuç arkadaşından oluşuyordu – Harry, Cliff ve diğer bazı arkadaşlar ve

elbette onların eşleri. Tüm bu sürecin üzerindeki gölge ise düğüne katılmayı ısrarla reddeden Dean'di. Todd'la hâlâ konuşmuyordu ve Natasha'yla da birkaç kez zoraki konuşmuştu. Kızına söylediği son şey, onun Todd Gilbert gibi birisiyle evlendiğini görmektense ölmeyi tercih edecekti. Bu sözler Natasha'yı gözyaşlarına boğmuştu. Dean'in aklını başına toplaması gerekiyordu. Biraz akli olsa kızı için mutlu olurdu. Natasha ekmek elden su gölden bir hayat sürecekti, varlıklı bir kadın olacaktı. Onu geçindirecek parası olmayan genç bir serseriyle evlenmesini mi tercih ederdi yani? Dean ona bir şans verse söyleyecek çok şeyi vardı.

Natasha ile hayatının ne zaman rayına oturacağını, ne zaman Jodi ile birlikteyken olduğu gibi daha istikrarlı ve düzenli bir hale geleceğini merak etmeye başlamıştı. Natasha, hiç beklenmedik davranışlarda bulunuyordu. Hamile kadınların olması gerektiği gibi heyecanlı ve mutlu değildi. Aksine âdeta bir yılanı dönüşmüştü ve Todd neyin onu kızdıracağını ve ne zaman saldıracığını kestiremiyordu. Yine de ona karşı anlayışlı ve uyumlu davranmak için elinden geleni yapıyordu. Genç kadın güz döneminin sona ermek üzere olması, düğün telaşı ve babasıyla ilgili sorunlar nedeniyle stres altındaydı. Belki de daha bebek kendini göstermese de stresten dolayı kilo alıyordu. Alnında başlayan döküntünün nedeni de stres olabilirdi. En azından arkadaşlarının olacağını söylediği şey olmamış, sekse olan ilgisini kaybetmemişti. Bazı arkadaşları –hiç ihanet etmemiş olanları– bu dönemlerde çareyi masaj salonlarında ya da gazete ilanlarının yetişkinler bölümünde aramak zorunda kalmışlardı. Natasha kendisini eskisi gibi arzuladığı için şanslı olduğunu düşünüyordu Todd. Öte yandan her şeyin tersine dönmesi de komik geliyordu. Artık Natasha onun için sıradanken, yemeğe gittiği akşam Jodi'yle yaptığı seks, zina olarak kabul edilebilirdi. Jodi'nin garip durgunluğunu, üzerine geldiğinde gözlerinin nasıl odağını kaybedip yanlara kaydığını neredeyse unutmuştu. Eskiden

bundan rahatsız olurdu fakat bir nedenle artık ona çekici gelmeye başlamıştı. Hayat bazen insana gerçekten falsolu atışlar yapabiliyordu.

Kendisine izin verse Jodi'yi özleyebilirdi bile. Bir ilişkiyi evlilik haline getiren günlük düzenler, çift olarak edindiğiniz alışkanlıklardır. Bunlar bir nevi hayatınızın arka plandaki ahengidir. Natasha'yla birlikte hayatının düzeni uyabileceği bir tempoya henüz kavuşmamıştı. Ancak şu anda duygusal olma lüksü yoktu. Kanunlar, Jodi'ye hiçbir şey borçlu olmadığını, onun bedava rahatı artık sona ermiş eski bir kız arkadaştan başka bir şey olmadığını söylüyordu. Birlikte oldukları yıllardaki cömertliği için Todd'a teşekkür etmeliydi. Harry böyle söylüyordu. Harry'nin yapmak istediği, ihtiyaç duyduklarında kendilerine yasal bir hak sağlamak üzere Jodi'ye bir tahliye emri çıkarttırmaktı. Harry'yle birlikte, Jodi'nin mantıklı davranıp sorun çıkarmadan evi boşaltmasını umuyorlardı. Ancak bu konuda inat ederse tahliye emrini devreye sokabilirlerdi. Bu da şerifin onu zorla evden çıkarması demekti. Todd, işlerin bu duruma gelmemesini umuyordu ama bu, tamamen Jodi'ye bağlıydı.

Aklımda bu kadar sorun varken ihtiyaç duyduğu son şey, sağlıkla ilgili korkulardı. Rutin diş temizliği için diş hekimine gidiyorsun ve dönüşte kendini ölümün eşiğinde buluyorsun. Diş hijyenistleri nerede eğitim alıyorlarsa nezaket ve diploması öğrenmedikleri kesindi.

“Burada bir lezyon var,” demişti. “Pamukçuk gibi duruyor.” O noktaya eldivenli parmağıyla bastırırken, “Yakın zamanda HIV testi yaptırdınız mı?” diye sormuştu.

O kadar ani gelmişti ki soru, Todd bir kahkaha atmış ancak kızın parmağı ağzında olduğundan ses sanki itiraz gibi çıkmıştı.

Aceyleyle, “Endişelenecek bir şey yok,” demişti. “Önemsiz bir şey de olabilir. Bu tür bir durum, pek çok nedenden ortaya çıkabilir. Ancak çoğunlukla –bunu size söylemek durumundayım– immün sisteminin baskılanmasıyla ilişkilendirilir. En iyisi kontrol ettirip emin olmak.”

Pamukçuk kelimesi çok zararsız bir sözcük gibi dursa da AIDS ve HIV ile ilişkisi Todd'un zihninde açık ve netti çünkü geçen yıl Jodi ile birlikte *Philadelphia* filminin tekrarını izlemişlerdi. Filmde Tom Hanks'in canlandırdığı Andrew Beckett'in alnında tek bir lezyonun ortaya çıkışı, onu hızla   l me götürmüştü.

HIV virüsü, daha önce onu hiç bu kadar kişisel olarak endi elendirmemi ti. 1980 yılı başlarında virüs ilk kez haberlere konu olduğunda kendisi, sekse doymayan ve çok sayıda korunmasız cinsel deneyim yaşayan bir yeni yetmeydi. Çünkü sürekli arabaların arka koltuklarında sevişmek, zaten deneyimin tadını da kaçıran önlemlerle uğraşmaya izin vermiyordu. O dönemlerde tek endişesi, gebelik riskiydi. HIV, sadece homoseks elleri ilgilendiren bir riskti ya da öyle söyleniyordu. Bu yüzden de aklından hiçbir zaman o yönde bir endişe geçmemişti.

Di  hijyenisti, doktor değildir ancak o kadar çok ağız i ine bakar ki di le ilgisi olmasa bile belli başlı anormallikleri tespit etmek genel eğitiminin bir parçasıdır. Todd ofise döndüğünde kendisini lavaboya kilitledi ve mukus zarına dolgu macunu gibi yapışmış bu k   k, beyaz pamuk u u kendi gözleriyle görebilmek için yanağının i ini dışına çevirdi. Artık dilini onun üzerinden  ekemiyordu. Yine de benzer durumlarda her zaman olduğu gibi bu da yanlış alarm olabilir. G r  t   kadınlar arasında en fazla risk teşkil edenler, prezervatif kullanmadığı sürece yanına yaklaşmayan profesyonellerdi. Prezervatiflerin bazen yırtılabildi i doğruydu ancak bu, takıntı yapmaya değecek bir durum değildi. Aslında alt tarafı basit bir mantar enfeksiyonuydu ve özellikle meşgul olduğunda, gün içerisinde saatler boyu bu konuyu düşünmeden durabilirdi ancak bazen gece uykudan uyanıyor ve düşünebildiği tek şey ölüm oluyordu. Elbette kendi ölümünü düşünüyordu ama aynı zamanda etrafındakilerin ölümü, çok uzak sayılmayacak bir gelecekte etrafındaki herkesin, her bir tanıdığının öleceği, tanımadığı başka

insanlarla birlikte yok olup sahip olduklarını –binaları, meslekleri– yabancılar topluluğuna bırakacağı geliyordu aklına. Kendi binasını ve kendi mesleğini düşündü. Bu duygulara daldığında onu tek rahatlatan, doğmamış çocuğunu düşünmekti.

17

JODI

Sevgili Bayan Brett,

Halen ikamet etmekte olduğunuz 201 North Westshore Drive adresindeki meskenin (bundan sonra “Mesken” olarak ifade edilecektir) tek ve meşru sahibi Todd Jeremy Gilbert’ın yasal vekiliyim.

Müvekkilim benden, Meskendeki ikametinizin bundan böyle sona ermiş olduğu konusunda sizi bilgilendirmemi talep etmiş bulunuyor. Bu mektubun tarihinden itibaren 30 gün içinde Meskeni boşaltmanız talep ediliyor. Bu tarihe kadar tüm kişisel eşyalarınızla birlikte Meskeni boşaltmanız gerekmektedir.

Bu konuyla ilgili anlayış göstermeniz, tarafınıza yönelik tahliye işlemlerine ihtiyaç bırakmayacaktır. Uymamanız halinde müvekkilim, yasa çerçevesindeki tüm haklarını kullanmaktan çekinmeyecektir.

Saygılar,

Harold C. LeGroot

LeGroot ve Gibbons Avukatlık ve Hukuk Bürosu

Sonraki yıllarda bu mektubu, yaradılışındaki radikal dönüşümün, bir zamanlar olduğu kadını sessizce ortadan kaldırıp yeni ve inançsız versiyonuna dönüştüren bir değişimin başlangıcı olarak düşünecekti Jodi. Geriye dönüp baktığında bu değişimin neredeyse aniden, bir rüyaya dalmak veya rüyadan uyanmak gibi olduğunu görecekti ama bu konuda yanılıyor olacaktı. Aslında değişim, takip eden günler ve haftalarda yavaş yavaş gerçekleşmişti. Aşamaları vardı ve ilk aşaması inkârdı. Bu, idare veya kontrol edemeyeceği istemsiz bir duyguydu ancak yıkıcı kaybına karşı ona destek sağlayacak belli belirsiz bir yansıtma ve spontane bir savunma formuydu. Kuşların saldırgan fikirler gibi etrafında uçuşup üstüne konmaması veya mikro alıcının yakaladığı bir mesajın radyo dalgaları tarafından algılanması ya da vurulduktan sonra gideceğin yöne doğru yürümeye devam etmek gibiydi.

Mektubu ona saçlarını atkuyruğu yapmış bir adam vermişti. Köpekle birlikte girdiği lobide ona yaklaşmıştı. Kim olduğunu adama kapıcı söylemiş olmalıydı. Yağmurlu bir cumartesi günüydü. Şemsiyesini kapatmış, üzerindeki yağmur sularını silkelerken adamın konuşmasını beklemişti.

“Bayan Jodi Brett?”

“Evet.”

Adamın eline tutuşturduğu zarfı almış, adamın sözlerini duymuştu.

“Tebliğatı aldınız.”

Asansörle çıkarken mektubu iki defa okudu Jodi. İçeri girdiğinde koridordaki diğer postaların arasına bırakıp mutfağa ilerledi, kahve makinesini çalıştırdı. Şimdi kahvenin olmasını beklerken paketinden bir kurabiye yedi, bir tane de köpeğe verdi. Ofisine geçtiğinde bazı dosyaları kaldırdı ve telefon mesajlarını kontrol etti. Bir kadın, fazla kilolu kızıyla ilgili aramıştı. Jodi kadını geri aradı

ve yeme bozukluklarını tedavi etmediğini açıkladı ve çekmecesinde bulunan listeden birkaç numara verdi. Kahvesini unutup odadan odaya dolaşarak ortalığı topladı, halıların üzerinden tiftikleri temizledi. Eline bir bez ve mobilya parlatıcısını alıp toz alma ve mobilya parlatma işine girdi. Bir anda aklı yine mektuba gitti ve buna bir tür karşılık verme ihtiyacı, elindeki bezi bırakıp telefona sarılmaya iten bir rahatsızlık hissetti.

“Eee?” dedi. “Harry’nin mektubu ne demek oluyor?”

“Jodi, ben de seni arayacaktım.”

“Beni *aramalıydın*. Bunun olmasına nasıl izin verirsin?”

“Harry sana mektup mu yolladı?”

“Lobide adamın biri teslim etti.”

“Ne diyor?”

“Tanrı aşkına Todd. Taşınmam gerektiğini söylüyor.”

“Tanrım,” dedi. “Bu bir hata. Bunun olmaması gerekiyordu.”

“Elbette bu bir hata. Oldukça üzücü bir hata.”

“Jodi, dinle. Bildiğim kadarıyla Harry, ben seninle konuşuncaya kadar bekleyecekti.”

“Benimle ne hakkında konuşacaktın ki?”

“Bunu yapmak zorunda kalmayı istemezdim, gerçekten. Ama başka çaremin olmadığını senin de gördüğüne eminim. Daireyi elimde tutacak maddi gücüm yok. Doğru görünmüyor. Lütfen anlamaya çalış.”

“Ciddi olamazsın.”

“Ancak bunu sana bir mektupla iletmek niyetinde değildim.”

“Neler oluyor Todd? Nasıl bir oyun oynuyorsun?”

“Dinle beni Jodi. Bilmeni isterim ki mobilyalarla ilgili seninle pazarlığa girmeyeceğim. İstedğin her şey senindir. İstersen hepsini alabilirsin. Almanı istiyorum.”

“Todd, neyin var senin? Aklını başına topla. Ben taşınmıyorum. Ve sen de benim taşınmamı istemiyorsun. Bir düşün lütfen. Birlikte yaşadığımız hayatı düşün.”

“Jodi, anlayışlı olmaya çalış. Durumlar değişti.”

Telefonun kapatma düğmesine bastı, telefonu bıraktı ve oradan uzaklaştı. Ne demek başka şansı yoktu? Koşullarını dramatize etmek, sorumluluğu başkalarına yüklemek, hayatını kendisi değil de onun kontrolünün dışında bir güç yönetiyormuş gibi davranmak tam da Todd’un tarzıydı, kötü davranışlarının mazeretiydi. Jodi, onun başka bir ofis binası satın almak istediğini gayet iyi biliyordu; yıllardır bundan bahsediyordu. Onun yeni, büyük ve muhtemelen son projesi olacak, hayatı boyunca yetecek kadar kazandıracaktı. Yeni, küçük işletmelere ve ayakta kalmaya çalışan girişimcilere kiraya verilecek, küçük ofislerden oluşan dört katlı bir yenileme projesi değil, daha büyük bir fikir vardı aklında. Herkesçe bilinecek bir bina yapmayı tasarlıyordu ve bu projeyi, Jodi’nin oturduğu daireyi satarak gerçekleştirebileceğini düşünüyordu. Uçsuz bucaksız nehir manzarası, bambu zemin döşemeleri, geniş odaları, ebeveyn yatak odasındaki giyinme odasıyla, mutfağında dökme mozaik tezgâh, paslanmaz çelik elektronik eşyaları ve ankastre kahve makinesiyle sahildeki bu daireyi... Burada yaşamakta olan orta yaşlı kadın ve genç golden retriever’ın hiçbir önemi yoktu. Yakında tarih olacaktı.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde Dean aradığında boş bulunup telefonu açtı.

“Dean,” dedi. “Üzgünüm sana dönmedim. Nasıl hissettiğimi anladığından eminim.”

“Nasıl olduğunu biliyorum. Hem de çok iyi biliyorum.”

“Senin için zor olduğunu biliyorum Dean. Hep aklımdasın.”

“Sen de *benim* aklımdasın. Kendi kendime bu durumun sadece beni vurmadığını, senin de hiç beklemediğin bir darbe yediğini söyleyip duruyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Senin için de hiç hoş bir durum değil.”

“Hayır, hiç değil.”

“Biliyorum, biliyorum. Ben de böyle düşünüyorum ve sana ulaşmaya, senin için neler hissettiğimi, yalnız olmadığını söylemeye çalıştım. Sen ve ben bu işte beraberiz.”

“Çok nazıksın Dean. Kendi kendine uğraşacak bu kadar büyük bir sorunun varken beni düşünmen çok büyük bir incelik.”

“Hayır, hayır,” dedi Dean. “Ben gerçekten iletişim kurmamızı istiyorum. Sen tam da konuşmaya ihtiyaç duyduğum kişisin. Yani, bilirsin. Kızım ile konuşmaya çalışsan. Annesi hayatta olup onun hayatını bu şekilde ziyan ettiğini görmediği için mutluyum.”

“Eminim annesi bu duruma çok üzülürdü.”

“Natasha her zaman iyi bir kız olmuştı ve ayrıca bunu yapmak zorunda da değil. Hâlâ vazgeçebilme şansı olduğunu bildiğini sanmıyorum. Ona doğru yolu gösterecek birine ihtiyacı var. Bilirsin işte, bir kadın. Beni dinlemiyor. Annesini tanıyan, senin gibi biriyle konuşsa... Bence onun üzerinde gerçekten bir etkin olabilir.”

“Övgülerin için teşekkürler Dean.”

“Natasha’nın düğün tarihini erkene aldığını duydun mu? Aralık ayının ikinci cumartesi. Lanet olsun! Ona mihrapta eşlik etmemi istiyor. İnanabiliyor musun? Onun kızgın yağda yanmasını tercih ederim.”

“Bunu kastetmediğini biliyorum.”

“Bu konuda Todd’la konuştun mu? Sence neden sürekli beni arayıp duruyor? Birbirimize söyleyecek neyimiz var? Otuz yıllık arkadaşlığımızı fırlatıp attı. Söylüyorum bak, yarın her şeyi iptal

etse bile benim için bir şey değişmez. Artık çok geç. Çizgiyi aştı. Eminim sen de aynı şeyleri hissediyorsundur.”

Dean o kadar konuşkandı ki bu konuşmayı karşısında Jodi olmadan da sürdürebilirdi. Bir satış uzmanı için önemli bir özellik olduğu muhakkaktı. Hedefinin kafasını karıştır, hiçbir serbest düşünceye yer bırakma.

“Bak Jodi. İzin ver sana bir içki ısmarlayayım. Ya da daha iyisi seni öğle yemeğine çıkarayım. Bizim bir arada olmamız, bu yükü paylaşmamız, birbirimize destek olmamız gerek. Ne dersin, yarın gelip seni alayım mı? Çin yemeği yeriz.”

Sadece sıkıntısını paylaşmak değildi derdi Dean’ın; onunla ilgili bir planı vardı. Onca insan arasından Jodi’nin Natasha üzerinde etkisi olabileceğini düşünmesi enteresan, hatta biraz şirindi. Ama birlikte yemeğe çıkmak hata olurdu.

18

TODD

Todd, Porche'siyle kuzeyde Michigan'a, Illinois Center'a doğru ilerliyordu. Spor merkezi, onun için bir nevi kaçış noktası, işten eve dönerken uğramasına izin verilen tek yerdi ve şimdi olduğu gibi havasında olmasa, bir içkiye fazlasıyla ihtiyaç duysa bile fit görünmek için spor merkezinde saatler geçiriyordu. Jodi'yle yaptığı konuşma onu huzursuz etmişti. Derdinin ne olduğunu anlayamıyordu. Kendisi ve ailesini bir kenara bırakıp ömrünün sonuna kadar ona bakacağını mı sanıyordu? Ona karşı tamamen katı değildi ki. Dairedeki her şeyi almasını teklif etmişti işte. Tüm bunların değeri hakkında bir fikri var mıydı?

Onu tekrar aramayı düşündü ama onun yerine Harry'nin numarasını çevirdi. "Jodi'ye o mektubu yollamakla ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi. "Önce onunla konuşacaktım. Böyle kararlaştırmıştık."

"Daphne yollamış olmalı," dedi. "Onunla konuşacağım."

"Tabii ya, sekreterini suçla!" diye çıktı Todd. "Sorun şu ki Jodi şu anda resmen sinirden çıldırmış durumda. Kahretsin Harry, başımda zaten yeterince sıkıntı olduğunu bilmiyor musun?"

"Hadi ama Todd! Ne şekilde öğrenirse öğrensin sinirlenecekti zaten."

“Bunu asla bilemeyiz, değil mi Harry?”

“Asıl amacını unutma lütfen. Önemli olan bunun gerçekleşmesi ve çok fazla vaktimiz yok.”

Muhtemelen Harry haklıydı, Jodi’nin ne şekilde öğrendiğinin önemi yoktu ancak tahliye tebligatı gereksiz bir şekilde zalimceydi. Onu kötü, acımasız ve duygusuz göstermişti. Yine de artık olan olmuştu ve belki de en doğrusu buydu çünkü evin bir an önce boşaltılması gerekiyordu. Natasha her gün Jodi’nin evi boşaltıp boşaltmadığını, boşaltmazsa ne yapmayı planladığını sorup duruyordu. Şu anda son istediği çirkin bir olay çıkmasıydı; Jodi’nin kendisini eve kilitlemesi, şerifin kapıyı kırması ve onu binadan dışarı çıkarması gibi. Jodi onu asla affetmezdi.

Belki de yeni duruma alışmak için zamana ihtiyacı vardı. Her şey bir yana Jodi mantıklıydı. Ona bir veya iki hafta verirse kendisine evim diyebileceği küçük, sevimli bir yer bulabilirdi belki. Geliri göz önüne alınırsa pek merkezî bir yer olamazdı. En azından işlerini canlandırıp tüm gün müşteri kabul etmeye başlayınca kadar Skokie veya Evanston gibi banliyölerden birine taşınması gerekecekti. Mesleğini, *kendisini* daha fazla ciddiye almak ona iyi gelecekti. Belki de eğitimini kullanıp kendisine gerçek bir iş bile bulabilirdi. İş dünyasında başarılı olup iyi para kazanabilirdi.

Nereye yerleşirse yerleşsin kendisini ziyaret etmesine, hatta belki de bunu düzenli bir şekilde yapmasına izin vermesini umuyordu. Zaman zaman kendisini bıraktığında onu, onun yemek yapmasını, sağduyusunu, birlikte yaşadıkları hayatın kolaylık ve rahatlığını çok özliyordu. Belki de kendisini bu kadar nostaljik hissetmesi mevsimlendi. Sonbahar, muhteşem olduğu kadar huzursuz edici de olabiliyordu – uzun gölgeler, sert rüzgârlar, savrulan yapraklar, yaklaşan soğuklar nedeniyle. Natasha, kaostan keyif alıyor gibi görünüyordu: komşular çocuklarını bakması için bırakıyor, akşam

yemeğine insanlar geliyor, ders çalışırken bile televizyonu açık tutuyordu. Bebek doğduğunda daha da kötüleşecekti durum.

Todd, Porsche'nin kaloriferini açtı, ön camların buğulanmaması için hava akımını camlara verdi, radyoda haberler başladı. Spikerin sesi yapmacık, tok ve verilen kötü haberlere rağmen rahatlatıcıydı. Saat daha beşi biraz geçiyor olmasına rağmen gece hızla çöküyordu. Kırssalda yaşıyorsanız kısa günlere katlanmak zor olurdu ancak şehir, gökkuşağının tüm renklerini içeren bir serap gibi kendi ışığını yaratırdı. Uzaydan bakıldığında parıldayan bir kubbe, yaşadığı muhteşem şehrin güç kaynağı gibi görünüyordu. Todd tüm hayatı boyunca bu caddelerde araba kullanmıştı ve bu şehirdeki her bir kaldırımını, her bir bloğu tanıyordu. Gençlik yıllarında buralara sahip olduğunu, sokaklar, binalar, güç kaynakları, su arıtma sistemi, hatta kanalizasyonlarıyla tüm şehrin kendisine ait olduğunu hayal ederdi. Şimdi bile, sokaktayken veya Blackier'a veya Crowne Plaza'ya girdiğinde kontrolün kendisinde olduğu hissi kapılıyordu.

Arabasıyla müzik dinleyerek dolaşmayı, mahalleleri incelemeyi, sokak hayatını izlemeyi ne kadar da seviyordu. Arabanızdayken aynı anda hem kendi özel dünyanızda hem de dış dünyadasınızdır. Todd arabasında atıştırmayı da seviyordu. Genellikle torpido güzünde meyankökü şekeri veya tuzlu fıstık bulundururdu. Bunun, babasının elinde içki şişesi ve transistörlü radyosuyla bodruma kapanmayı sevmesinden pek de farklı olmadığını kabul ediyordu. Seni dünyanın merkezine yerleştiren tahtın, asalet koltuğun (babası için köhne bir televizyon koltuğu) varsa, lanet olası bir lord gibi kurulursun. Kimi zaman arabasında kendisini babası gibi hissettiği bile oluyordu. Mesela belli bir şeyle ilgili olmayan, zar zor anlaşılır baş sallamalar. Zaman zaman bunu Todd da yapıyordu – hava akımına veya trafiğin akışına veya duruşuna karşılık başını sallıyordu.

19

JODI

Arkadaşı Ellen'in tavsiye ettiği avukat Barbara Phelps'in (BA, LLB) ofisinde oturuyordu. Barbara ufak tefek, yaşı, muhtemelen yetmişlerinin ortalarında, saçları kınalı, kaşları kalemle boyalı ve ince bilekli bir kadındı. Takım elbisesi cılız bedenine büyük gelse de sütun gibi dik duruyordu. Ellen'in anlattığına göre Barbara, hukuk eğitiminin kadınlar için pek alışılmadık bir şey olduğu bir dönemde hukuk eğitimi almıştı ve kariyerini kocasına bağımlı, mutsuz eşleri özgür, bağımsız eski eşlere dönüştürmeye –zengin dullar kardeşliğine– adanmıştı.

Barbara'nın Loop Ofis kulesinin üst katlarından birindeki ofisi, soğuk Bauhaus mobilyalarıyla ve kariyerini üzerine kurduğu kadın gücünü kanıtlayan, pahalı, dev soyut ekspresyonist tablolarla döşenmişti. Jodi'yi bir Wassily koltuğa oturttu ve ona birkaç açılış sorusu sordu. Şimdi elinde Jodi'ye gelen tahliye tebligatını kendisine yelpaze yaparken ona şans varken Todd'la evlenmemekle aptallık ettiğini kibarca açıkladı. Çünkü bu noktada Jodi'nin o evdeki hakkı bir kedi kolonisinininkinden fazla değildi.

“Evlilik sözleşmesi olmaksızın onun sahip olduğu hiçbir şey üzerinde hakkın olamaz. Onun insafına kalmış durumdasın canım.

Hiçbir hâkim onun aleyhine karar vermez. Resmî nikâhsız evlilik bu eyalette hükümsüzdür.”

Jodi, Barbara’nın, bir şekilde içinde bulunduğu durumu anlayamadığını düşündü.

“Yirmi yıl ona karılık yaptım,” diye itiraz etti. “Sahip olduğumuz her şeyi birlikte yaptık. Beni çıkaramaz. Evden çıkmayı reddedersem ne yapabilir?”

Barbara başını salladı. “Orada olmak için hiçbir yasal hakkın yok. Kanunu görmezden gelmeyi tercih edersen sonuçta her şeyi daha da kötü hale getirirsin. Büyük ihtimalle sırtındaki kıyafetlerden biraz daha fazlasıyla sokakta kalırsın. Komşularının gözü önünde gerçekleşir bu. Hiç önermem.”

“Ona bir yuva verdim,” dedi Jodi. “Ona yemek yaptım, evi çekip çevirdim, ona baktım. Artık beni istemiyor diye evden atamaz beni.”

“Atabilir. Görünüşe bakılırsa atacak da.”

Jodi, tüm bu söylenenleri hazmetmeye çalıştı. Hiç anlamlı değildi, onun adalet anlayışına hiç uymuyordu. Ancak sonra Barbara’nın ne demek istediğini anladı. “Tamam,” dedi. “Anladım. *Onun* dairesi.”

“Doğru,” diye onayladı Barbara. “*Onun* dairesi.”

“Fakat bana destek olmak zorunda.”

“Neden?” diye sordu Barbara.

“Çünkü her zaman olmuştü. Anlaşmamız böyleydi.”

“Tam tersine,” dedi Barbara. “Illinois kanunlarında göre hiçbir şekilde nafaka talep etme hakkın yok. Ancak içinde bulunduğun şartları göz önüne alırsan o kadar kötü durumda değilsin. En azından istediğin her şeyi alman konusunda ondan sözlü izin almışsın. Eğer bu konuda samimiyse ev eşyaları konusunda pazarlık yapmak ve sahip olduğun eşyaları kaybetmenin üzüntüsünden kurtulmuş olacaksın. Böylece hem gururunu hem de eşyalarını koruyacaksın.”

Eve dönerken bunları düşünen Jodi, olayı aynı şekilde görmüyordu. Eşyaları olsun olmasın Todd'un onu sokağa atması karşısında gururunu nasıl korumuş olacaktı ki? Herkes ona karşı birleşmişti. Todd, Harry, hatta kendisinden yana olması gereken şu Barbara Phelps bile. Yaptıkları yasal olabilirdi ancak insanlıktan çok uzaktı.

Eve vardığında paltosunu ve ayakkabılarını çıkarıp kanepeye uzandı. Kestirmek alışkanlığı yoktu ancak kendisini çamurlu suda batmakta olan bir taş gibi hissediyordu. Gözlerini tekrar açtığında pencerelerin ardındaki gökyüzü rengini kaybetmiş ve oda yarı karanlığa gömülmüştü. Kalktı, Valentino etek ceket takımını değiştirdi ve köpeğin yemeğini verdi. Hayvanın mamasını yemesini izlerken ondaki iştahın yarısının kendisinde olmasını diledi. Tereddütle kapısını açıp buzdolabının önünde durdu ve içindekilere göz gezdirdi. Sonunda buzluktan votkayı çıkarıp bardağa az bir miktar koydu, üzerine de biraz tonik ekledi. Normalde yalnız içmezdi ancak bu, bir tür kutlamayı gerektiren özel bir andı. Her zaman kendi hayatından sorumlu bir kadın, yaşamını iyi idare eden biri olmuştu ama bugün yıkılmıştı ve anlaşılan o ki bunun için kibarca atılan bir tekme yeterli olmuştu. Güvende olduğuna inanarak yaşadığı yirmi yılın ardından tüm bu süre boyunca aslında her şeyin pamuk ipliğine bağlı olduğunu anlamıştı. Todd'la birlikte oturmaya başladığından beri hayal dünyasında yaşamıştı – başka türlü olamazdı. Tüm yaşamını boş bir umut, bir hayal üzerine kurmuştu.

İçkisini bitirdi ve yenisini doldurdu, bu sefer tonik eklemedi. Otuz gün. Kendisine tanınan süre buydu. Etinden et koparmak gibi, kendisini kendi hayatından çıkarmak için otuz günü vardı. Bu noktaya gelmişti. Kendi yakın çevresinde bir yabancı statüsüne düşmüştü.

Buna benzer süreçler yaşayan kadınlar tanıyordu ve bunların hiçbirisi hiçbir şekilde rol model değildi. Arkadaşı Ellen'in de aralarında olduğu bu kadınlar, hiçbir akıl ve asalet örneği sergilememiş, kayıp

yıllarını geri kazanamamış veya eski neşelerine kavuşamamışlardı. Ancak yine de çoğu, Jodi'nin olacağından daha iyi durumdaydı. Pek çoğu en azından evlerini ellerinde tutabilişti.

Adlerciler, onun bu beceriksizliğiyle dalga geçerdi. Hastanın hayatındaki hataları, anlamsız kişisel mantığı, aptalca hesapları ortaya çıkarmayı çok severlerdi. Onca ayrıcalık ve imkânı kaybetmişti. Bunun nedeni hayatın kendisine iyi davranmasını garanti görmesi ve ileriye dönük önlemler almaya gerek duymamasıydı. Şimdi anlıyordu ki bu bir tür kibirdi. Gerard Hartmann, Jodi hastasıyken bu durumunu fark etseydi en kısa zamanda onu kendine getirirdi. Hatta Jodi izin verseydi, onunla terapiye devam etseydi Gerard büyük ihtimalle Jodi'yi kendisinden koruyabilirdi. Gerard işini biliyordu ve Jodi'yle ilgili olarak da kendisine yol gösteren bir sezgisi vardı – hiçbir problemi yokmuş ve (en azından kendi fikrinde) onun hizmetlerine ihtiyaç duymuyormuş gibi görünüyor olsa da.

Jodi, ihtiyacı olmadığına inansa da Gerard'la seanslarının bir zaman kaybı olduğunu söyleyemezdi. Ryan'la ilişkilerini konuşmaya başladıklarında bunun çözülmesi gereken bir düğüm olduğunu görebilişti. Bu konuyu deşmek çok da acı vermemişti üstelik. Gerard, yaptığı işte iyiydi – yetenekli, bilgiliydi ve olağanüstü bir sezgi yeteneği vardı. Ayrıca araştırmacıların en kibar ve zarifiydi.

Gerard: Ryan'ın patlamalarından bahsedelim. Kâbuslar ve kendini yaralamalarından bahsetmiştin. Tam olarak sorun neydi?

Jodi: Bazı geceler çığlık atarak uyanırdı. Bağırır, tekmeler savurur ve bir türlü sakinleşemezdi. Diğer zamanlarda da kan akıtana kadar kendisini ısırdı. Kollarına veya avucunun etli kısımlarına saldırırdı.

Gerard: Bunun için doktora gitti mi?

Jodi: Götürmüş olmalılar.

Gerard: Herhangi bir teşhis veya tedavi olup olmadığını biliyor musun?

Jodi: Hiçbir zaman bir zihinsel hastalık teşhisi konmadı, kasettiğiniz buysa. Sadece bir dönemdi. Sonunda geçti.

Gerard: Ryan yaramazlık yaptığında ebeveynlerin nasıl başa çıkıyordu?

Jodi: Başa çıkan bendim. *Benim* işimdi bu.

Gerard: Nasıl *senin* için oldu?

Jodi: Benim işim oldu çünkü ebeveynlerim her şeyi daha da kötüleştiriyorlardı. Babam tamamen disiplin uygulamaya çalışıyor, annemse sadece kollarını kavuşturup çaresizce öylece dikiliyordu.

Gerard: Ebeveynlerin mi yardım istedi senden yoksa müdahale etmek senin fikrin miydi?

Jodi: Sanırım başlangıçta benim fikrimdi ve bir süre sonra da benim bu işin altından kalkabileceğimi düşündüler.

Gerard: Bu sana kendini nasıl hissettirdi?

Jodi: Ah, çok iyiydi. Ryan sakinleşti. Annem sakinleşti. Babam geri çekildi. Her şey normale döndü.

Gerard: Peki onların senin bunun altından kalkabileceğini, bunun senin işin olduğunu düşünmeleri nasıl hissettirdi?

Jodi: Sanırım bana kendimi harika hissettirdi diyebilirim. Sadece bir çocuktum ve tüm yetki ve sorumluluk bendeydi. Sanırım bana kendimi güçlü hissettirdi. Kesinlikle öz saygım üzerinde etkili oldu ve sonrasında da Ryan'ı iyileştiren kişi olduğum gerçeği elbette mesleğimi seçmemde son derece etkili oldu.

Gerard: Sorumluluktan bahsettin. Kardeşinin iyiliğinin sorumluluğunu taşımak konusunda nasıl hissettin? Söylediğin gibi sadece bir çocuktu.

Jodi: Ryan'ı severdim. Ryan'a yardım etmek benim için normal bir şeydi. Hiç tereddüt etmedim.

Gerard: Ryan'a yönelik bu sorumluluk duygun yetişkinlik hayatına da taşındı mı?

Jodi: Artık bir yetişkin olan Ryan'la ilgili sorumluluk hissedip hissetmediğimi mi soruyorsunuz? Bir ilişkisi olmayan, anlamlı bir işle ilgisi olmayan, ailesinin üyelerinin çoğuyla konuşmayan Ryan? Aslında Adler'in temel yaşam görevleriyle dalga geçen Ryan? Bu Ryan'la ilgili sorumluluk hissediyor muyum diye mi soruyorsunuz?

Gerard: Evet.

Jodi: Bana bunu sormanızı beklemiyordum. Belki de ediyordumdur. Elbette. Tabii ki onun için sorumluluk hissediyorum. Bir noktada, sanırım.

Gerard: Sence neden böyle hissediyorsun?

Jodi: Siz hissetmez miydiniz? Yani herkes için geçerli değil mi? Aynı koşullarda.

Gerard: Koşulları nasıl tarif edersin?

Jodi: Tamam, belki de hissettiğim tam olarak sorumluluk değildir. Endişeleniyorum diyelim. Ona yardım edebilmeyi istiyorum ama yardım edemiyorum. Bana izin vermiyor.

Gerard: Sence neden endişeleniyorsun?

Jodi: Onun mutlu olmasını istiyorum. Başarılı olmasını istiyorum. Yaşlı bir adam olarak geriye dönüp hayatına baktığında iyi seçimler yaptığını, imkânlarını boşa harcamadığını düşünmesini, bir amacı olmasını, o amacı başarmak için çalışmasını ve bir şeyler başarmasını istiyorum.

Gerard: Şimdi de *senin* amacın, endişe amacın hakkında konuşalım.

Jodi: Ne demek istiyorsunuz?

Gerard: Ryan hakkında endişelenmeyi bırakırsan ne olur?

Jodi: Sizce endişeleniyor olmam sorun mu?

Gerard: Sence endişelerin hangi amaca hizmet ediyor?

Jodi: Endişenin bir amacı olması gerekir mi?

Gerard: Sence onun hakkında endişelenmenin Ryan'a bir faydası var mı?

Jodi: Tamam. Anladım. Ne demek istediğinizi anladım. Elbette *ona* faydası olmuyor, *bana* faydası oluyor. Onun için endişelendiğim sürece en azından bir çaba sarf ettiğimi, onu yüzüstü bırakmadığımı hissediyorum.

Gerard: Endişelenmezsen onu yüzüstü bırakmış olacağını mı düşünüyorsun?

Jodi: Muhtemelen. Evet.

Gerard: Başka ne hissedersin?

Jodi: Sanırım bağlantımızı kopardığımı, artık onunla bir bağım olmadığını düşünürüm. Çünkü gerçek şu ki onu neredeyse hiç görmüyorum ve iletişim kurmanın hiçbir yolu yok. Yani endişelenmezsem nasıl bağlantımız olacak?

Gerard: Yani Ryan hakkında endişelendiğinde onunla iletişim kurduğunu hissediyorsun. Endişelenmeyi bırakırsan, bu iletişim hissini kaybedersen ne olur?

Jodi: İletişimimizin kopmasından dolayı endişe duyarım. Sanırım kulağa saçma geliyor.

Gerard: Saçma değil. Ancak kendi içinde Ryan'la iletişimini canlı tutmanın endişelenmekten daha iyi yolları olmalı.

Jodi: Örneğin?

Gerard: Bu konuda düşünmeni istiyorum. Bunu ev ödevin olarak düşün.

20

TODD

Spor salonuna giderken Natasha aradı. Saat yediye kadar evde olmasını ve gelirken akşam yemeği için şarap getirmesini istedi. İşte Natasha böyleydi. Jodi onu asla son dakika işlerine koşturmazdı. Şarap almak sorun değildi; onu asıl rahatsız eden, Natasha'nın isteme şekliydi, sanki olması gereken buydu, sanki idare onun elindeydi. Karşılıklı özverinin bu ilişkinin neresinde olduğunu merak ediyordu. Evi temiz tutuyor, yemek yapıyor da değildi ki. Todd kapıdan içeri girdiği anda onu mutfığa sokuyordu.

Michigan'a yönelip Adams kasabasına girdi ve aynı yoldan geri dönerek Printers Row Caddesi'ndeki şarap dükkânına gitti. İçerisi kalabalıktı ve kasada da kuyruk vardı. Çıktığında spor için artık geç kalmıştı, onun yerine bir bira içmeye karar verdi. Bir bara oturup bira içmeyi uzun zaman olmuştu.

Başlangıçta Natasha'nın gözünün sürekli üstünde olmasından çok fazla rahatsız olmuyordu. Kendisinin yarı yaşında ve azgın olduğunu düşündüğünde bunu kendisi için bir güvence olarak görmüştü. Ancak bu durum böyle süremezdi. Artık durumlar değişmişti. Natasha hamileydi ve kendisini terk edip gidecek hali yoktu.

Aslında iki tek atmaya gitmişti ama sonrasında da boş verdi. En azından akşam yemeğinde evde olacaktı. Natasha onu kok-

layacak, olay yaratacak ama sabahın üçünde Jodi'den döndüğü zamanki kadar kötü bir tepki vermeyecekti. Tüm o zamanı Harry ile geçirdiğine inanmamıştı o zaman, oysa Todd, kendisine göre oldukça inandırıcı bir hikâye uydurmuştu: "Tüm gece, kapanana kadar barda oturduk ve sonrasında da bütün gece açık bir mekâna gidip pastırma ve yumurta yedik."

"Jodi'yle beraberdin," demişti bir kâhin edasıyla.

Sonunda zorla ona itiraf ettirmişti. Ancak Jodi'yle sadece kısa bir süre, Harry'yle buluşmasından sonra değil, önce görüştüğünü söylemişti. Bu, en azından yanında eve götürdüğü kıyafetlere açıklık getirmişti. Ayrıca Natasha'ya bu kadar kontrolcü olmasa Jodi'yle görüşmesini kendisinden saklama ihtiyacı hissetmeyeceğini de söylemişti.

Drake'e ulaştığında barda bir tabureye oturdu ve kendisini evine dönmüş gibi hissetti. Buranın cilalı ahşaplarını ve derilerini, alacakaranlık hissi veren aydınlatma düzeneğini, parıldayan, sıraya dizilmiş şişe ve bardaklarını, uğultusunu, barda dirseğini koyacak yer bulabilmek için itiş kakış yaşamayı, arkadaşı olan barmenin yaptığı ilk köpüklü bira servisini seviyordu. Etrafındaki selamlaşma ve buluşmalara dikkat kesildi. Havada insanların işten çıkıp günün ilk içkisini almak üzere oturduklarında ortaya çıkan o gevşeme duygusu, ortalığa savrulan iyon ve feromonlar, konuşma ve gülme dalgaları, yükselen umut ve beklentiler uçuşuyordu âdeta.

Bu kadar uzun bir aradan sonra taburesine oturduğunda, entresan tasarım ve ritüelleri, ilginç karıştırıcıları, çeşit çeşit kadehleri, soğan turşuları ve kıvrımlı limon kabukları, her içecek için farklı olmak üzere kendine has kâğıt bardak altlıkları, uğultulu cemaati, barın arkasında geleneksel ayinlerini düzenleyen laik rahibiyle bu samimi tapınağa karşı hassas bir sadakat duygusuna kapıldı Todd. Burası onu Roman Katolik olarak yetiştiren, en azından yetiştir-

meye çalışan annesiyle birlikte gittiği kiliseyi hatırlatıyordu ona. Göklerdekini anlamak için hiçbir zaman çaba göstermemiş olsa da eskiden beri onun ihtişam ve gizemine –muhteşem törenler, renkli cüppeler, dumanı tüten buhurdanlıklar, şarkılar ve ilahiler– hayranlık duymuştu. Bir şeyin kutsanarak doğasının değişebileceği gerçeğini seviyordu: şarap, su ve hatta insanlar için geçerli bir gerçek. Kimi zaman gizemli törenlerin yapılması için inşa edilmiş o garip, küçük konutun, tapınağın hayalini kurardı. Orada gizem ve heyecanı hissetmişti, tıpkı şimdi burada, Drake'teki barda hissettiği gibi... Anlayan için burası da kurtuluş vadediyordu. Hepimiz kendi temel gerçeklerimizin araclarıyız. Hepimizin hayatta tek sahip olduğu, günlerimizi geçirmemizi sağlayan temel güçtür – yalın, basit, kadim, doğuştan gelen vasıtamız. Yaşama gücü, hepimizin içindeki kutsal hayalettir.

İlk gençlik yıllarında içindeki kalıcı mevcudiyet oldukça güçlüydü – çocukluğunda kendisini ailesinden farklı görüşünde, kaçıp özgürce dünyayı keşfetmesi ve bunun sarhoşluğunu yaşamasında, iş dünyasına adım atıp kendi gücünü ve kusursuzluğunu hissetmesinde, Jodi'yle ve onun sayesinde duygu ortaklığıyla ilk karşılaşmasında hep hissetti bu mevcudiyeti. Dünyaya âşık bir sevgiliydi ve eğer formundaysa dünya da ona karşılık veriyordu. Her gününün her dakikasını işte böyle yaşamak istiyordu. Her şeyin apaçık olmasını, muammanın gözünün içine bakmak, bir parçası olmak, içine girmek istiyordu – yalnızca bir gözlemci, pasif biri olarak kalmak ya da bir şeylerden pişmanlık duymak istemiyordu.

Bazı insanlar olayı böyle görmüyordu, örneğin Jodi onlardan biriydi. Fakat hayatını başkalarının kurallarına göre yaşayamazdın. Zaten Jodi de her şeye rağmen ona hayrandı. Onun başarısına, vaatlerini gerçekleştirme yeteneğine, hayallerinin peşinden gidebilmesine hayrandı. Jodi'nin ona hayran olması hoşuna gidiyordu.

Onun hayranlığı, yıllar boyu Todd'u motive etmiş ve yüreklendirmiş, bu da onu biraz sertleştirmeye yetecek bir disiplin sağlayarak istikrarlı bir şekilde hedefine yürümesine neden olmuştu. Onsuz da yolunu bulabilirdi ancak Jodi, bu yolda ilerlerken Todd'a çok özel bir destek sağlıyor, yolculuğunu kolaylaştırıyordu. Bu şekilde sevilebilen çok az erkek vardır. Annesinin sevgisi bile bir şeylerin karşılığıydı –suçla gölgelenmiş, hatta kocasına duyduğu sadakat nedeniyle kısıtlanmıştı.

Todd'un hayatının büyük bir kısmında Jodi vardı. Yaşanan günler, konuşulan sözler, hissedilen duygular, birikmiş bir tarih, bir anlam kütesi. Jodi'yle hayatı, bir kesenin içine koyup göğüs boşluğuna kapattığı bir servet birikimiydi. Onu kendisinden koruyamamış olması Jodi'nin hatası değildi. Todd şimdi artık o siyah deliğin tekrar açılmasından korkuyordu. Kimi zaman bu deliğin çekimini hissediyordu. Bugünlerde cennetinin sallantıda olduğunu düşünüyordu. İyimser olmaya ve cennetini götürebileceği güvenli bir yere çekmeye ihtiyacı vardı. Barın öğleden sonra loşluğuna veya kaldırımların âdeta yansımalarla dolu bir nehir gibi görüldüğü yağmurlu bir geceye. Bir kadının arzu dolu gözlerine veya onun muhteşem çıplaklığına. Nihayetinde aşk, bölünmez bir duyguydu. Birini sevmek, diğerini daha az sevmek anlamına gelmezdi. İnanç, bir kurgu değil, içinde taşıdığınız bir şeydi.

Todd ceketini çıkardı ve taburesinin arkasına astı. Muhtemelen yarım saat sonra Natasha homurdanmaya başlayacak ve ondan da bir saat sonra gerçek akşam yemeği vakti gelmiş olacaktı. İkinci birasının yanına hamburger sipariş etti ve üç veya dört lokmada mideye indirdi. Ancak birasını daha ağır içti. Babası gibi obur değildi. Kötü niyetli bir orospu çocuğu da değildi. Ailesine iyi bakan bir adamdı. İşyle ilgileniyordu ki bu da babasında olmayan bir özellikti. Babasının gerçekten işe yaramaz bir adam olduğu

cenazesine hiç kimsenin gelmemesinden de belliydi. En azından annesi, onun ölümünün ardından birkaç yıl iyi yaşamıştı:

Natasha aklına gelince cebindeki telefonu eliyle kontrol etti. Ararsa ona kendisini iyi hissettirmeye çalışacaktı. Son zamanlarda kavgaları artmıştı ve eskiden olduğu gibi keyifli ve sevecen değillerdi. Sorun, Natasha'nın tamamıyla güvensiz olmasıydı. Bu konuda asla onun hayatını yönetmeye çalışmayan ve kavga çıkarmayan Jodi'den ders almalıydı.

Natasha aradığında, ikinci burgerini bitirmek üzereydi ve telefonu açmadan önce bir yudum birayla birlikte son lokmasını da mideye indirdi.

"Bardasın galiba."

"Eve gelirken bir şeyler içmek için uğradım."

"Spor salonuna gitmedin mi?"

"Vaktim olmadı."

"İşten çıktığından beri barda mısın?"

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Konumuz bu değil."

"Bence konumuz bu. Çok güzelsin ve seni seviyorum. Önemli olan da bu."

"Beni sevseydin burada olurdun. Akşam yemeğine misafirimiz var. Unuttun mu?" Sesinin tonu tizleşiyordu.

"Sakin olmaya çalış," dedi. "Sadece bir içki içiyorum."

"Yanında kimse var mı?"

"Hayır, yalnızım."

"Herhalde şarap almayı da unutmuşsundur."

"Hiç de değil."

"Şarabı aldın mı?"

“Evet, aldım.”

“Şimdi eve gelmeni istiyorum.”

“Tamam, eve gelmemi istiyorsun madem. Geliyorum.”

“Hesabını ödeyinceye kadar telefonda bekleyeceğim. Hesabını ödedin mi?”

“Hayır, ama eğer istediğin buysa hesabı ödeyeceğim şimdi.”

“Hesabını ödemeni istiyorum, bekliyorum.”

“Şu anda ödüyorum.”

Barmene işaret etti, cüzdanını çıkardı.

“Hesabı ödediğinde söyle,” dedi Natasha.

Ödemeyi yaptı, bardağında kalan birayı içti. “Tamam,” dedi.
“Hesabı ödedim ve şu anda bardan çıkıyorum.”

“Ayakta mısın?”

“Evet, ayaktayım.” Tabureden kalktı. “Kapıya doğru yürüyorum.”

“Birisiyle konuşuyordun.”

“Barmenle konuşuyordum.”

“Ne dedin?”

“Üstü kalsın dedim.”

“Hâlâ bardan çıkmadın mı?”

“Evet, bardan çıktım. Kapatıyorum artık.”

“Doğruca eve gelmeni istiyorum.”

“Kapatıyorum.”

21

JODI

Sekiz gün boyunca evden çıkmadı. Bunun mümkün olabileceğini düşünmemişti ama ihtiyacı olan her şeyi kolayca karşılayabilmişti. Günlük gereksinimlerinin çoğunu –market alışverişi, makyaj malzemeleri, DVD ve benzeri ihtiyaçlarını– internetten satın alabiliyordu. Kapıcı postalarını getiriyor, köpek gezdiricisi de artık günde üç kez –sabah, öğleden sonra ve akşam– geliyordu. Erzakları bol alıp stoklama alışkanlığından dolayı da ihtiyaç duyduğu her şey zaten elinin altındaydı. Yine de zamanının her dakikasını evde geçirmekten rahatsızlık duyuyordu Jodi. Normalde onu harekete geçiren dış dünya aktivitelerinin yokluğunda gündelik hayat gerçeklikten uzaklaşıyordu. Gerçeklerin yavaş yavaş solduğunu fark ediyordu ve zaten kısa olan sonbahar günleri, hiçbir şey yapmadığında her zamankinden daha kısa geliyordu ona. Mekân ve olayları kapsayan zaman duygusunun kısalması ve bu zamanı bölen sınırların az olması nedeniyle gündüz saatleri bir çırpıda geçip gidiyordu. Güneş doğuyor, batıyor ve bu iki olay arasında fazla bir şey yaşanmıyordu. Oysa geceleri, tüm boşluğuna rağmen anlatılamaz bir uzunluktaydı.

Yalnızlığı, gelecekteki ihtimalleri ve üzerine düşündükçe kendisini daha fazla ürküten senaryoları zihninde canlandırmasına yol açtı. Gözünün önüne, savaş filmlerinde gördüğü türden bir saldırı

geldi: üniformalı haydutlar, gece kapıyı kırıp içeriye dalıyor ve onu yerde sürüklüyorlardı. Normalde her gün kapıyı açtığı insanlardan birisinin –bir müşterisi, kapıcı, market malzemelerini getiren çocuk– kendisine saldırdığını hayal ediyordu. Sağlıklı düşünebildiği anlarda bu endişelerinin mantıksız olduğunun farkına varıyordu. Eğer gelecek olurlarsa gün içerisinde gelirler ve Todd anahtarıyla onları içeri alırdı zaten. Ama onu en çok korkutan, gecelerdi. Güneşin batışıyla doğuşu arasında, kendisini güvende hissettiği tek bir an bile olmuyordu.

İhtiyaç duyduğu tek şey uyku haplarıydı. OTC ürünleri işe yaramıyordu ve reçeteli bir ilaç alabilmek için de doktora görünmesi gerekiyordu. İnternette temin etmeyi düşündüyse de ilaç satın almak, sokaktan satın almaktan farksızdı. Geçmişte uykusuzluk problemi çekmemişti fakat son zamanlarda durumu o kadar kötüye gidiyordu ki gözleri kararmaya ve çift görmeye başlamıştı. Natasha'nın uyku ilaçlarını saklamadığı için hayıflanıyordu. Onları Todd'a içirmek hiçbir işe yaramamıştı.

Uykuya daldığı zamanlar olmuyor değildi ancak rüya görmeye başladığı anda içindeki telaş ve karmaşa tekrar ortaya çıkıyordu. Uyandığında öncekinden de kötü hissediyordu. Kendisini yere se-recek iyi bir uyku hapi bulmadığı sürece hiç uyumasa daha iyiydi. Gece yarısını geçen saatlerde bilgisayarın başında tekrar tekrar solitaire oynamaya veya yatağını kanepeye taşıyıp film izlemeye alışmaya başladı. Eskiden, uyumadan önce kitap okuma alışkanlığı vardı ancak bugünlerde kitaba yoğunlaşamıyordu. Yanı başında bir bardak votka bulundurup saatler geçerken arada birkaç yudum almak işe yarıyordu. Votkanın acımtırak, ham tadını seviyordu Jodi ve ona kendisini içi boşaltılmış bir bez bebek gibi hissettiriyordu.

Ancak sabah olduğunda bitkin ve yarı sarhoş bir vaziyette buluyordu kendini. Danışanlarıyla görüşmeye hazırlanabilmek için duşta uzun zamanlar geçiriyor ve önce bir demlik dolusu kahve içip

ardından da ağız çalkalama suyuyla gargara yapıyordu. Güvenliği tehdit altında olduğundan müşterilerinin kendisinden kopmaması hayati önem taşıyordu ve bu nedenle dış görünüşüne özen göstermek için elinden geleni yapıyordu. Ancak yaşadığı problemler, yüzünden apaçık okunuyordu: eskisinden de kötü, ölüye benzer bir soluk ten, şişmiş göz kapakları, koyu renk halkalar, sıska bir beden – bir şeylerin yolunda gitmediğinin evrensel işaretleri. Artık daha fazla makyaj yapmaya başlamış olsa da allığın ve kapatıcının gücü de bir yere kadardı. Danışanlarının hiçbirisi tek kelime etmemişti ama mutlaka merak içindeydiler. Konsantrasyonu dağıldığından seanslar süresince dikkatini toplamak kolay olmuyordu ve bunun da ötesinde dengesiz ve aksi hissediyordu. Çoğu zaman seansın tam ortasında kendini kaybetmenin eşiğine geliyordu.

Şu anda da pencerenin önünde durmuş, dışarıdaki manzarayı seyrediyordu Jodi. Alacalı renklerdeki gökyüzü, gölün üzerine doğru alçalırken kendisini rahatlatan iri bir hayvan gibi yağmur damlaları püskürtüyordu. Çamur rengindeki iri su damlaları, ona fokurdamakta olan bir lağımı hatırlattı. Tüm bu olanlar onun hatası değildi. Todd'la ilişkisinin yürümesi için elinden geleni yapmıştı. Hoşgörülü, anlayışlı ve bağışlayıcı davranmıştı. Doyumsuz ve sahiplenici olmamıştı hiçbir zaman. *Dr. Phil* isimli şovda gördüğünüz, azgın sevgilileri tarafından terk edildiğinde darmadağın olan kadınlardan değildi. Aman ne acıklı! Yüzyıllarca dünya çapında kadınlar, çok daha kötü durumlarla mücadele etmişlerdi. Ruh eşi güzel bir fikir olabilirdi ancak gerçek hayatta nadiren bulunurdu. Doktor Phil gibi evlilik danışmanları, çıtayı fazla yüksekte tutup kadınlara çok fazla beklentiye girmeyi öğretiyor ve bu da sonunda mutsuzluğu getiriyordu. Her birimiz kendi dağınık ruhumuzda, kendi sabit inançlarımızın ve budalaca arzularımızın, sonu gelmez çelişkilerimizin boyunduruğu altında yalnız yaşarız ve hoşumuza gitse de gitmese de bir şekilde bununla baş etmek durumundayız.

Erkeğinizin bir erkek mi olmasını istersiniz yoksa onun bir pısıriğa dönüşmesini mi? Her ikisine de sahip olabileceğinizi sanmayın. Todd'da bu hataya düşmemişti Jodi. Ona fazlasıyla özgürlük tanımıştı. Şikâyet edecek hiçbir şeyi yoktu Todd'un. Bu olanlar Jodi'nin hatası değildi.

Günlerden çarşambaydı. Klara'nın temizliğe geldiği gün. Klara, aile bütçesine katkıda bulunmak için yarı zamanlı olarak evlere temizliğe giden, ergen bir çocuk sahibi, evli bir kadındı. Saat onda gelir saatlerce ovarak, cilalayarak, toz alarak, çarşafı değiştirerek ve çamaşırları yıkayarak çalışırdı. Klara'nın işe yaklaşımı, tüm odalarda aynı anda çalışmak şeklindeydi. Yani işini yaparken ona müdahale etmemek neredeyse imkânsızdı. Bu yüzden de Jodi, her zaman Klara geldiğinde evde olmamaya çalışırdı. En azından kendisini eve kapatana kadar böyleydi. Bugün de Klara her zamanki gibi kendi anahtarıyla eve girdi ve mutfakta karşısında Jodi'yi görünce yüreği ağzına geldi. Aylar sonra Jodi'yle ilk kez karşılaşıyordu.

"Burada ne arıyorsunuz Bayan Gilbert?" diye sordu. "Hastamısınız yoksa?" Kelimeleri dikkatle telaffuz ediyordu. İngilizcesi iyi değildi ve güçlü bir Macar aksanıyla konuşurdu.

"İyiyim, teşekkür ederim," dedi Jodi. "Lütfen ben burada yokmuşum gibi devam et. Ayak altında dolaşmamaya çalışırım."

Çeşitli işleri halletmesi için Klara'yı bir süreliğine dışarıya yolladı. Ona bankaya yatırması için birkaç çek verdi ve biraz da nakit çekip bir şişe Stolichnaya almasını istedi. Bu işler için bir arkadaşından yardım isteyebilirdi ancak bu durumda onlara bir açıklama yapması gerekirdi ve henüz arkadaşlarının son gelişmelerden haberleri yoktu. Haberleri olması da gerekmiyordu. Örneğin olduğunu zannettiği kişi olmadığını, rüzgârda eğilse de kırılmayan sağlam bir ağaç, olayları ciddiye almayıp meslek olarak başkalarına dirayetli olmayı öğreten o kişi olmadığını bilmelerine gerek yoktu. Eskiden arkadaşlarına karşı açıktı, onlardan bir şey saklamazdı

ama bu, hayatının kontrolünü elinde tuttuğu zamanlar için geçerliydi. Jodi'nin sorunlarla başa çıkamamasına şahit olmamaları gerekiyordu. Ayrıca kendisi bile başına gelen bu büyük, yıpratıcı olayı tam olarak hazmedebilmiş değildi. Çoğu zaman en fazla gün içerisinde karşısına çıkacak bir sonraki güçlüğü görecektik kadar ileriye bakabiliyordu: seanslar, alışveriş listesi, kapıcı posta zarflarını getirdiğinde yüzünde gördüğü o meraklı ifade, doğru düzgün bir yemek yemek ile hiçbir şey yememek arasında verdiği karar gibi.

Arkadaşlarını uzak tutmak zor olmamıştı. Onu sürekli taciz eden tek kişi ise her gün düzenli olarak aramayı alışkanlık haline getiren Alison'dı. Alison iyi bir arkadaştı; bugünlerde en iyi arkadaşı olduğunu söyleyebilirdi Jodi. Yanında olmak için elinden geleni yapan tek kişiydi. Alison'ın endişesi samimiydi ve Jodi, Alison'ı herkesten çok takdir ediyordu ancak şu anda ihtiyacı olan, dikkatini dağıtmamak, enerjisini korumak ve kendisini evine sahip çıkmaya adanmıştı.

Klara elinde votka, nakit para ve banka ekstresiyle geldiğinde Jodi kendisini ofisine kapattı ve telefonundaki yanıp sönen ışığa gözü ilişti. İnsanların aramakta olduğunun farkındaydı ancak bugünlerde çalan telefonlar onda havlayan köpek gibi şüphe uyandırır olmuştu. Her gün veya gün aşırı cevapsız çağrı listesine bakıp seçtiği mesajları dinliyordu. Todd'dan gelen bazı mesajlar vardı ancak tanıdığı ve sevdiği Todd'dan değil. Bu, başka bir Todd'du ve bugün o Todd sabahın erken saatlerinde onu cep telefonundan aramıştı. Mesajı dinlemeye koyuldu ancak Klara'nın çıkardığı seslerden dolayı duymakta güçlük çekiyordu - Klara, elektrik süpürgesiyle kapı eşik ve lambrilerini süpürürken süpürge, Jodi'nin ofis kapısına çarpıp duruyordu. Boşta kalan kulağını eliyle kapatarak Todd'un ne dediğini anlamaya çalıştı. Bir kâbustan bahsediyordu ve sesi çıldırmış gibi geliyordu. Ancak tüm bu gürültü içinde konuşmanın içeriğini anlayamadı. Her neyse, daha fazla sabretemedi ve bir saniye bile düşünmeden silme tuşuna bastı.

22

TODD

Arabasıyla güneye, Clark Caddesi'ne doğru ilerliyordu. Mantar pastilleri için yazdırdığı reçeteyi almak üzere Clark ve Lake caddelerinin köşesindeki Walgreens eczanesine gidiyordu. Kolunun dirsek kısmında iğnenin girip çıktığı yer, bir bantla tutturulan bir parça pamukla kapatılmıştı. Doktorun ofisinde, frengi, chlamydia, belsoğukluğu gibi cinsel yolla bulaşan hastalıklar ve HIV için test edilmek üzere bir tüp kan vermişti. Todd, eskisinden daha çok şüpheleniyor olsa da Doktor Ruben, lezyonun sebebi olarak HIV ihtimaliyle ilgili yorum yapmayı reddetmiş, "Test sonuçlarını bekleyelim," demişti. Todd bunu kötüye işaret olarak görmüştü ve şimdi önünde endişe ve kimseye anlatamayacağı sezgilerle dolu günler vardı. Elbette zaten pek çok kez kendisini sadakatsizlikle suçlamış olan Natasha'ya bir şey söyleyemezdi. İşin ironik yanı, Natasha'nın şüphelenmesini gerektirecek bir şey olmamasıydı. Onunla birlikte olmaya başladığından beri başka bir kadına elini sürmemiştir.

Doktor, iğneyi damara ikinci seferde denk getirebildiği halde Todd neredeyse hiçbir şey hissetmemiştir. Düşündüğü şey iğne değildi, zihni HIV ile, internette bulduğu resimlere bakarak gözünde ürkütücü bir ışıkla kendisine göz kırpan, yanıp sönen bir disko topu olarak canlandırdığı virüsle meşguldü. Bu tasvirleri hangi sapkın

zihinlerin bulduğunu merak ediyordu. 10.000 mm'de bir çapıyla görünmez de ötesinde olan virüs, bu tasvirlerdeki yeşil, pembe ve turuncu renkleri barındıramayacak kadar küçüktü. Gözle görebilmek için mikroskopların Rolls-Royce'una, virüsü gerçek ebadının yarım milyon katı kadar büyütebilenine ihtiyacınız vardı. Bu kadar minik olması nedeniyle bir dereceye kadar zararsız sayılabilirdi. Sadece çok sayıda olduklarında bir tehdit oluşturabilirlerdi. Tıpkı karıncaların ve arıların sadece büyük bir ordu halinde bir tehlike oluşturmaları gibi. Ancak virüs bedeninize yerleştiğinde burada yuva yapar ve yavaş yavaş çoğalır, bedeninizi bir fabrika olarak kullanır, doğal kaynaklarınızı kendi kopyalarını üretmek için kullanır, kendi güç merkezini kurar, kanınızı baskılar, sizi bir bilim kurguya dönüştürür ve bu esnada siz –her şeyden habersiz– hiçbir şey yokmuş gibi ortalıkta dolanıyor olursunuz. Ta ki bir gün dışı muayenesinde dibe vurana kadar.

Artık öldürmeyebiliyor. Bugünlerde bir tür antiretroviral kokteyllle kontrol altında tutabiliyorlar ancak bu, hâlâ tüyler ürpertici bir ihtimal olması sonucunu değiştirmiyor. İlaçlar bir servete mal oluyor ve pek çok yan etkiyi de beraberinde getiriyor. Sonunda da tıp biliminin kölesi haline geliyorsunuz, cinsel yaşamınıza getireceği darbe de cabası. Todd'un cinsel hayatı... Prezervatif kullanmaya başlasa Natasha'nın tepkisi ne olurdu acaba? Hele ki hamileyken? Ona kendisini ve bebeği tehlikeye atıyor olabileceğini nasıl açıklayabilirdi? Her şey yolunda gitse, bebek ve Natasha güvende olsa bile büyük ihtimalle onunla bir daha asla konuşmazdı. Ve bir de Jodi vardı tabii. Ona da söylemek gerekirdi.

Sonuçları aldığı anda düğüne sadece birkaç gün kalmış olacaktı. Önce sonuçlar, ardından da düğün hızla birbirini takip edecekti ve gerçek şu ki her ikisinden de aynı derecede korkuyordu. Yaklaşmakta olan her iki olay da ona bir şeyleri kaybetmekte olduğunu hissettiriyordu. Son günlerde hayatının kontrolünün kimin elinde

olduğunu bilmiyordu, kendi elinde olmadığından emindi sadece. Artık kendisini başkaları kaderini belirlerken kenarda bekleyen bir tanıktan çok da farklı görmüyordu.

Nehrin üzerinden geçerken arabasının tekerleri köprünün ızgaralarına çarpınca motorun sabit uğultusu, kulak tırmalayıcı bir titremeye dönüştü. Wacker Caddesi'nde kırmızı ışıktaki durduğunda eli kasığına gitti. Birden aklına geldi, doktora sormak istiyordu. Döküntü gibi bir şeydi fakat herhangi bir belirti yoktu: kırmızı nokta veya kabarıklık, kaşıntı izi, kızarıklık veya renk değişimi görünmüyordu. Durup dururken yanma başlıyor ve bir kırkayak ordusu sünet derisinin altında tüylü bacaklarıyla ilerliyormuş gibi hissettiriyordu. Kaşındıkça daha çok kaşınıyordu fakat kaşınmayı bırakması da imkânsızdı. Kavşağın ötesinde kenara çekip bir eli direksiyonda, çılgınca kaşınmaya başladı. Araba sallanıyor, yayalar durup ona bakıyor, kimileri gülüyordu. Ne düşündüklerini tahmin etmek zor değildi.

Natasha onu bu kadar zorlamasa, hamile kalmasında ve düğün hazırlıklarında olduğu gibi elini kolunu bağlamasa mükemmel bir çift olabilirlerdi. Her gün davetli listesine yeni birilerini yazıyor veya menüye ya da masa düzenine yeni bir şeyler ekiliyordu. Menüde zaten karışık sebze varken neden kuşkonmaz sapı eklemek istiyordu ki? Çiçek düzenlemelerine zaten bir servet harcamışken neden buzdan heykele gerek duyuyordu? Önceki gün iki nedime daha eklemesiyle nedime sayısı sekize çıkmıştı ve bununla kalıp kalmayacağı da belli değildi. Her bir nedimeye bir elbise, bir el çiçeği ve bir çift ayakkabı alınıyordu. Todd'un baştan itibaren kontrolü eline alması, birtakım temel kurallar getirmesi, bazı sınırlamalar koyması gerekirdi.

Todd şiddet yanlısı bir adam değildi. Babası gibi değildi ve asla da olmayacaktı. Jodi'yle birlikte olduğu onca yıl boyunca sesini bile nadiren yükseltmişti. Fakat Natasha'nın kendisine emirler

yağdıramayacağını, ne onun için ne de başka herhangi bir kadın için kılıbık olabileceğini öğrenmesi gerekirdi. Natasha otoriterdi ve aynı zamanda da olgunlaşmamış, sağduyudan yoksun bir kadındı. Dean'le ilişkileri yeterince kötü değilmiş gibi gidip babasına kendisini şikâyet etmesi gereksizdi. Ayrıca doğrusu ona vurmuş da sayılmazdı. Kulağına atılan bir fiske taciz sayılmazdı ve düşmesinin nedeni de bu fiske değildi. Fiske sadece aniden dengesini kaybetmesine neden olmuştu ki bu da hazırlıksız yakalanmasındandı. Asıl Todd'a saldıran kendisiydi ve Todd karşılık verince şaşırmıştı. İşte hak ettiğin kadın... Her neyse, kendini toparladığında odayı terk etmek için arkasını dönmüş ve o zaman takılıp düşmüştü. Evet, talihsiz bir olaydı ancak üzerinden saniyeler geçmişti ki Natasha olayı çarpıtmış, abartmıştı. Tüm bunlar, ona kendisini biraz tutmasını istediği için olmuştu. "Seni sevdiğimi biliyorsun ama mantıksız davranıyorsun," demişti Todd sadece. Hepsı bu kadardı. Buna karşılık Natasha sesi yükseltmişti.

"Nedimelerimin yarısını iptal edemem."

"Baştan bu kadar çok nedime seçmemeliydin zaten."

"Ne istersem yapabileceğimi söylemiştin."

"Natasha, sevgilim. Nedimelerini Armani'den giydiriyorsun."

"Hepsini değil. İkisi Wera Wang giyinecek."

"Tamam, peki. İstedğin kadar nedime seç kendine. İstersen on nedime seç. Yirmi seç. Ancak lütfen bütçeyi üç bin dolarla sınırlı tut. Sanırım bu yeterli olur."

"Ah, harika... Target mağazalarından alışveriş yapalım istiyorsun. Ya da en iyisi hayır kurumlarına gidelim."

"Bunların parasını babanın ödemesi gerekmiyor mu? Normalde düğün masraflarını gelinin babası ödemez mi?"

"Sakın Todd, sakın o konuya girme."

“Neden? Neden avantacı babanın yerine ben ödüyorum ki? Bu hiç konuşulmadı bile.”

“İşte şimdi saçmalıyorsun. Seninle neden konuşuyorum ki zaten!”

“Kenarda en azından bir milyon doları olduğundan eminim. Kendi evi var. Neye harcama yapıyordur ki?”

“Babamı bu işe karıştıрма. Senden nefret ettiğini biliyorsun.”

“Benden o kadar nefret ediyor ki bu sayede düğün masraflarını ödemekten kurtuluyor.”

“Bu düğünü istediğini sanmıştım. Senin için önemli olduğunu sanıyordum.”

“Konu düğün değil, paraları savurman.”

“Belki de evlenmek istemiyorsundur.”

“Çocuk gibi davranıyorsun.”

“Bu kadar cimri olduğunu kim bilebilirdi ki?”

Tüm bunlar akşam yemeği sırasında olmuştu. Yemeklerinin çoğu hâlâ tabaklarındayken Natasha masadan kalktı ve yatak odasına dalarak kapıyı çarptı. Todd’da kalkıp onu takip etti. Neden böyle davrandığını anlayamıyordu. “Huysuzlanmayı keser misin artık?” dedi. Natasha, yatakta yüzüstü uzanmıştı, Todd’un bu sözlerini duyduğunda yerinden fırladı ve bir kedi gibi dişlerini ve tırnaklarını çıkararak Todd’a saldırdı.

Todd’un zaten uykusuzluk çekiyor, her gece aynı kâbusla uykusundan uyanıyor olması bu olayı daha da kötüye götürmüştü. Daha önce asla kâbus görmeyen Todd için bu, yeni bir durumdu. Rüneyi bile nadiren görürdü. Jodi, herkesin rüya gördüğünü ancak Todd’un sabah uyandığında, kural olarak hiçbir şeyi hatırlamadığını söylerdi. İşte şimdi yaşananlar, tüm kâbusları sona erdirecek bir kâbustu. Jodi görse muhakkak çok etkilenirdi. Sadece etkilenmekle kalmaz, ona yardım da edebilirdi. Jodi bu konuyla ilgilenirdi. Danışanlarıyla onların rüyaları üzerine çalışırdı ve bir

şekilde bu rüyaları anlamlandırırđı. Onunla konuşmaya gerçekten ihtiyacı vardı – bu konu ve diğeri başka şeyler hakkında. Kontrolünü kaybetme duygusu ve sağlığı ile geleceğine ilişkin endişeleri hakkında konuşmalıydı Todd. Hayatında çok fazla değışiklik, çok hızlı bir şekilde oluyordu.

Gördüğü kâbusta, spor merkezindeki yürüyüş bandında koşuyordu. Sıradan bir günde, sıradan egzersizlerini yapıyor olmasına rağmen bir felaketin yaklaşmakta olduğunu hissediyordu. Sonra aniden manzara değışiyordu. Spor merkezi, yürüyüş bandı kayboluyor, kendisini Buggs Bunny olarak koşarken görüyordu. Sonra kolları ve ayakları rüzgârgülü gibi dönerek havada asılı kalıyordu. Sürekli hareket halinde olması onu bir şekilde havada tutuyor, kendini korumak için boşuna bu hareketi sürdürmeye çabalıyordu. Ancak kasları yoruluyor, gücünü yavaş yavaş kaybediyordu ve Todd bunu daha fazla sürdüremeyeceğini, her an bir taş gibi yere düşebileceğini biliyordu.

23

JODI

Şimdi geriye dönüp baktığında Alison'ın suçu olduğunu söyleyebilirdi ancak kendisi istemeseydi asla olmazdı. Sadece Alison'ın sözünü dinlemekle kalmamıştı, resmen arkadaşına yalakalık yapmıştı ve tıpkı sekizinci sınıfta öğretmen kuklası olduğu gibi şimdi de sırf yalakalık yapması nedeniyle bile kendisinden nefret ediyordu. Yine de baskı altında, yalnız, hassas ve bitkin olduğunu, yemek yemeyip bolca içki içtiğini, kendini toparlamaya çalışsa da aslında dağılmakta olduğunu da söylemek durumundaydı.

Alison bu konudan o kadar sıradan bir şeymiş gibi bahsetmişti ki Jodi'yi alarma geçirmemişti. Sanki basit bir ev tamiratından, bir sızıntının durdurulmasından ya da ufak bir operasyondan, sorun çıkaran bir apandistin alınmasından bahsediyor gibiydi. Bir tesisatçı, bir operatör doktor bul, parayı getir, sorun çözülsün. Bu kadar kolaydı. Alison, işi kolaylaştırmıştı. Jodi nihayet Alison'ın teklifinin ne olduğunu anladığında o kadar minnettar olmuş ve rahatlamıştı ki neredeyse kendini kaybedip ağlayacaktı. Gözlerinde biriken yaşları boşaltması ve bu yaşlarla birlikte içinde biriken üzüntü ve kederi akıtması için mükemmel bir andı. Ancak gözyaşı, Jodi'nin kişisel biyosferinde nadir rastlanır bir olguydu. Ağlamanın faydalarını gayet iyi biliyordu –bastırılmış duyguların dışa vurulması, insanın

bünyesinden statik elektriğin temizlenmesi- ancak yıllar içerisinde giderek daha zor ağlayabilir olmuş, sabrına eşlik eden kırılğanlığa daha da alışık hale gelmişti. Cildinde derin çizgilerin belireceği ve bu çizgilerin onu şöminenin üzerindeki çatlak seramikten yapılma vazoya benzetene kadar yayılıp artacağı günleri canlandırıyordu gözünde.

Alison'ın, onun üzerindeki o büyüü kırmış olmasından memnundu. Uzun zamandır yemek yapamamasına ve yememesine neden olan o büyüden sonra mutfığa girip iki kişilik yemek yapmak, doğrama ve dilimleme gibi rutin işlere dönmek, büyük sebze köklerini ve kabakları eritip şekillendirerek onlardan şeritler ve minik küpler yığını şeklinde yeni formlar yaratmak iyi gelmişti. Mutfak, belirli ölçüler ve öngörülebilir sonuçların basit tatminini veriyordu ona. Ayrıca kesinlik söz konusu olduğunda, eczacı babasından öğrendiği simya da işin içine giriyordu. Mutfak söz konusu olduğunda her şey ısının veya çırpma işleminin ya da bir şeyi havanda dövmenin simyasında bitiyordu. Sert ve geçirimsiz olan, yumuşayıp geçirgen hale geliyordu. Ağdalı bir sıvı, bir köpük kütesine dönüşüyordu. Bir tutam kuru tohum, beklenmedik, egzotik bir rayiha yayıyordu.

Evde sakin bir akşam yemeği planladıkları halde Alison, koyu bir makyaj yapmış, ayağına da yüksek topuklu stiletto giymişti. Muhteşem kokuyordu ve saçını düzeltmek için kollarını her kaldırdığında bilekliği şıkırdıyordu. Jodi, Alison'ı hiçbir zaman başka bir ruh halinde görmemişti. Her zaman sanki bir partiye veya ateşli bir randevuya gider gibiydi. Alison, her şeyi bir kutlamaya dönüştürebilirdi.

Jodi'nin ikram ettiği bir kadeh şarabı aldı ve onu ne kadar merak ettiğini söyledi. "Bunu bana nasıl yaparsın? Hatırlarsan seni son gördüğümde, restorandan çıkarken ayakta zor duruyordun. Telefonu alıp arasan ölür müydün?"

Bu iyi niyetli paylama, Jodi'nin gülümsemesine yol açtı. Kadehlerini alıp gün boyunca gri ve solgun olan gökyüzü manzarasının canlı bir mavi siyah renkle yoğunlaştığı salona geçtiler. Jodi, odanın içinde dolanarak ışıkları yaktı. Şöminenin ateşini de yaktıktan sonra koltukta Alison'ın yanına yerleşti. Önlerindeki sehpa Jodi'nin daha önce koymuş olduğu kanepe tabağında üzerleri lezzetli zeytin mezesiyle kaplı kızarmış baget dilimleri vardı.

Alison, Jodi'nin zihnindeki ikilemden habersizdi. Son konuşmalarında Natasha'nın hamileliğinden ve Todd ile Natasha'nın evlenme ihtimalinden bahsetmişlerdi. Alison, Dean'in söylediğine göre düğün için gün belirlendiğini bilmiyordu. Tahliye notundan ve Jodi'nin bir hobbit gibi kendi kendisini inzivaya çektiğinden de haberi yoktu. Barbara Phelps'in söylediklerini, hatta Jodi'nin avukata gittiğini bile bilmiyordu. Jodi, en anlayışlı arkadaşı olan Alison'ın, evini asla terk etmeyerek koruma kararını desteklemeyeceğine inandığından tüm bu gerçekleri kendisine saklamıştı.

Ancak Alison konusunda yanılıyordu. Yaptığı iş nedeniyle, her gün karşılaştığı aşağılık zorbalıklardan (kızların klimanın rüzgârına karşı dans etmek, sahnede tangalarını bile çıkarmak zorunda bırakılmaları gibi) idarecilerin güçlerini kızlara karşı kullanmalarına (kızların yöneticilerin arkadaşlarını eğlendirmeye ve polislere özel muamele yapmaya zorlanması gibi) varana kadar pek çok adaletsizliğe şahit olmuştu. Bu nedenle de bu tür konulara felsefi açıdan bakmazdı; oyunu kurallarına göre oynamak, her şeyi akışına bırakmak veya en kolay çıkış yolunu izlemek onun tarzı değildi. Alison, eskiden beri ezilenlerin yanında olmuş, başkalarının problemlerini kendisine dert edinmiş bir kadındı. Adalet bekçisi görünen tiplerden değildi; işyerinde olay çıkarıp dikkatleri üzerine çekmekten daha başka yöntemleri vardı. Onun tarzı daha çok adamın arabasına kısa devre yaptırmak, içkisine ilaç katmak ya da karısına veya annesine isimsiz arama yapmak gibi yöntemlerdi.

Bir defasında bir polis memurunun uygunsuz bir hareketinden faydalanarak silahına el koymuştu. Jodi, Alison'ın daha da ileri gidebildiğini duymuştu ancak bu geceye kadar bunun ne anlama geldiğine dair bir fikri yoktu.

Koltuktan kalkıp masaya geçtiler ve deniz ürünlü risottolarını yemeğe koyuldular. Alison, Crystal'ın erkek arkadaşının kötü muamelesinden ve Crystal'ın çıkarttırmaya çalıştığı uzaklaştırma emrinden bahsetti. Ardından kızlardan ikisi arasında çıkan bir tartışmaya değindi. Brandy ve Suki arasındaki bu tartışma, birbirlerinin kıyafetlerini parçalama noktasına kadar gelmişti. Jodi, nazikçe dinlemeye çalışsa da dikkatini Alison'a veremiyordu bir türlü. Jodi bu kadar ağır problemlerle karşı karşıyayken onun başka insanların sorunlarına odaklanması, elbette Alison'ın değil Jodi'nin kendi hatasıydı. Şimdi artık arkadaşına içini dökmek, ona her şeyi anlatmak istiyor ama yine de bir türlü konuyu açamıyordu. Alison bu şekilde kendisini inzivaya çektiği için onunla dalga geçecek, her şeyi daha da güç hale getirecekti ve sonuçta hiçbir şey değişmeyecekti.

Ancak yemekten sonra –sandalyelerini geriye çekip bacak bacak üstüne attıktan sonra, şaraptan kahveye geçtiklerinde– Alison, “Todd o kızla evlenecek mi?” diyerek Jodi'yi şaşırttı.

İşte o zaman Jodi, Alison'ın nasıl bir arkadaş olduğunu anladı. Çünkü hikâye tüm onur kırıcı ayrıntılarıyla ortaya döküldükçe –özellikle Jodi'nin zavallı bir şekilde kendisini eve kapattığı bölümde– Alison başını salladı, söylediklerini onayladı ve olabilecek en anlayışlı ve destekleyici tavrı sergiledi.

“Doğru olanı yapıyorsun,” dedi. “Bu yaptığının yanına kalmasına izin veremezsin.”

“Ama yanına *kalacak*. Onu durduracak hiçbir şey yapamam.”

“Yanlış düşünüyorsun. Bu sorunu ortadan kaldıracabiliriz.”

“Bu sorunu ortadan kaldıracabiliriz mi dedin?”

“Hiç şüphesiz.”

“Ha ha,” dedi Jodi. “Bu harika olurdu.”

“Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?” diye sordu Alison.

“Şaka olduğunu sanmıyorum. Ama bu nasıl mümkün olacak ki? Avukat bile yardım edemiyor bana.”

“Bu mümkün,” dedi Alison. “Sadece birtakım ayarlamalar yapmak için zamana ihtiyacımız var.”

“Tamam,” dedi Jodi.

Alison, “Ne kadar zamanımız var?” diye sordu.

“Anlamadım.”

“Ne zaman evleneceklerini biliyor muyuz? Çünkü onlar evlendikten sonra senin seçeneklerin ciddi oranda daralacak.”

“Düğün tarihini mi bilmek istiyorsun?”

“Arkadaşın Dean sana söylemedi mi?”

“Aralık ayının ikinci cumartesi.”

“Bugün ne? Tamam. Sanırım halledebiliriz. Todd’un vasiyeti önemli. Sen varissen eğer...”

“Evet öyleyim. Bildiğim kadarıyla evet. Yani vasiyetini değiştirmiş olabilir ama.” Todd’un vasiyetini hiç düşünmemişti. Vasiyeti karısı ve çocuğu lehine değiştireceği, hatta belki de değiştirmiş olabileceğini fark edince suratına bir tokat daha yediğini hissetti.

“Henüz değiştirmemiş olabilir,” dedi Alison. “Muhtemelen değiştirmemiştir. Nasıl olsa evleneceği için uğraşmaya gerek görmemiştir. Çünkü evlendiği anda halihazırdaki tüm vasiyetnameleri geçersiz olacaktır.” Alison peçetesini katlayıp açıyor, üzerini düzeltiyor, çeviriyor, önce dikdörtgen, sonra kare şekline getiriyordu. “Kanunların umurunda değilsin,” dedi. “Kanunlar, kendine saygın dâhil her şeyini kaybedene kadar pek çok sorun çıkarır karşına. Bunun milyonlarca örneğine şahit oldum. Kanunları boş ver. Bir telefon görüşmesi yapacağım ve hayatını geri alacaksın.” Peçetesini

kenara bırakıp dikkatini masadaki nesnelere –tuzluk, şamdan, su bardağı, kahve fincanı– yöneltti ve bu sefer onları birer asker gibi sıraya dizdi.

Jodi ayağa kalkıp büfeden bir şişe çıkardı. “Bu gerçekten iyi bir Armagnac brendisidir,” dedi. Dikkatli ve özenli hareketlerle kehribar rengi sıvıyı bir kadehe doldurup arkadaşına uzattı.

Yaptıkları bu konuşmayla içinde tüm hayatı boyunca yaşadığı tüm deneyimleri aşmışçasına bir devrim yaşıyordu Jodi. Âdeta deri değiştiren bir yılan gibi işe yaramaz isyanından, zavallı masumiyetinden ve iddiasızlık duygusundan çıkıp bir hukuk fıkrası konusu olmaya soyunuyordu. Bu yeni durumun güzel yanı, hiçbir noktada bir karar vermesi gerekmemesiydi. Örneğin çekincelerini aşıp aşamayacağına, kendisini yeteri derecede hiddetlendirip hiddetlendirmeyeceğine, bu işi soğukkanlılıkla yapmaya, sonuçlarına katlanmaya karar vermek zorunda değildi. Çölde kaybolmuşsanız arkadaşınızın önerdiği kirli suyu içersiniz. Ölümcül bir yaranız varsa kendinizi bir cerrahın ellerine bırakırsınız. Artık artıların ve eksilerin önemi yoktur. Seçenekler tükenmiştir. Artık önemli olan hayatta kalmaktır.

“Renny bir numaradır,” dedi Alison. “Berbat bir koca olabilir ancak çok sağlam bağlantıları vardır ve bana bir iyilik borçlu. Tabii paranı da alır. Ama merak etme, sana iyi bir fiyat verecektir.”

Jodi, tüm sorunlarının ortadan kalktığı bu farklı dünyanın büyüüne kendisini kaptırmıştı. Sadece evini elinde tutma sorunu değil, Natasha’nın onun yerini alması, önündeki bitmek bilmeyen günler, o günleri Todd şehrin başka bir yerinde yerken, uyurken ve başkasıyla sevişirken yaşamak gibi kendisini bekleyen diğer sorunları da çözüyordu. Todd’un olmadığı bir dünya sadece yeni bir düşünce değil, yeni bir düşünce *tarzıydı*. Bu düşünce tarzı, şimdiden Jodi’nin içinde kendisine yol açan bir solucan gibi yepyeni, belirsiz bir ufuk açıyordu. Fakat asıl sürpriz, Alison’dı. Jodi onu her zaman

sevmişti ancak şimdi anlıyordu ki ona hakkını yeterince teslim etmemişti ve şu anda ona yepyeni bir gözle bakıyordu.

“Nakit olmalı,” dedi Alison. “Ama bankadan çekmeye veya kredi kartından nakit çekmeye kalkma sakın. Bu tür işlemler takip edilebilir. Büyük miktarda para çektiğini öğrenirlerse kurt sürüsü gibi tepene binerler.”

Jodi “tepe ne binerler” derken polisleri, hâkimi, jüriyi, savcayı –tüm kanun uygulayıcılarını– kastettiğini anlamıştı. “Zaten o kadar yüklü miktarda param yok,” dedi.

“Olacak. Neden bir şeyler satmıyorsun? Mücevherlerini mesela. Ya da şu biblolarının bazılarını.” İkisinin de gözleri odanın içindeki çeşitli nesnelerde gezindi. Peru’dan altın heykelcikler, Matisse’in kesilmiş kâğıtlarla yapılmış bir litografi çalışması, yaldızlı çerçevesindeki Rajput tablosu... “Satarken ajansa başvurma. Alıcıları internette bul.” Jodi’nin elini eline aldı ve yüzüğünün taşını inceledi. “Taşınabilir küçük eşyalarını tut. Sürekli olarak nakitte kal. Hızlı davranman gerekecek. Bir miktar da seyahat için ayır. Zamanı geldiğinde buradan uzakta olmalısın.”

24

TODD

Sabah, ofisinde masasında oturuyordu. Sandviçinin paketi, günün ilk kahvesini içtiği kâğıt bardakla birlikte sol ayağının yanındaki çöp kutusundaıydı. İkinci kahve de işbaşındaıydı. Aldığı kafeine rağmen kendisini sersem, yarı uyanık hissediyordu fakat yine de küçük bir yaratığın midesinde kıpırdandığının farkındaıydı. Natasha'nın uyku ilaçlarından yardım almaya çalışsa da ilaçlar asla durmak bilmeyen ve onu derin veya uzun süreli uykudan alıkoyan bu kemirici, tırılmalayıcı hissi etkilemiyordu. Bu duygu, içindeki bu inatçı misafir, Todd için hem yeni hem de eskiydi. Kısa bir süre öncesinde bir an için Natasha'nın, içindeki bu kaygıyı sonsuza kadar ortadan kaldıracığına, aşklarının onu her zaman güvende olmasını sağlayacak bir büyü olduğuna dair çocukça bir inancı vardı.

Stephanie'nin geldiğini duıunca saatine baktı. Stephanie, çalışma saatleri konusunda her zaman gevşek davranırdı ancak son zamanlarda artık bahane bulma ihtiyacı bile hissetmiyordu. Todd iyi niyetinin ve cömertliğinin kötüye kullanılmasına bozuluyordu. Stephanie'yle konuşup dakiklik konusundaki yaklaşımının altını çizmeliydi. Aslında normalde ona uyarı cezası bile vermeliydi. Sorun şuydu ki Stephanie, onu bırakıp gidebilirdi, bunu da her zamanki

tavırlarıyla yapardı ve hiç de kibar sayılmayacak bir gidiş olurdu bu. Jodi'ye duyduğu sadakatının de bunda etkisi olurdu muhakkak.

Stephanie'nin etrafta dolandığını duyabiliyordu; lavaboda fincanları suyla çalkaladı, mesajlarını dinledi, telefon görüşmesi yaptı. Kızın vişneli sakız kokulu parfümü ve ardından da demlenmekte olan kahvenin yoğun aroması keskin bir şekilde Todd'un burun deliklerinden içeri girdi. Elinde kahvesiz asla göremeyeceğiniz Stephanie, kahve molası kavramını umursamazdı. Her hafta, yarım kilosu Todd'a on dolara mal olan Starbucks özel harman kahvesinden iki veya muhtemelen üç paket tükettirdi. Kahveleri ofis için aldığı gerekçesiyle parasını Todd'a ödetirken Todd'un günlük kahve limitinin tamamını patronu ofise gelmeden tükettiği gerçeğini de göz ardı ederdi. Bu durumda ona kahvesinde eşlik etmek üzere geriye 202 numaralı ofisten muhasebeci Valerie ve bodrum kattaki baskı operasyonundan Kevin kalıyordu. Her ikisi de büyük bir keyifle düzenli olarak Stephanie'ye kahve molasında eşlik ediyorlardı. Stephanie'nin maaşından sadece kahve için değil, kiracıları ile dedikodu yaparak harcadığı zaman için de kesinti yapmalıydı.

Todd onunla yüzleşmeye karar verdi ancak Stephanie bir elinde kahve fincanı diğerinde dosyalar ve not defteriyle kapısında belirlediğinde yüzündeki o kaba ifadeye bakınca şansını zorlamamaya karar verdi. Zaten giydiği kazak da dikkatini dağıtmıştı, Todd bu kazağı daha önce hiç üzerinde görmemişti. Kazağın açık yuvarlak yakası boyun dekoltesini her zamankinden fazla açığa çıkarıyordu ve göğüsleri –ve daha da önemlisi göğüs uçları– kazağın yumuşak örgü dokusundan kendilerini belli ediyordu. Günlük hayatında Stephanie'nin varlığının yarattığı duygular, kimi zaman ona kendisini rahatsız ve yıkılmış hissettiriyordu. Sürekli olarak

Stephanie'yle ilgili, başka her kadınla ilgili olduğundan daha fazla fanteziler kuruyordu.

Odanın içinde ilerleyip masasında onun karşısına oturduğunda, "Ofisteki kahvemiz bu kadar iyiymen neden marketten aldığın şu saçma şeyi içtiğini anlamıyorum," dedi. "Buna ne ödüyorsun, bir fincanına bir buçuk iki dolar mı?"

Todd kan beynine sıçrasa da dilini tuttu ve sinirinin geçmesini bekledi. "Hâlâ Jodi'nin kredi kartlarını ben mi ödüyorum?" diye sordu.

"Elbette, hiçbir şey değişmedi."

"Kaç tane kart var?"

"Altı. Senin de kullandığın Citgo'yu da sayarsan yedi."

"Onun kartlarının hepsini kapatmanı istiyorum. Tüm ekstre borçlarını öde ve kapat."

"Citgo'yu da mı?"

"Evet. Jodi'nin kullanabildiği tüm kartları kapat."

Stephanie tereddüt etti, kalemi not defterinin üzerinde asılı bekledi.

"Ne?" dedi Todd.

"Umarım bu konuda onu önceden uyarırsın."

"Yakında öğrenecek."

Stephanie bakışlarını not defterinin üzerine indirdi. Hiçbir şey söylemediği halde Todd, omuzlarının düşüşünden ve başını eğişinden kadının bundan hiç hoşlanmadığını anlayabiliyordu. Maalesef onun bu muhalif tavrı Todd üzerinde istediği kadar etkili değildi. Stephanie kendi işine bakmalıydı. Todd'un Jodi'yle ciddi ciddi konuşup beleşçilik günlerinin sona erdiğini, şakasız olmadığını anlatması gerekiyordu.

Toplantılarının sona ermesiyle birlikte Stephanie dosyalarını toparlarken Todd, “Sanırım bu ofiste konuşulanların çok gizli olduğunu belirtmeme gerek yok,” dedi.

Bir cevap bekledi ancak alamadı.

Stephanie çıkıp kapıyı da arkasından kapattıktan sonra ayağa kalktı ve sıkılı yumruklar ve düzensiz adımlarla odanın içinde dolanmaya başladı. Karşı koyulamaz dürtüsünü bastırmak için elinden geleni yapsa da direnci bir dakikadan kısa bir süre içinde kırılarak yerini çılginca ve histerik bir kaşınma krizine bıraktı. Âdeta hayalarına elektrotlar bağlanmış veya pantolonunun içinde elektrikli teller cızırtılar çıkararak yanıyordu. Zavallı küçük penisi dünyayı aydınlatacak durumdaydı neredeyse. O acının içinde kıvrılırken bile utanç duygusu ağır basıyordu – içine bir kasa yengeç kaçmış yaşlı, pis bir adam gibi sürekli kıpırdanmaktan, ellerini apış arasından çekememekten utanıyordu. En kötüsü de bu krizin beraberinde getirdiği korkuydu. Ya hiç geçmezse? Ya sadece devam etmekle kalmaz daha kötüleşip yayılarak onu kaşınmaktan başka hiçbir şey yapamayacak, düşünemeyecek, yiyemeyecek, uyuyamayacak hale getirirse ne olacaktı? Ya onu hastaneye düşürür ve orada da ellerini bandajlamak veya onu yatağa bağlamak ya da suni komaya sokmaktan başka yapacak bir şey kalmazsa?

Korkusunun bir diğer boyutu da bu kaşıntının, altında yatan HIV gibi bir sorunun varlığı düşüncesi idi ve bundan hiç kuşkusu yoktu. HIV’le yüzleşmek zorundaydı çünkü durumunun başka mantıklı bir açıklaması olmadığına farkındaydı. Çöken bir bağışıklık sistemi, kurumakta olan borular gibidir – suyun ve yağın tükenmesiyle birlikte karanlık, nemli bölgelerde birtakım yeni şeyler gelişmeye başlar (mantar gibi). Biyolojide mantar, kendi başına bir krallıktır. Çürüme ve bozulmanın, maya, küf ve sporların, karan-

lıkta yetişen her bir türün hâkim olduğu bir bölge, ters giden bir peri masalı krallığıdır. *Bir zamanlar, Mantar Krallığı'nda yaşayan Pamukçuk adında küçük bir macuncuk, ağzında yuva yaptığı....*

Masasının çekmecisini açıp antifungal pastillerinden birini çıkardı ve ağzına attı. Ağzının içinde beklettiği pastilin geçici bir önlem olduğunu, Bay Pamukçuk'un vücudunda yuva yapmasını sağlayan koşulları tersine çeviremeyeceğini, onun mukus zarlarıyla savaştıkça bir çare salgılamayacağını, bağışıklık sistemini güçlendiremeyeceğini, bu berbat kaşıntıyı durduramayacağını biliyordu. Tüm bunlar, Jodi'ye yaptıklarının cezası mıydı? Şayet Katolik olsaydı, zamanında girdiği yoldan dönmeseydi günah çıkarmaya gider ve Tanrı'dan affını dileyebilirdi. Bunu gerçekten yapardı da. Çünkü üzgündü, gerçekten üzgündü ama sonra yaşamını nasıl sürdürürdü? Her şeyi düzeltmek için ne değişiklikler yapması gerekirdi? Artık Natasha'yı bırakamazdı, hamileyken olmazdı. İki evi birden geçindirmek de altından kalkabileceği bir şey değildi. Hayatını olabildiğince iyi yaşamaya, doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Evet, hataları da olmuştu ancak hiç kimse onun iyi bir insan olmadığını, vicdansız olduğunu, olabileceğinin en iyisi olmak için çaba göstermediğini söyleyemezdi. Lanet olsun, cömert bir adamdı o... Sadece herkesin zannettiği kadar zengin değildi. Üstelik kin tutmayan, karıncayı bile incitmeyen iyi bir adamdı da. Bu ülkedeki büyük sanayi kuruluşlarının bir günlük tüketimi onun tuvaletlerinin kullanım ömrü boyunca harcadığından fazla olmasına rağmen su tasarrufu yapan tuvaletlere para harcayan bir adamdı.

Adımlarını yavaşlattı, bir an durup ellerini birleştirdi ve öylece bekledi. Kaşındığı zaman o kaşınma hissinin geçmesi gerekirdi, normal bu değil miydi? Bu sıradan bir kaşıntı değildi, sadece direnerek üstesinden gelebilir ve aklıselim ve huzur köprüsünü geçebilirdi. İşte

olmuştu. Şimdi artık bir yaylı çalgının sona ermekte olan titreşimi, bir yaprağın kıpırdanması, bir kedi yavrusunun mırıldanması misali güçsüz, hafif bir ürpertiye dönüşüyordu. Ancak zihnini karıştıran yanılsama tekrar nüksetmişti işte... Sadece kaşınmayı gerektiren basit bir kaşıntıdan ibaret olduğu fikri ve kaşıma arzusu tekrar zihnini kaplamıştı. Şimdi dizlerinin üzerine çökmüş, başı önde, gözyaşlarını granit yer döşemelerine akıtarak dayanma gücü için Tanrı'ya yalvarıyordu Todd. Sonra yine birdenbire, başladığı gibi geçti.

Ayağa kalktığı anda kendisini bir hayalet gibi hissediyordu. Ellerini saçlarının arasında gezdirip derin bir nefes aldı, odayı dolandı ve masasına geldi. Telefonu eline alıp Natasha'yı aradı.

Yaşadıkları bu çöküşün kendisinden kaynaklandığını kabul etmeye hazırdı. Sakinleşmeli ve geleceği düşünmeliydi. Bugünlerde oğlunun iyiliğini gözetmek durumundaydı. Oğlu elbette annesinin şiş karnı ve hassas ruh halinde varlığını belli ediyordu ama insan olarak, el ve ayak parmakları olan bir insan olarak ve radyoloji kliniğinde siyah beyaz, kıvrımlı bir tanecik olarak gördüğü kadarıyla doğuştan avcı olan (mikroskopik de olsa) oğlu, kendine özgü bir kişilikti. Kız çocuğa da itirazı olmadı Todd'un -önemsiz ayrıntıların zamanı değildi- ancak gerçek şuydu ki bir oğlu olacaktı ve oğlu onun geleceği, ileriye atılan adımlarıydı. Doğumu, tüm bu kargaşa ve kavgalara son verecek olan bir paradokstu. Oğlu, doğduğunda onları yola getirecekti.

Natasha da bakacak bir bebeği olduğunda daha farklı olacaktı. İlgisini Todd'dan minik bebeğe kaydırmak durumunda kalacaktı. Todd bunu sabırsızlıkla bekliyordu ancak o zamana kadar en azından biraz daha anlayışlı ve sabırlı olmak için çaba göstermeliydi. Belli ki Natasha kendisine engel olamıyordu. Hormon denizinde yüzerken kontrolden çıkan içgüdüleri onu en iyi yuva ve erkeğinin

tüm hakları için savaşmaya itiyordu. Belki de bir tür geçici delilik döneminden geçiyordu. Ancak onunla aynı şeyi amaçladığından Todd'un isteyeceğı son şey ona karşı çıkmak veya engel olmaktı. Özgür bir insan olarak haklarını ileri sürmekte acele etmişti, bunu şimdi daha iyi anlıyordu. Todd'un şimdi yapması gereken, onu sevdiğini söylemek ve eve dönmesini istemektir.

25

JODI

İnternette alıcı bulmak düşündüğünden daha kolay olmuştu. İnternet ortamında, satışa çıkardığı ürünler için büyük bir piyasa vardı; o kadar ki insanlar onunla Sanat Enstitüsü'nde ya da Crystal Gardens'ta buluşup elindeki eşyaları satın almak için sıraya giriyorlardı. İşlerini halledebilmek için evden çıkmak zorunda kalıyordu Jodi ancak bunların yapılması gerekliydi ve görünen o ki dışarılarda gezinmeyi çok seviyor; gözlerini yaşartan buz gibi rüzgârdan, restoran mutfaklarından taşan yemek kokularından, halka açık alanlarda boş boş dolanan yabancıların görüntüsünden çok hoşlanıyor, beş duyusuyla algılayabileceği her şeye karşı açlık hissediyordu.

Başlangıçta sattığı ürünlerin gerçek olup olmadığıyla ilgili sorularla karşılaşılıyordu. İlanlarına cevap veren insanlar: *Yüzüğü çok beğendim ancak gerçek olduğunu nereden bileyim? Tablo sahte olabilir. Ya bir sorun çıkarsa? Numaranızı alabilir miyim?* gibi yorumlarda bulunuyorlardı. Ancak bu tür endişeler taşımayan çok sayıda insan da vardı. Bunlar belki de kuyumcu, satıcı veya bir tür uzman olabilirlerdi. Bilmiyordu çünkü sormuyordu.

E-posta adresini vermek, alıcılarıyla yüz yüze buluşmak kaçınamayacağı risklerdi ve bu riskleri bertaraf edebilmek için onlarla

buluşmaya Todd'a ait eski bir anorak ve yün bir bereyle gidiyordu. Kısmen kılık değiştirmek, oyun duygusunu tamamlıyordu. Modern kanadın üçüncü kanadında, Magritte'in *Özgürlüğün Eşiğinde* tablosunun yakınlarında dolanarak bıyığı şerit kesimli bir erkeği ararken veya yüksek fıskiyelelerin yanında bir bankta oturarak kırmızı deri eldivenli kadına bakınırken kendisini sahnede bir rolü veya karakteri canlandırıyormuş gibi hissediyordu. Bu ayrıntılar aslında oyalanma vesilesiydi. Tüm yapması gereken, parayı biriktirmekti; paranın ne için olduğunu düşünmesine gerek yoktu. Eve döndüğünde o gün kazandıklarını –Todd'a hediye ettiği ve onun asla kullanmadığı– siyah deri Louis Vuitton valizin içindeki yığına ekliyor, yığının giderek büyümesinden keyif alıyordu.

Alison'ın kendisinden bir kapora istemesini bekliyordu ancak sonuçta tüm miktarı peşin olarak ödedi. Alison öyle istemişti ve şu anda Alison, en iyi arkadaşıydı. Her neyse, paranın hiçbir önemi yoktu zaten. Oyun parası, Monopoly parası sayılabilirdi. Bunun için elden çıkarmak zorunda kaldığı parçaları hiç aklına bile getirmede. Bir noktadan sonra onun için anlamlarını yitirmiş, hiçbir cazibesi olmayan, sadece alım gücü açısından önem arz eden nesnelere dönüşmüşlerdi. Valiz bile onun için içinde paralarını tuttuğu bir konteynerden başka anlam ifade etmez olmuştu. Alison'a parayı ödedikten sonra valizi hiç düşünmeden atmıştı.

Artık nakit parayı nasıl elde edeceğini bildiğinden, yakın geleceği konusunda daha az endişe taşıyordu. Alison'a ödemeyi yaptığının ertesi günü Stephanie'nin arayıp, "Bilmenizi istedim Bayan Gilbert, kredi kartlarınızı kapatıyor," dediğinde de zamanında harekete geçtiği ortaya çıkmıştı.

"Pekâlâ," demişti Jodi. "Gerçekten mi?"

"Evet. Tümenü." Stephanie'nin ses tonu alçak ve aceleliydi. Bir sırrı paylaşan insanlar gibi konuşuyordu. "Hazırlıksız yaka-

lanmamanız için sizi uyarmam gerektiğini düşündüm. Lütfen ona aradığımı söylemeyin.”

Jodi bunu, beklemediği şekilde eğlenceli buldu. Todd, bu oyunun iki kişiyle oynandığını anlayamamıştı. Her ihtimale karşı kendisine ait bir kredi kartı vardı ve ne gariptir ki yıllar boyunca Todd’a hediyeler alırken çoğunlukla bu kartı kullanmıştı. Louis Vuitton da onlardan biriydi ve üstelik en pahalılarından biri bile değildi. Bir doğum gününde ona bir at ve binicilik dersleri satın almıştı. Tamamen kendi fikriydi. Onca işinin arasında bir dinlenme olacağını, dışarıya çıkıp biraz temiz hava almasını ve egzersiz yapmasını sağlayacağını düşünmüştü. Todd başlangıçta çok ilgilendiyse de elbette bu ilgisi uzun sürmemişti.

Jodi telefonu bıraktığında kısa bir süreliğine mutlu hissetti ancak zamanla morali bozuldu. Neticede uygulamaya koyduğu planın, para biriktirip ödemesini yaptığı korkunç olayın ağırlığı yetmezmiş gibi bir de kredi kartlarının iptaliyle karşı karşıyaydı. İçindeki sesler ona hâlâ zaman varken tekrar düşünmesini söylüyordu ancak kaderini yaşamakta olduğu duygusuna kapılmıştı ve geri adım atmak istemiyordu. Zihninin bir köşesinde çizgiyi aştığı, yardım alması gerektiği düşüncesi vardı ve aklına Gerard geldi, onu arayabilirdi. Ancak bu düşüncayı zihninden uzaklaştırdı. Gerard kesinlikle emekli olmuş ve Florida veya Meksika’ya yerleşmiş olmalıydı. Ayrıca şu anda onun için ne yapabilirdi ki? Şansı varken ona gitmeye devam etmesi, terapisinin doğal akışını sürdürmesine ve sonuçlanmasına izin vermesi gerekirdi.

Gerard işinde iyiydi, Jodi bu konuda asla şüphe duymamıştı. Ryan hakkında gözünü açan, onu gerçeğe yüzleştiren, gerçeklerle mücadele etme alışkanlığını sonlandıran Gerard’dı. En sonunda Ryan’ın hayatını kendi istediği gibi yaşayacağını, seçimlerinin kendisine ait olduğunu, Jodi’nin onun için istediklerinin –maddi güvenlik, kişisel gelişme– değerli tutkular olsa da onun tutku-

ları olmadığını, ona ilişkin endişelerinin yargılara dayandığını ve başkalarını yargılayanın onlara bilinçli olarak zarar vermek olduğunu kabullenmesi de Gerard sayesinde olmuştu. Anlamıştı ki farklılıklara saygı duymak, anlayış göstermenin ötesinde, insanın at gözlüklerinden, kendisinin kesinlikle haklı ve diğerlerinin kesinlikle haksız olduğu, herkes kendisi gibi düşünürse dünyanın daha iyi bir yer olacağı zannından kurtulması anlamına geliyordu.

Jodi, gösterdiği gelişmeler için takdiri hak etmişti ve Gerard da övgülerini dile getirme konusunda çekingen değildi. Onun istekliliğini ve keskin zekâsını alkışlamış, kendisini değişikliğe zorlamasını takdir etmişti. Gerard'a gelmeden önce sorunun Ryan olduğuna inandığı, kendisinin bir sorunu olduğunu bilmediği düşünülürse beklenmeyen bir ilerleme kaydetmişti.

Bu başarı üzerine Jodi ve Gerard yepyeni bir enerjiyle seanslara devam etmişlerdi. Çocukluğu hakkında, ortanca kız çocuk olmanın nasıl hissettirdiği hakkında, ebeveynlerinin ondan fazla bir şey beklemediği gerçeği, okulda gösterdiği başarı ve kendisini hem bir profesyonel hem de bir ev kadını olarak kanıtlamak suretiyle onları nasıl yanılttığı hakkında saatlerce konuştular. Rekabetçi bir tarafı olduğu şüphe götürmez bir gerçektir. Ebeveynlerinden aldığı özelliklerden bahsettiler: annesinden evine bağlılığı, babasından da yöntem ve ayrıntıya olan tutkusunu almıştı. Zannettiğinden çok daha fazla ailesinin etkisi altında kalmıştı.

Seansları ilginç, hatta eğlenceliydi ancak Ryan'la ilişkisine dair gerçekleri kavramasının, Gerard'la olan çalışmalarının kutsal amacı olduğundan ve artık başarılacak bir şey kalmadığından şüphelenmeye başlamıştı. Bu durum onu huzursuz etti, hatta can sıkıntısına yol açtı ve Gerard'a zamanını boşa harcadığını hissettiğini açıkladı. İçten içe kendisinin sığ, derinlikten veya özden yoksun olduğundan korkmaya başlamıştı. Bir noktada neredeyse berbat bir çocukluk geçirmiş, kötü bir anne ve alkolik bir babaya sahip olmuş olmayı

dilemişti. Geçmişinde bir depresyon veya anksiyete, bir yeme bozukluğu, düşük özgüven, değişken ruh hali, panik ataklar olmuş olması için neler vermezdi. Keşke kekeme olsaydı veya el yıkama takıntısı olsaydı. Üşengeç bile değildi. Haftalar geçtikçe hayatındaki bu durağanlık aralarında şaka konusu olmuştu. Seansa geliyor ve “Doktor, hayatımı seviyorum ve mutluyum. Ne yapmalıyım?” diye soruyordu. Gerard da “Merak etme,” diye cevap veriyordu. “Tedavisini biliyorum.”

Sonunda dönüm noktasına gelindi.

Hiç de iyi bir gün gibi görünmüyordu. Herhangi bir ilerleme umudu bile olmayan bir gündü. Muayenehanenin dışında ilkbahardı ve ağaçlar tomurcuklanmıştı fakat içeride Jodi, klimadan korunmak için kazağının üzerine hırka giymişti. Gerard, gününde değildi ve her zamankinin aksine odaklanamıyordu. Bir konudan diğerine atlıyorlar, konuşacak ilginç bir şey bulamıyorlardı. Seansın sonuna yaklaştıklarında her ikisi de bezgindi. Jodi artık birlikte çalışmalarının sonuna geldiğini fark etmişti. Artık gitme zamanıydı. O anda Gerard, güçlü bir son hamleyle ona rüyalarını sordu.

Jodi: Her zamanki beyaz gürültüler.

Gerard: Beyaz gürültüyü tarif et.

Jodi: Ne demek istediğimi biliyorsun (bu terimi sürekli kullandığı halde şimdi bu soruyu sormasından rahatsız olmuştu).

Gerard: Yine de bir örnek vermeni istiyorum.

Jodi: Ah, tamam, peki. Bir partide tanımadığım insanlarla konuşuyorum. Bir aynada kendi yansımanı yakalıyorum ve yarı çıplak olduğumu fark ediyorum. Ancak bununla ilgili herhangi bir şey hissetmiyorum. Sonra ailemin evinde bir şey arıyorum fakat ne olduğunu hatırlayamıyorum. Rüyada bile önemli gelmiyor. Böyle bir şey. Beyaz gürültü.

Gerard: (Sessizlik)

Jodi: Affedersin. Çabalıyorum.

Gerard: Çabaladığını biliyorum.

Jodi: (Sessizlik)

Gerard: Tamam o zaman, buraya kadar.

Jodi: Sanırım öyle.

Gerard: (Sessizlik)

Jodi: Bir dakika. Darrell'la ilgili bir rüya gördüm.

Gerard: Darrell'la ilgili bir rüya mı gördün?

Jodi: Şu dakikaya kadar unutmuştum.

Gerard: Anlat.

Jodi: Darrell beni ziyarete gelmişti. Tam o geldiği esnada bir rüyayı yazıyordum ve o, Darrell'in rüyasıydı. Darrell'in rüyasıydı ama onun için ben görmüştüm. Elimde Darrell'in çocukluktan itibaren rüyalarıyla dolu bir defter vardı. Onun için bu rüyaları görüyor ve yazıyordum.

Gerard: Devam et.

Jodi: Bu kadar aslında. Ona bu rüyaları hatırlayıp hatırlamadığını sordum ama ilgilenmedi ve bu konuda konuşmak istemedi. Sonra da gitti.

Gerard: Bunlar olurken neler hissediyordun?

Jodi: Ürkmüştüm.

Gerard: Seni ürküten neydi?

Jodi: Olayın tümü. Ürkütücüydü.

Gerard: Fakat sonradan rüyayı unuttun. Az önce sana rüyalarını sorduğumda sadece beyaz gürültüden bahsettin.

Jodi: Sanırım bunu aklımdan çıkarmışım.

Gerard: Başka bir şey hissettin mi? Ürkmekten başka?

Jodi: Hayır, sadece ürkmüştüm. Korkmuştum da diyebilirim.

Gerard: Belli bir şeyden mi?

Jodi: Darrell'in adına korktum sanırım. Sanki onu yaşam destek ünitesinde tutuyordum ama kanı çekilmişti, tamamen boşluktaıdı. Onun kendi rüyasına dâhil olamaması korkunç bir şeydi. Sanki yoktu, hiç var olmamıştı.

Gerard: Ve sen bunu onun adına yapıyordun.

Jodi: Evet.

Gerard: Bunu yapıyordun çünkü?

Jodi: Çünkü onu seviyordum.

Gerard: Rüyada ona karşı sevgi hissettin mi?

Jodi: Evet, hissettim.

Gerard: Yani rüyada onun için ürktün, aynı zamanda da ona karşı sevgini hissettin.

Jodi: Evet.

Bir dakika duraksadılar, ardından Gerard saatine baktı ve "Bu konuya önümüzdeki hafta dönelim. Senden rüyanı olabildiği kadar ayrıntılı olarak yazmanı ve bir sonraki seansa getirmeni rica ediyorum. Bu senin ev ödevin," dedi.

Jodi, gitmek üzere ayaklandı, hırkasını çıkarıp çantasını omzuna taktı. Portmantodan rüzgârlığını aldı ve çıkarken Gerard'a teşekkür etti. Asansöre yürüyüp aşağı düğmesine bastı. Asansörü beklerken Doc Martens ayakkabılarına, halının desenlerine baktı; mavi ve turuncu renklerdeki geometrik desenler o kadar küçüktü ki halının üzerinde bej bir renk etkisi yaratıyordu. Jodi içinde sert bir rüzgâr hissetti. Âdeta içi bomboş bir araziymiş gibi hiçbir engele takılmadan esen bir rüzgâr. Merdivenlerden inmeyi düşündü fakat sanki o noktada kapana kısılmış, sanki ayakkabısının tabanı, halıyla bütünleşmiş gibi bir duyguya kapıldı. Orada dikilirken artık geri dönüş olmadığını, az önce yaşanan o basit, çetrefilsiz zamanların

sona erdiğini biliyordu. Artık Gerard'la birlikte oturup konuşacak konu aramak yoktu. Mükemmel geçen çocukluğuyla ilgili şakalar yapmak yoktu. Rüya, beraberindeki anılarla birlikte zihninin derinliklerinden çıkarılmış, bir düğün arabasının arkasına bağlanan teneke kutular misali ortaya saçılmıştı ve artık bu süreci geri döndürmesi –görüntüleri zihnine hapsedip unutmaması– mümkün değildi.

Anı, gömülü olduğu kuyuya, Jodi'ye dönmüştü. El değmemiş, lekesiz, tüm boyutlarıyla, yaşayan tarihinin bir parçası olarak ve içgüdüsel türevleriyle –tatlar, kokular, duyular– bütünleşmiş olarak geri dönmüştü. Ancak karanlığa bürünmüş, kör bir anıydı. Jodi, olayların gece ortamında gerçekleştiğini hatırlamasını buna bağlıyordu. Ya öyleydi ya da eskiden beri olageldiği kız, bilinçli olarak gözlerini gerçeklere kapatmış, başlangıçtan itibaren saldırgan algı verilerini engellemeye karar vermişti. Başlangıçta, içindeki patlama sadece acı ve telaş vermişti ancak sonradan teslim olma kandırmacasını öğrenmiş ve teslimiyetin kendisi için bir çözüm, bir kaçış yolu olduğunu anlamıştı. Şimdi tek umudu, olayın bir parçası, suç ortağı olmuş olması ihtimaliydi. Bu durumda hiçbir şey değişmeyecek, Darrell'i hâlâ sevmeye devam edebilecekti. Ancak Darrell on iki yaşındayken o sadece altı yaşındaydı ve olanların nasıl olup da kendisinin hatası olduğunu anlayamıyordu.

26

TODD

Natasha eve dönmüştü fakat Todd'u hâlâ affetmemişti. Pek çok açıdan hayatları normale dönmüştü –birlikte yemek yiyorlar, Natasha dersleriyle ilgileniyor, Todd ortalığı temizliyor, ziyaretçiler gelip gidiyordu– ancak Natasha banyoda giyinip soyunmaya, Todd yatağa gelmeden uykuya dalmaya başlamıştı. Eve giriş saati konusundaki katı tutumu, Todd'un iyi niyetini zorluyordu. Bunlar yetmezmiş gibi masa süsleri ve oturma düzenleri, bebek arabaları, araba koltukları konusundaki bitmek tükenmek bilmeyen konuşmalarıyla da Todd'un sabrının sınırlarını zorlamaya devam ediyordu. Oysaki tüm bu konuşmaların ne birbirlerine ne de oğullarına olan sevgileriyle alakası vardı. Oğullarına koyacakları isim bile tüm arkadaşlarını ve komşularını da kapsayan geniş kapsamlı bir tartışma ve spekülasyona konu olmuştu. *İngilizce Konuşulan Ülkelerde Son Yüzyılın En Yaygın Bebek İsimleri* ansiklopedisinin erkek isimlerine ayrılan kısmında yer alan tüm isimler üzerinde teker teker tartışmadan tatmin olamıyordu. Herschel ve Roscoe gibi isimlerin tartışma konusu edilmesine bile gerek olmadığını kabullenmiyor ve sürekli genişleyen kısaltılmış listede Clarence ve Amrose'yi tutmaya devam ediyordu. Banyo aynasına not kâğıtlarıyla yapıştırılan Chauncey ve Montgomery gibi isimler, birisi öne çıkınca veya geriye düşünce yer

değiştirerek yeniden düzenleniyordu. Gereksiz bir şekilde Todd'a, "Sırf sevmiyorsun diye bir ismi eleyemezsin," diyordu.

Akşamları –yemekten sonra, daireleri aşırı sıcakta kötü kokular ve istenmeyen misafirlerle dolunca– tek düşünebildiğinin kendisini pencereden aşağıya bırakmak olduğu zamanlar oluyordu Todd'un. Jodi'yle konuştuğu gibi konuşabileceği birileri olsa ne kadar iyi olurdu. Fakat artık Jodi onunla konuşmuyordu, arkadaşlarıyla konuştukları da çoğunlukla boş şeylerdi ki zaten onlarla geçireceği vakitler de kısıtlanmıştı. "Onları görmek istiyorsan yemeğe çağırsana Todd," diyordu Natasha.

Gece eve gelip nehir kenarında köpeği yürütmeyi özlüyordu. Onu günün sıkıntılarından uzaklaştıran ve uykuya dalmasını kolaylaştıran bir dinlenceydi bu yürüyüşler. Gecenin derinliklerinde, şehir sessiz uykusundayken kıyı boyunca yürür ve kendisini ıssız bir yerde, yalnız başına hissederek suyun nefes alışını, horultusunu ve iç çekişini dinler, gökyüzünün engin boşluğuna, ufka yayılan katmanlarına teslim olurdu. Havanın açık olduğu gecelerde Büyükhayı ve Kuzey Yıldızı'nı seçebilirdi. Eskiden Orion, Kraliçe ve Pegasus takımıyıldızlarını ve daha pek çoklarını bilirdi. Ayın olmadığı çok karanlık gecelerde Samanyolu'na bakardı. Küçük bir çocukken kendisini yıldızlardan oluşan bir denizde hayal ederdi. Hem de bir uzay gemisinin içinde olduğunu değil, serbestçe yüzdüğünü, tenine soğuk bir ateş gibi değen milyarlarca, trilyonlarca ışık noktacığının yoğunluğu arasında sırtüstü gittiğini hayal ederdi.

Zamanında zihnini meşgul eden çok fazla hoş hayal vardı ama şimdi tümü unutulup gitmişti. Artık duyduğu, sadece tam bir sessizlik, bir ıslıktı – bunun, atmosfer basıncının sesi olduğunu düşünüyordu. Todd küçükken her şeyin ama her şeyin bir ses çıkarıldığını hayal eder, onları duyabilmeyi isterdi. Sonbaharda yaprakların renk değiştirmesi, yeşilden kırmızıya dönüşen yapraklardan çıkan farklı bir ses. Kışın yağan karın sesi. İlkbaharda tomurcuklanan

ağaçların çıkardığı ses. Bulutların toplanması. Küçük kuşların uçuş gayreti, altlarındaki toprakta hareket eden gövdeler. Etrafında olan bitenle uyumlu olmayı, dünyanın müziği eşliğinde dünyayla birlikte hareket etmeyi seviyordu. Bunu yapabildiği zamanlar istediği her şeyi başarabilir, istediği her şey olabilir. Kimileri buna şans derdi.

Artık içki saatlerini akşamla sınırlamasının anlamı olmadığına inandığından öğle saatlerinde de içmeye başlamıştı. Yeni keşfettiği mekân, Humboldt Park'taki spor bariydi. Burası ön bölümde yaşlıların ucuz içki içip domino oynadığı, arka tarafında da yıpranmış bir bilardo masası bulunan gözlerden uzak bir cennetti; kokusundan anlaşıldığı kadarıyla 1980'den beri hareketsiz bir ortamdı. Todd'un burayı sevmesinin nedeni daha çok tanıdığı hiç kimsenin gitmiyor olmasıydı. Buruşuk fötr şapkalı yaşlı bir İspanyol olan sahibi tüm gününü kasanın önündeki taburesinde geçirirken, içkilerin doldurulup servis edilmesiyle mekânın tek garsonu ilgileniyordu. Todd buraya ilk girdiğinde tek bir kadeh atıp çıkmayı düşünmüş ancak garson kızı görür görmez bu planından vazgeçmişti. O günden beri her gün buraya gelip, arkasını duvara yaslayıp yüzü salona bakacak şekilde müzik kutusunun yakınındaki masaya oturuyordu.

Bugün garson kızın hareketlerini izlemeye odaklanmıştı – gizlice fakat bir GPS duyarlılığıyla. Her dakika nerede olduğunu, yönünü, hızını ve duraksamalarının yeri ve zamanını biliyordu. Kız odada dolanırken onun varlığından habersiz olsa da yaydığı sinyaller, Todd'u tapınmaya davet eden kilise çanları gibiydi.

Görüntüsü –düz, cansız saçları, çökük yanaklarıyla cılız bir kızdı– Todd'a beslenmemiş bir çocuğu anımsatıyordu. Uzun gövdesi, düz göğüsleri, çıkık kalça kemikleri ve çukur bir beli vardı. Ayakları kalas gibi fakat dardı. Kaşları alınmamıştı. Burada geçirdiği saatler süresince aralarında birkaç cümlelik konuşmalar geçmişti. Görüntüsü Akdenizli gibiydi ama aksansız konuşuyordu. Sesi yavandı ve ağzından çıkan kelimeler sanki telaffuz etmeye

yetecek enerjisi yokmuş gibi birbirine karışıyordu. Asla Todd'un yüzüne bakmıyordu.

Kız siparişini almak için geldiğinde, "Bana adını söyle," dedi. Bir süredir sormak istiyor ancak kızın ilgisizliği yüzünden zamanını kolluyordu. Ama artık yabancı değildi. Buranın sürekli müşterisiydi ve kız onu tanıyordu. Todd kadınlar söz konusu olduğunda sağduyusuna güvenirdi.

"İlona," dedi kız. Gözleri kısa bir süre için muhtemelen ilk defa Todd'un yüzünde gezindi.

Todd ona ne kadar heyecan verici ve çekici olduğunu söylemek istiyordu. Kızın bunu bilmediği her halinden belliydi. Boşa harcanan zamanın ağırlığını, ölçemediği ama yine de onu etkisi altına alan dürtüyü hissediyordu. Tüm yapmak istediği, onu erkekler tuvaletine götürüp kapıyı kilitlemekti. Mesaisinin ne zaman biteceğini sorabilir, güzel bir restorana götürüp para harcayarak onu etkileyebilirdi. Tüm kadınlar parayı severdi. Yeterince para harcarsanız her kadını elde edebilirdiniz. Kurallar ne derse desin, bir kadını havaya sokan tek şey paraydı.

Kız ağırlığını sağ ayağına vererek kalçasını ileri doğru çıkardı. Gözleri salonun ön tarafında bir noktaya odaklanmıştı.

"Bir büyük bira ve bir de shot istiyorum," dedi Todd. Ona sadece bu kadarını söyleyebildi ve kız arkasını dönüp yürümeye başladı.

"İlona," diye seslendi.

Kız geri döndü ve yanına geldi.

Todd ter içinde kalmıştı. Göğsüne yayılan yoğun sıcaklık, alnının terle parlamasına neden olmuştu. "Ben on yaşındayken," dedi. "Babamın, annemin kolunu kırışını izledim. Annemin kolunu arkasına götürdü ve kırılana kadar büktü. Sonra da ona 'Hâlâ çalışabilirsin!' dedi. Bunu yaparken doğrudan benim yüzüme ba-

kıyordu. Yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Sanki bana bir şey gösteriyordu. Bir şey öğretiyordu.”

Konuşurken kızı izliyordu. Alnını koluyla sildikten sonra devam etti.

“Asla onun gibi olmayacağıma yemin ettim. Her zaman hayatımdaki kadınlara saygı duydum. Bir aziz olduğumu iddia etmiyorum ama kadınları içtenlikle sevdim. Yeterince büyüdüğümde annemi oradan kurtardım. Öldüğü güne kadar ona baktım.”

Todd bu konuşma yüzünden kendisinden nefret etti. Alçakça bir ilgi talebi, utanmaz bir taktikten başka bir şey değildi. Bir kadına bu hikâyeyi veya bir versiyonunu ilk anlatışı değildi. Aslında doğru bir hikâyeydi; en azından duygusal bir doğruluk payı vardı. Daha hikâyesinin sonuna gelmeden kız ona yarım adım yaklaşmıştı ve gözlerinde bir ışık parıldamıştı. Kızın içinde ona karşı bir şefkat mi yoksa aşağılama mı doğduğunu anlamak zordu. Ancak ona henüz günün ilk içkisini getirmemiş olması, Todd’un lehine bir durumdu. O, içindekileri ulu orta anlatan bitkin bir ayyaş, eski acılarından bahseden bir geveze değildi. Hem ayıktı hem de kızın bu batakhane de karşılaşacağı tüm erkeklerden bir gömlek üstündü. Kendisini kanıtlamak için ayıklığına –dana derisi botları, havalı saç kesimi ve sol bileğinde parıldayan Rolex Milgauss saatinin yanı sıra– güveniyordu.

“Sana bunları neden anlattığımı bilmiyorum,” dedi.

Kız tekrar arkasını dönüp yürümeye başladı ve Todd tekrar seslendi.

“Çaresizce dikkatini çekmeye çalışıyorum,” dedi. “Fakat affedersin. Eminim gün boyunca ağlamaklı hikâyeler dinliyorsundur. Oysa sen çok daha iyilerine layıksın, kendisini unutup seninle ilgilenecek bir erkek. Seni şımartacak, sana çiçekler ve hediyeler alacak bir erkek. İşten döndüğünde ayaklarına masaj yapacak, *Min*

fröken, tüm gün sen ayakta, şimdi ağrıyor,' diyecek bir erkek. Çalışırken sana asılan eziklerin hakkından gelecek bir erkek. 'Merak etme, Boris'e söyle sen. Biz bu adamın saçını çeker. Savyetski Sayus'u yaptığım gibi,' diyecek."

Beklemediği bir şekilde kız gülmeye başladı. Her zamanki donukluğu, yerini mutlu bir sıcaklığa bıraktı ve o andan itibaren aralarındaki iletişim farklı bir hal aldı. Todd ayrılırken kız, izin gününde onunla öğle yemeği yemeyi kabul etmişti. Yani Todd sonuçlarını almadan iki, düğünden beş gün önce... Onu akşam yemeğine götürmeyi tercih ederdi ancak en azından şimdilik, akşam izni alması mümkün olmadığından akşam yemeği ihtimal dâhilinde değildi. Todd oğlu doğduktan sonra evde birtakım değişiklikler yapacaktı. Bazı temel kurallar belirleyecek ve hayatını tekrar normal düzenine döndürecekti. Sinsice işler onun tarzı değildi. Tekrar Jodi'yle birlikteyken olduğu adam olmalıydı.

Son zamanlarda pek çok açıdan kendisi gibi değildi. Çocukluğundan kalma görüntülerin kapanına kısıldığını hissediyordu. Görüntülerin birinde bir cumartesi günü annesi hamur kızartıyordu. Kadın kızgın yağ tenceresinin önünde ayakta dikilmiş, hamurları birer birer kızartırken kendisi de masada oturmuş, önceden pişip soğuyanları yiyordu. Annesini memnun etmek için canının istediğinden fazla yemiş, doyduktan sonra da hatta kendisini kötü hissetmeye başladığında bile yemeye devam etmişti. Bu anıyı düşününce annesiyle ilgili tüm anılarında olduğu gibi karışık duygulara kapıldı. Uyku zamanı geldiğinde yanına uzanarak uyuyana kadar alnını okşaması, o büyüdükten sonra bile başparmağını diliyle ıslatarak yanağındaki bir lekeyi silmesi geldi aklına. Annesinin ellerindeki sarımsak kokusuyla karışan sevgi dolu dokunuşunu ve bunu aynı anda hem sevip hem de nefret etmesini düşündü Todd. Sanki eskiden kapalı olan bir kapı açılmışçasına son zamanlarda zihninde bu tür izlerin dolanmasından rahatsızlık duyuyordu. Anlamsız ve

hiçbir şeyle ilgisi olmayan bu anıların hiçbirisi umurunda değildi. İçini dolduran tüm diğer korkularının arasında bir de yumuşamaya, kendine has özelliklerini kaybetmeye başladığından korkuyordu.

JODI

Dünyanın farklı şehirlerinde her an psikologları ilgilendiren en azından bir düzine konferans oluyordu. Alison, şehri terk etmesi gerektiğini söylediğinde hemen aklına bu geldi. Profesyonel olarak çalıştığı yıllar içerisinde bu tür bir konferansa sadece bir kez katılmıştı. Yıllar önce Cenevre’de düzenlenen, iletişimle ilgili bir konferanstı. Ne kadar keyifli olduğunu, insanlarla konuşmanın ne kadar kolay olduğunu, dünyanın dört bir yanından gelen ilginç konuşmacıları, yabancı bir şehirde insanlarla yemeğe gitmenin eğlencesini hatırladı. Geri döndüğünde danışanları için yenilenen enerjisiyle onlarla iletişimine dair çeşitli değişiklikler yapmış, vücut dillerine ve seçtikleri kelimelere daha fazla dikkat eder olmuş, tüm öğrendiklerini onlarla ilişkilerinde yeni bir ahenk yaratmak için kullanmıştı.

Uzun zamandır konferans deneyimini yenilemek niyetindeydi ancak her nedense bir türlü gerçekleştirememişti. Kısmen Todd’a olan sadakatiydi sebep – gittiğinde onunla kim ilgilenecekti? Ancak bu, görünürde bir sebepti; altta yatan sebepler, şüphesiz çok daha iç karartıcıydı. Sahiplik isteği. Paranoya. Ona zaten sahip olduğunun da ötesinde bir alan tanımak konusunda isteksizlik. Tümünü tanıdık duygulardı ve her ne kadar çoğunlukla günlük farkındalık düze-

yinin altında kalsalar da Jodi'nin evden ayrılmak istememesinde önemli bir rol oynadıkları şüphe götürmezdi.

İngiltere'nin güneyindeki tarihî Winchester şehrinde yapılan Öfke Yönetimi Konferansı ile güneşli Jacksonville, Florida'da yapılan Duygular, Stres ve Yaşlanma konulu konferans arasında seçim yapmak durumundaydı. Daha önce hiç üzerinde çalışma şansı bulamadığı Öfke Yönetimi Konferansı daha çok ilgisini çekmişti. Bir konferans deneyimi ve birtakım ek okumalarla bu alanda yardıma ihtiyacı olan insanlarla çalışabilirdi. Ancak hava durumunu kontrol ettikten ve seyahat acentesiyle fiyatları görüştükten sonra tercihini Duygular, Stres ve Yaşlanma Konferansı'ndan yana kullandı ve kendisini teselli etmek için de palmiye ağaçları ve tropikal esintileri hayal etti.

Böylece Jacksonville'de bir otel odasında, yatağının yanındaki sehpa ısrarla çalan telefonun sesine uyandı. Oda karanlıktı ve hiçbir yerden, perdelerin etrafından veya kapının altından bile bir ışık gelmiyordu. Yatağın yan tarafına doğrularak parlak, yeşil rakamlı dijital saate baktı. Henüz altı bile olmamıştı. Güneşin doğmasına en az bir saat vardı.

Jodi iki gün önce gelmişti buraya ve o günden beri neden burada olduğu veya Şikago'da neler olup bittiği üzerine hiç düşünmemişti. Basit ve çetrefilsiz konferans dünyasında, gerçek yaşamın, yerini bitmek bilmez saptırmaca ve oyalamalara bıraktığı dünyada bir şeyleri unutmak çok daha kolaydı. Konferans odaları yumuşak, doğal bir ışıkla doluydu. Verandaların kapıları da çiçek açmış fundalık bahçelerine açılıyordu. Jodi dışarıya adım attığı anda yüzünü güneşe verdi ve okyanusun kokusunu hissetti. Çoğunlukla tek yapması gereken, yumuşak minderli bir sandalyede oturup ilginç sunumları dinlemek, kalabalık grupla birlikte restoranda öğle yemeği yemek, şehirdeki akşam yemeği için giyinmekti. Burada hiç kimseyle hiçbir geçmiş bağlantısı yoktu. Geçmiş ve içinde bulunduğu koşullar hiç

kimse tarafından bilinmiyordu. Kim bilebilirdi ki? Uzay boşluğundan gelmiş veya havadan meydana gelmiş olabilirdi.

Çalmakta olan telefon, bu resme ait değildi. Gözlerini kapatıp susmasını bekledi. Oda tekrar sessizliğe büründüğünde nefesini iç çeker gibi yavaş, dikkatli bir şekilde vererek tekrar uykuya daldı. Ancak derin uyku artık biraz güçtü, rüya halindeki zihni fazlasıyla meşgul, yabancı ve rahatsız edici görüntülerle doluydu – ortalıkta boş boş dolanan insanlar, parlak ışıklar, koşan birisi. Birkaç dakikadan fazla bir zaman geçmemişti ki telefon tekrar çalmaya başladı. Alçak sesle ısrarla çalan ses, onu tamamen uyandırana kadar rüyasında birisinin hıçkırığı gibi geliyordu. Jodi karanlık olduğu halde tek gözünü açarak yataktan kalktı ve el yordamıyla banyoya ilerledi.

Daha sonra, bir grup meslektaşıyla otelin restoranında kahvaltısını yaparken birisi arkasından yaklaşıp omzuna dokundu. Konferans yöneticilerinden, kimi zaman tekrar tekrar olmak üzere kendisini herkese tanıtan sıcakkanlı bir kadındı bu.

“Size bir telefon var,” dedi. “Lobiden görüşebilirsiniz.”

28

TODD

Son üç buçuk gündür zihni sürekli olarak Ilona görüntüsüne bürünmüş düşünceler üretiyor, bu düşünceler de manyetik bir alandaki metal parçaları gibi Ilona görüntüsünde desenler oluşturunuyordu. Bu üç buçuk gün; cuma, cumartesi, pazar günleri ve pazartesi sabahı boyunca Natasha'ya onu sevdiğini söylemeyi ihmal etmiş, onu alışverişe gönülsüz bir şekilde götürmüş, evde yardım etmeyi reddetmiş, on ikilik bir paket bira içmiş ve her duşa girdiğinde mastürbasyon yapmıştı. Şu kısa birkaç gün boyunca Ilona, farkında bile olmaksızın onun hayal dünyasında erotik cazibenin zirvesine oturmuştu. Todd, ölçsüz hayallerin odağına karşı cins olarak yerleşen kızın her açıdan kendisine uygun olduğunu, artısına eksi, eksisine artı olduğunu, hayatını resmeden bir yapbozun tamamlayıcı parçası olduğunu düşünüyordu. Derin düşüncelerinin hastalıklı eğilimlerini, sadece ısrarla uzaklaştığı sağduyulu anlarında da olsa kendisi bile fark edebiliyordu.

Ilona'nın kendisiyle buluşmayı kabul ettiği, Dearborn'un güneyindeki restoranın ortamı samimi ve şıktı. Todd, Ilona kadehini dudaklarına götürürken ikisinin mekândaki bakışları üzerlerine çekeceklerini hissederek onu pahalı balığı küçük lokmalar halinde yerken gözünde canlandırdı. Daha önce hiç taze istiridye yememişti,

iyi bir şarabın ne kadar iyi hissettirebileceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ve Todd tecrübelerinden biliyordu ki kız bir kez bunlara alıştığında vazgeçemeyecek, Todd'un kendisine sunduğu her şeyin bağımlısı olacaktı. Ofisinden çıkıp otoparka doğru yöneldiğinde bile kendi kendine kasılmaya devam ediyordu. Kızın onu ekebileceği, kızın hayatında birinin olması ihtimali ya da kızın onun ne mal olduğunu anlaması ve aklını başına toplamasının mümkün olabileceği hiç aklına gelmiyordu. Aksine, hayatının randevusuna, hayatındaki her şeyi değiştirecek bir randevuya gidiyor olduğu fikrine kapıldı. Henüz kendisi bilmiyor olsa da Ilona, onu çaresizce içinde kıvrandığı bu karmaşadan kurtaracak olan seçilmiş kişiydi. Sıska, keşfedilmemiş, bir kedi gibi ürkek, bir çocuk gibi saf, kendi güzelliği ve gücünün farkında bile olmayan Ilona, Todd'un tüm problemlerinin çözümüydü. Todd araba anahtarlığını şıkırdatırken yüksek sesle gülerek buz gibi havada bir sis bulutu yarattı. Şimdiden dakikaları saymaya, hareketlerini ölçülü bir koreografiye uydurmaya başlamıştı. Arabasına binip motoru çalıştırdı, sileceklerin camın üzerindeki kırılgayı temizlemesini bekledi, sonra da yola çıkıp yoğun trafiğe küfretti. Dikiz aynasından dişlerini kontrol etti. Sağa sinyal verdi. Ağzına bir pastil attı.

Kendisini haftalardır olmadığı kadar iyi hissediyordu. Yarası neredeyse kaybolmuş, kaşıntı atakları azalmıştı. Artık sonuçları için de daha az endişeleniyordu. Başlangıçta gerçekten çok korkmuş, bir iki gün boyunca çılgına dönmüşse de artık sakinleşmişti. Gaza basarken radyonun açma düğmesine bastı ve "Unchained Melody" şarkısının açılış kısmına denk geldi. Dokunaklı bir müzik ve Bobby Hatfield'in akıcı tenor sesinin ortaya çıkardığı özlem denizine karşı koymak mümkün değildi. Lisede tanıdığı bir kızını düşündü Todd, kızın saçlarının kokusu aklına geldi. Ucuz saç jölesinden gelen keskin limon kokusu onu çılgına çevirirdi. Kim bilir belki de özlemini duyduğu o kızdı. Geçmiş ve bugünü birbirinden ayıran, Ilona'yı

Natasha'dan, Jodi'den, lisedeki o kızdaki ayıran sınırların yavaş yavaş solmaya, bulanıklaşmaya başladığının farkındaydı. Sonra şarkı bitti ve Todd kuzeye, Roosevelt Bulvarı'na doğru yolculuğuna devam etti.

Yolun kaldırım tarafında ilerlerken kırmızı ışıktaki frene bastı. Hemen önünde şık, spor, heyecan verici ve baştan çıkarıcı bir Ferrari vardı. Aniden içinde o arabaya sahip olma arzusu, o arabanın sürücü koltuğuna oturma, direksiyonuna geçme isteği tüm sıcaklığıyla benliğini sarmaladı. Artık her zaman üzerine titrediği Porche'si ona gösterişsiz, basit, hatta belki de fazla bilgiç göründü. Sanki artık tutkusunu kaybetmiş bir adamın tercih edeceği türden bir arabaydı. Bu nasıl olabilirdi? Ne zaman bu şekilde değişmişti?

Todd neredeyse varmak üzereydi. Saniyeler kalmıştı. Keşke zamanını asla gerçekleştirmeyecek kararları -arabasını değiştirmek, engellerinden kurtulma, özgürlüğüne kavuşma- düşünerek harcamasaydı. Natasha'nın kendisini tekrar genç hissettireceğini sanmıştı. Oysa şimdi çok daha iyi anlıyordu. Kadınlar sana sahip olduklarını düşünmeye başlıyordu ve yükümlülükler de bir erkeğin gücünü elinden alabiliyordu. Hayata devam etmeliydi. Tüm bunların elini kolunu bağlamaması için hızlı hareket etmeliydi.

İlk çarpışma gerçekleştiğinde taş zannetti. Birileri sürücü tarafındaki cama bir taş fırlatmıştı sanki. Ses, sol kulağında patladı ve dağılan cam parçaları yüzünün sol tarafına denk geldi.

"Neler oluyor?" diye bağırdı.

Bakmak için kafasını çevirirken yanağına dokundu. Hiçbir acı hissetmemesine rağmen yanağındaki kırık cam parçasının küçük yuvarlak deliğini hissettiğinde vurulduğunu düşündü. Gözlerini kıstı ve arkasında kırmızı ışıktaki duran aracın ışıkları görüş alanında parladı. Açık pencereyi, yün bereyi, keskin bakışları ve silahın parlak yansımalarını ayırt edebildi. Adamı tanı mıyordu ancak kafasında da hiçbir soru işareti oluşmamıştı.

Söylenecek olanlar doğru değildi – neler olduğunu bilmediği, kendisine neyin çarptığını anlayamadığı. Yine de her şey çok hızlı gelişmişti. Zihni, kendisini suçlu hissettiren görüntülerin akınına uğramıştı; tam da ölünecek zamandı. Todd öyle bir çelişki içine düşmüştü ki doğmamış oğlu, hiç tanımadığı ve asla tanımayacağı çocuğu, her şeyden önemli olması gereken o keyifli anda diğerlerinden daha önemsiz hale gelmişti. Ona büyük bir şefkat gösteren annesi ve hatta ayyaş babası, en iyi arkadaşları Cliff ve Harry, ona babasının elinden tutan küçük bir çocuk gibi gelen Natasha, Natasha ve Dean... Tüm bunlardan daha güçlü olanı da restoranda onu beklemekte olan Ilona'nın görüntüsüydü. Hayal kırıklığı her dakika artarken onu bu hayal kırıklığından kurtaracak kimsesi yoktu. Sonra Jodi'nin görüntüsü belirdi zihninde. Onu şehre döndüğü gün gördüğü haliyle hatırladı, güneşin altında yüzüstü yayılmıştı. Güzel, eşsiz Jodi... Kalma şansı olsaydı onunla kalırdı. Ama artık hiçbir seçeneği yoktu. Zaman durduğu yerde asılı kalmıştı ama aynı zamanda da sona ermek üzereydi. Ölüm, zorlamayla gelmemeli, insanı baştan çıkarmalıydı. Todd'a bir dakika verilse neler neler yapardı. Suçlulara bile bir telefon etme, bir mesaj gönderme hakkı tanınıyordu. Ateşlenmiş bir fitil, patlamak üzere olan bir havai fişek kadar canlı hissediyor, o ısıltıyla parlıyordu. Fazladan bir dakika için neler vermezdi. Yaşamının sonuna öylesine iştirilmiş sıradan bir dakika...

İKİNCİ KISIM

JODI

“Evet, ben Jodi Brett,” derken telefonu âdeta ölü bir fareyi tutar gibi tutuyordu.

Karşı tarafın lobideki hoparlörden çıkan bir gürlmeye benzeyen sesi, tehditkâr ve duygusuzdu. Polis merkezinden aradığını söyledi. Maalesef kötü bir haberi vardı, oturuyor olup olmadığını sordu.

Jodi aslında gayet dik bir şekilde ayakta dikiliyordu. Omurgası düz, ayakları bitişik, kalçası resepsiyon masasına dayalı bir şekilde otelin parlayan cam giriş kapılarına bakıyordu. Jodi oturuyor veya ayakta dikiliyor olmasının ne fark edeceğini anlamıyor ve polis memurunun endişe gösterisine de katlanamıyordu. Gerçekten onun iyi olup olmamasını umursuyor olsa gece boyunca arayıp uykusunu haram etmezdi.

Polisin lafı dolandırmasına son vermek için, “Kahvaltıdaayım. Bana ne söyleyecektiniz?” diye sordu.

Adam hâlâ asıl konuya gelmemekte ısrar ediyordu. “Sanırım orada bir konferansa katılıyorsunuz.” Sesi tok ve kibardı. Jodi, her biri iri birer salyangoz gibi kıvrılarak kulağına giren kelimelerin adamın ağzında yuvarlanışını hissedebiliyordu.

“Evet,” dedi. “Bu bir sorun mu?”

“Bayan Brett,” dedi adam. “Bir an önce eve dönmeniz gerekiyor.”

Ve işte Todd’un adı tüm açıklığı ve yumuşaklığıyla polisin kaba dudaklarından dökülürken gözünün önünde canlanan ko-

vadan dökülen süt imgesi, hiçbir anlam ifade etmese de yine de bulantı ve baş dönmesi hissi uyandırıyor. Göz kapakları titreyerek açıldığında başı bir yastığın üzerinde uzanıyor ve etrafını sarmış suratlar ona bakıyordu. Etrafındaki kalabalık endişeyle mırıldanırken kendisini kaybolmuş ve şaşkın hissetti. Fakat insanlar onu kollarından tutup ayağa kaldırdığında kendine geldi. Bir kez daha yıkıcı gerçeklerle karşı karşıyaydı. Birinci gerçek: Todd ölmüştü. İkinci gerçek kafasına dank ettiğinde hâlâ bunu hazmetmeye çalışıyordu. İkinci gerçek de şuydu ki Şikago polisi şimdiden onun izini bulmuştu. O'Hare Havalimanı'nda uçaktan indiğinde polisin onu almak üzere bekliyor olacağına dair zihninde küçük de olsa bir şüphe vardı. Tutuklanacak, muhtemelen kelepçelenecek ve şehrin ücra bir köşesindeki bir hapishaneye götürülecekti.

Bu kesin gerçeklere rağmen kaçma eğiliminde olmamasına şaşırıyordu Jodi. Araba kiralayabilir, bir sınırı geçip kayıplara karışabilirdi. Ancak bir güvercinin evcil içgüdüleri vardı onda. Onu bekleyen tek şey tehlike olsa da tüm bildiklerini ve sevdiklerini terk edemezdi. Yapabileceğinin en fazlası, birkaç gün beklemek, sahildeki restoranda bir kadeh daha şarap içmek, tropikal sıcaklığın ve mis kokulu havanın bir süre daha tadını çıkarmaktı. Bu ihtimal ona ne kadar cazip gelse de gerçekleşmesi mümkün değildi. Polis sürekli aramalarıyla onu sıkıştırabilir, hatta daha da kötüsü eve kadar ona eşlik etmek üzere birini yollayabilirdi.

Hatta beklemekte olan dedektife hemen döneceğini söyledikten, konferans başkanına ailesinden birinin öldüğü bilgisini verdikten ve başkan ona başsağlığı dileyip kısmi para iadesi için söz verdikten sonra Jodi uçuş tarihini değiştirmek, köpek bakıcısını bilgilendirmek ve eşyalarını toplamak üzere odasına gitti.

Uçak yere inerken savrulan kar taneleri pistin ışıklarıyla birleşerek karanlık gökyüzünü canlandırıyor. Üzerinde hâlâ sabah giydiği boyundan askılı elbise ve sandaletleri vardı ancak trençkotunu yanına almayı ihmal etmemişti. Uçuş süresince bolca votka tonik içmişti ve ruh hali keder, ümitsizlik ve isyan duyguları arasında dalgalanıyordu. Şimdi uçağın körüğünde elinde bavuluyla ilerlerken kırılğan bir cesaret hissine tutunmuştu. Diğer yolcular geçip giderken onu alıkoyan olmamıştı henüz; halen herhangi bir üniformalı adam görünmüyordu etrafta. Yakalanması an meselesi olsa da en azından şimdilik beklediğinden iyi gidiyordu her şey. Bagajını sorunsuz bir şekilde aldığı içindeki ıstırap dumanına bir nebze umut karışmıştı.

Üzerinde trençkotu, bacakları çıplak vaziyette havalimanından buz gibi soğuk geceye çıktı ve taksi kuyruğuna girdi. Eve sorunsuz bir şekilde ulaştı. Binaya girip lobiyi geçti, asansörle dairesinin olduğu kata çıktı, çantasından anahtarlarını çıkardı. Kapalı kapının ardından gelen tek bir havlama sesini duyduktan sonra otuz altı kiloluk katıksız sevinç gösterisiyle karşılaştı. Ancak köpeğin bakıcısı ona bir kez baktıktan sonra duyduğu trajik haberin etkisiyle gözyaşlarına boğuldu. Jodi kıza parasını ödeyip onu yolladı. Güvenli bir şekilde eve ulaştığına memnundu ve şansının yaver gitmesi onu cesaretlendirmişti.

Ruhundaki iyileşme, zihninin de berraklaşmasını sağlamıştı. Polisin onu durdurumamasının durumunun zannettiği kadar vahim olmadığı, onu konferanstan apar topar getirmelerinin sadece rutin bir durum, prosedür gereği olduğu anlamına geldiğini anlamaya başlıyordu. Bu durumu doldurduğu bir votka tonikle kutladı ve kahvaltıdan sonra ilk kez canı yiyecek bir şeyler istedi. Köpek ba-

kıcısının buzdolabında bıraktığı soğuk ete salatalık turşusu ve acı hardal ekleyerek kendisine bir sandviç hazırladı. Midesine giren yiyecek sayesinde ruh hali de düzelmişti. Üzerine bir kot pantolon geçirip kendine bir kahve koydu. Todd'un ölümü konusundaki şüpheler zihnini kurcalıyordu. Uçakta gelirken bile varsayımlarda bulunmaktan, yaptığı telefon konuşmasını düşünmekten, polisin haberi verirken kullandığı kelimeleri hatırlamaya çalışmaktan kendini alamadı. *Bir ölüm... bir cinayet... suikast... üzülererek söylüyorum, bir suikast gerçekleştirildi... korkarım şüphe yok... kanıtlar şüpheyi yer bırakmıyor.* Net bir bilgi, kafasında kurduğu ihtimalleri netleştirecek herhangi bir şey yoktu. Ancak dairenin içinde dolanıp etrafı toparlarken sehpanın üzerinde bu sabahki *Tribune*'u buldu.

Hikâyeye tahmininden daha fazla yer ayırmışlardı. Ön sayfada başlayan haber, iç sayfalara da taşınmıştı. Küçük çapta bir müteahhidin öldürülmesinin kamunun bu kadar ilgisini çekeceğini düşünmemişti Jodi ancak gazeteciler haberi dallandırıp budaklandırmış, olayı uyuşturucu ticareti ve ateşli silahlar kriziyle bağlantılandırmışlardı. Saçma sapan pek çok spekülasyon yapılmıştı – örneğin cinayetin silah meraklısı, amfetamin etkisinde ergenlerin bir saldırısı olduğu yazılmıştı. Bir diğer teori de olayın çete bağlantı olabileceğini öne sürüyordu. Varsayımlar bir yana, olaya ait bilgiler ayrıntılarıyla verilmişti.

Dün bir adam, Şikago'nun güney çevreyolunda kırmızı ışıқта beklerken arabasında vuruldu. Kurbanın kırk altı yaşındaki işadamı Todd Jeremy Gilbert olduğu kaydedildi. Saat 12.45 dolaylarında Michigan ve Roosevelt caddelerinin kesiştiği noktada başından vuruldu. Görgü tanıklarının verdiği bilgiye göre kurbanın yanına bir araç yanaştı ve bir veya daha fazla silahlı saldırgan tarafından vuruldu. Polis, söz konusu araca ilişkin bilgi topluyor. Ateş edil-

dikten sonra kurbanın aracı, kavşağa doğru ilerleyerek kaldırıma çarpıp durdu. Sürücü, direksiyon başında ölü bulundu. Olay yerinde bulunanlardan yaralanan olmadığı bildirildi.

Öğle saati trafiğini, sadece iki araç olmasından kaynaklanan ıssızlığı, haberin soru işareti yaratan ayrıntılarını düşündü Jodi. Haberde “bir veya daha fazla silahlı saldırgan” yazıyordu. Bu sayı bile bir soru işareti nedeniydi. Biri arabayı kullanmak, diğeri ateş etmek üzere iki adam olmalıydı. Üçüncüsü olamazdı çünkü bu, gereksiz olurdu ve ortada bu kadar adama yetecek miktarda para yoktu. Adamlardan birinin Renny olup olmadığını da bilmiyordu Jodi. Renny’nin bu işe bizzat bulaşmayacağını düşünüyordu gerçi. Zaten Alison da bu iş için kiralanan adamlardan bahsetmişti. Her hâlükârda adamlara ilişkin kafasında oluşan görüntüler belirsizdi. Renny’yle hiç tanışmamış, fotoğrafını bile görmemişti.

Olayın zamanlaması da kafasını karıştırmıştı. Bir araba kırımızı ışıktaki bekliyor ve camından içeri ateş ediliyor. Olayın geçtiği yerin konumuna rağmen –öğle saati yoğunluğunda, büyük bir kavşak– kimse neler olduğunu anlamadan saldırganların aracı ortadan kayboluyor. Arabanın ortadan kaybolduğu çok açık, aksi halde polisin elinde araçla ilgili açıklayıcı bilgiler olurdu. Jodi bunu çok düşündü. Hızla kaçabilmelerinin tek yolu, cinayetin hemen ardından yeşil ışığın yanması olabilirdi. Bunu beklemiş olmalıydılar. Ellerinde silah, saniyeler geçerken ışığın yeşile döneceği anı beklemiş ve kavşağı geçmiş olabilirlerdi.

Jodi meseleyi adım adım incelemeli, kabul etmekte hâlâ zorlandığı bu yıkıcı, olağandışı olayı gözünde yeniden canlandırmalıydı. Todd’u ofisten ayrılırken canlandırdı gözünde. Park alanına yürüyor, Porsche’sine binip kuzeye Michigan’a doğru yol alıyordu. Işıktaki durduğunda sağ şeritteydi. Sağ şeritte olması gerekirdi çünkü

saldırgan bitişikteki aracın yolcu koltuğunda olmalıydı. Hedefine yakın olmalı, işini şansa bırakmamalıydı.

Todd'un ve saldırganların yan yana, trafik ışığının önündeki ilk sırada olduğunu farz etti. Todd her şeyden habersizdi. Hedef olduğuna, tehlike altında bulunduğu dair en ufak bir fikri yoktu. Bu arada iki saldırganın belirli bir planı yoktu aslında. Doğaç-lama hareket ederek uygun zamanı ve fırsatı kolladılar. Gerekirse araçlarından inip kurbanlarına açıkta saldıracaklardı ancak en iyi senaryonun gerçekleşmesi durumunda buna gerek kalmayacaktı. İşi ne kadar erken bitirirlerse o kadar çabuk evlerine dönüp paralarını alacaklardı.

Todd'un kırmızı ışığa yakalanması, tamamen bir tesadüf, sadece trafiğin akışının belirlediği bir ihtimaldi. Kırmızı ışıktaki durduğunda yan tarafında araba olmaması da bir tesadüftü. Adamlar bir kez yanına yaklaştıktan sonra fırsatını kolladılar, kaçış rotalarını hesapladılar. İşi bitirir bitirmez harekete geçmeleri gerektiğinden etrafı kollayıp beklediler. Trafiği ve önlerinden geçen yayaları izlediler ve etrafın tenhalaşmasını beklediler. Trafiğin akışını sağlayan yeşil ışığı izleyip sarıya dönmesini beklediler. Sola dönen araçların kavşak trafiğine karışmasını izlerken hâlâ bekliyordlardı. Risk alan, yarı çılgın paralı askerler gibiydiler. Nihayet sürücü koltuğunda olmayan, nişancı olarak tayin edilen adam, silahını açık olan yolcu penceresinden dışarıya uzatarak nişan aldı.

Kaç el ateş etmişti acaba? Haberlerde bu konuda net bir bilgi olmamakla beraber "bir veya daha fazla saldırgan" ifadesinin kullanılması, bir yaylın ateşi ihtimaline işaret ediyordu. Acaba ilk kurşunlar hedefini bulmuş muydu? Yoksa içinde bulunduğu tehlikenin farkına varacak, neler olduğunu ve neden olduğunu düşünecek kadar zamanı olmuş muydu Todd'un? Jodi aslında Todd'un olan biteni fark etmiş olmasını istediğini fark etti. Dileği buydu. Gerçeği

kavramış, bunu ona Jodi'nin yaptığını, böyle olmasının da kendi suçu olduğunu anlamış olmasını umuyordu. Ama Todd'un onu aklına getireceğinden şüpheliydi çünkü Todd'un bildiği kadarıyla Jodi, doğası gereği ona zarar vermezdi. Onun bildiği Jodi, bunu yapabilecek birisi değildi.

Kendisinden beklenmedik şekilde, evi toparlamadan yatağa gitti. Bulaşıklar, mutfak lavabosunda yıkanmamış halde yığılmış, valizi, açık bir şekilde koridora bırakılmıştı. Tükenen enerjisi uyku halini beraberinde getirdiyse de yorgunluğun ilk evresi ortadan kalkınca kendisini gözleri ve algıları açık vaziyette buldu. Ortamın ışığı mobilyaların karanlık şekillerini, kapı ve pencerelerin konumlarını belli etse de tüm bunlar birlikte Jodi'ye tanıdık gelen bir imgeye dönüşmüyordu. Zihni âdeta boşalmakta olan bir bardak su gibiydi ve zaman, mekân, yaşamının koşulları, her şey ondan uzaklaşıyordu. Bekledi ve algıları yerine geldiğinde yaşadığı bu boşluğu uçuş sersemliğinin ve zamanda geri gidip tercihlerini gözden geçirme isteğinin getirdiği gerilime bağladı.

Gazetedeki haberi –saldırganlar da arabaları da tespit edilememişti– okuduktan sonra hissettiği güven ve iyimserlik duygusu şimdi yerini geç kalmış bir endişeye bırakmıştı: kurbanın eski karısı olması, onu otomatik olarak baş şüpheli konumuna getiriyordu ve şayet ismi vasiyetnamede geçiyorsa bu, durumunu daha da kötüleştirecekti. Bunu daha önce –Alison'la birlikte planı yaparken, evindeki eşyaları satarken, tropik bölgeye uçarken– düşünememiş olduğu gerçeği onu hayrete düşürüyordu. Sanki bir tür trans, kendiliğinden gelişen bir hipnoz halindeydi, bilinçsizdi veya hayal âlemindeydi. Florida'da telefonla arandığında paniklemişti ama bu bir şey değildi. Üzerine uyuyarak veya bir kadeh içkiyle atlatılabilir bir panik haliydi. Ama şu an kötü, yakıcı bir duyguyla boğuşuyor, uyuşmuş organlarında kan dolaşımının tekrar başlamasının yarat-

tığı karıncalanmayı hissediyordu. Sanki kanının hareketlenmesi için birisi onu sarsıyordu.

Todd, pek çok açıdan çocuk gibiydi. Freudyen yaklaşımla bakıldığında bir durdurulmuş psikoseksüel gelişme vakası, zihni cinsel üstünlükle aşırı meşgul bir beş yaş çocuğu, hâlâ annesine âşık ve ona karşı arzularını tüm kadınlara yöneltmiş, Oedipus kompleksinin vücuda gelmiş haliydi. Freud, Jodi'ye hiçbir zaman ilham vermemiş olsa da Todd'un insanları en ağır şekilde eleştirmeyi çok iyi bildiği kesindi. Diyelim ki Todd hiçbir zaman kendisini eleştirebilen bir insan olmadı ve dünya görüşünü oluştururken kendi eksikliklerini göz ardı etti. Ancak doğruyu söylemek gerekirse aynı şekilde başkalarının hatalarını da görmezden gelmişti her zaman. Affetmeyi bilen bir adamdı. Ama bu da hiçbir şekilde onu aklayamazdı. Ölünce gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacağına, hatta şu anda bile arafta veya herhangi bir başka yerde kendi hatalarını izliyor olduğuna inanmak istiyordu Jodi. Bir taraftan da onun bir şekilde her zaman olduğu gibi bu yüzleşmeden kurtulmuş, sorgulamadan kaçmak için hileler yapmış olabileceği düşüncesini zihninden atamıyordu.

Sabah kapısı çalındığı esnada kahve içip gazetesini okuyordu. Bugün, haber tek bir sütuna indirilmiş, yeni herhangi bir bilgi eklenmemişti. Duştan yeni çıktığından bedeni hâlâ ıslaktı, üzerinde bir bornoz ve beyaz pamuklu çorap vardı, baş ağrısının geçmesini sağlamasını umduğu kahvesini bitirdikten sonra tekrar yatağa dönüp gecenin uykusuzluğunu telafi etmek için biraz uyumayı düşünüyordu. Randevusu ve programına göre hâlâ Florida'da olması gerektiği için yapacak herhangi bir işi yoktu. Kapıyı çalanın kim olduğunu bilmiyordu ama apartman görevlisi veya komşulardan biri olma-

lıydı. Başkası olsa lobiden zile basardı. Polislerin özel ayrıcalıkları olduğu ve istedikleri her yere girebildiklerini unutmuş olmalıydı.

Otuzların ortasında veya sonlarındaki dedektif, köşeli suratı ve toprak rengi gözleri, düz kaşlarıyla tıknaz bir adamdı. Düğmeleri açık olan paltosunun altından kahverengi takım elbisesi, açık mavi gömleği ve koyu renkli, balıksırtı desenli kravatı görünüyordu. Jodi, daha adamın alyansını görmeden onu gözünde bir aile babası olarak –on iki yaşın altında üç veya dört çocuğu ve adamın sağladığı kesin güvenlik duygusundan hoşnut bir eş– canlandırdı.

“Bayan Jodi Brett?”

Jodi başıyla onayladı.

Adam cebinden cüzdanını çıkardı, başparmağının yardımıyla açtı ve kimliğini görebilmesi için Jodi’nin göz hizasına kaldırdı.

“Komiser Yardımcısı John Skinner. İçeri girebilir miyim?”

Jodi kenara çekildi ve adam koridora adımını atıp kapıyı kapattı.

“Bu kadar erken bir saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi. Gözünün ucuyla Jodi’nin bornozuna baktı. “Müsaadenizle başsağlığı dileklerinizi iletmek istiyorum. Haberi verdiğimizde ne kadar derinden etkilendiğinizin farkındayım. Bu şekilde olması, yani telefonda söylemek durumunda olmamız çok üzücü. Jacksonville Polis Teşkilatı’yla iletişim halindeyiz ancak bir tür karışıklık oldu.”

“Telefonda görüştüğüm siz miydiniz?”

“Hayır efendim. Polis Memuru Davey idi. Yaşadığınız derin üzüntü konusunda beni bilgilendirdi.”

Jodi kısa bir an için şeytani bir düşünceyle haberi aldığı anda bayılmasının kendisine karşı bir acıma duygusu uyandırdığı ve bu aşırı kibarlığın nedeninin o olabileceği fikri aklından geçti. Dedektif’i içeriye davet etti ve o sırada güneşin muhteşem bir şekilde aydınlattığı salona doğru adama eşlik etti. Manzaranın

büyüsüne kapılan Dedektif, “Burada çok keyifli zaman geçiriyor olmalısınız,” dedi.

“Geçiriyoruz,” dedi Jodi. “Ya da geçiriyorduk.” Bir an bocalandıktan sonra kendini topladı. “Manzarayı seviyorum, Todd da severdi. Burayı almamızın nedeni de büyük ölçüde bu manzaraydı. Burası şey kadar büyük olmasa da...” Aniden karşısındaki adamın polis maaşı ve beş veya altı kişilik ailesiyle gücünün yetebileceği ufacık evi düşününce sahip olduğu ayrıcalıktan utanarak cümleyi burada kesti.

“Size bir kahve ikram edebilir miyim?”

“Pekâlâ. Zahmet olmayacaksa.”

“Hiç de değil. Hazırlamıştım zaten.”

“Sade olsun.”

Jodi elinde kahveyle gelip fincanı uzattı ve özür diledi. “Bana bir dakika verebilir misiniz? Üzerime bir şeyler giyeyim.”

Yatak odasına kaçmak ona kısa da olsa çok ihtiyaç duyduğu zamanı sağladı. Elleri ve saç dipleri nemliydi ve duş almış olmasına rağmen kendisini kirli hissediyordu. Polisin kendisini ziyaret edeceğini daha önce zihninde canlandırmış olsa da bu şekilde hayal etmemişti. Her şeyden önce iki kişi olurlardı –normalde çiftler halinde çalışmıyorlar mıydı?– ve ona karşı sert davranır, dengesini bozmak için giyinik olmamasından faydalanır, yapılan konuşmaları ona karşı silah olarak kullanırlardı. Tüm bunlar en azından cesaretini kırıp savunma pozisyonuna geçmesine neden olurdu. Aşırı kibar tavırlı, yalnız bir dedektifin gelmesi ne anlama geliyor olabilirdi acaba?

Ütülü bir pantolon ve temiz bir tişörtle salona döndü. Yanaklarını hafifçe renklendirmiş ve saçlarını taramıştı. İçeri girdiğinde, ayakta pencereden dışarıyı seyretmekte olan Dedektif ona doğru

döndü. Jodi içeri girerken ses çıkarmadıysa da Dedektif'in görüş alanına girmişti. Jodi kanepeye, polis de karşısındaki berjer koltuğa oturdu.

"Haberin sizi şok ettiğini biliyorum," diye söze başladı. "Aslında sizi bu şekilde rahatsız etmeden önce kendinize gelmeniz için biraz zaman tanımamız gerekirdi ancak geciktirmeden konuyu çözmemiz gerekiyor. Elimizde halen çok az bilgi var ve her geçen saat aleyhimize işliyor. Neyle mücadele halinde olduğumuzu anladığınızdan eminim."

Dedektif anlayış dilercesine avuçlarını kaldırdı.

"Farkında olmasanız da soruşturmamızda bize yardımcı olacak şeyler biliyor olabilirsiniz," dedi. "Kurbanın yaşam tarzına ilişkin ayrıntılar, suçun işlenmesine kadarki günler ve haftalardaki davranışları, gerçekte neler olduğunun anlaşılması için kritik öneme sahip. Söylediği veya yaptığı bir şey o anda ihmal etmiş olsanız da yapbozun önemli bir parçası haline gelebilir. Bu davayı çözmemiz konusunda sizden gelecek bilgilerin kıymetini anlatamam. Bizim için ne kadar önemli olduğunuzu bilmenizi isterim."

Tam da korktuğu gibi, Jodi adamın gözlerinin içine bakamadığını fark etti. Duyduğu suçluluk, onun gibi cesur ve deneyimli bir adamın gözünden kaçmıyor olmalıydı. Ona ne kadar önemli ve değerli olduğu saçmalıklarıyla işkence yapmasının başka ne gerekçesi olabilirdi ki?

"Affedersiniz, isminizi unuttum," dedi.

Adam ismini tekrarladı -Dedektif Çavuş Skinner- hâlâ onu bir aile babası olarak düşünen Jodi, daha söylerken ismi unutmuştu bile.

"Bu meseleyle hayatınıza müdahale etme konusuna gelince," dedi. "İnanın başka yolu olmasını çok isterdim. Birisi ölüyor, siz bu gerçeği hazmedecek vakti bulamadan bizler sizi rahatsız ediyor,

böyle bir zamanda size çok acı vereceği muhakkak olan anılarıdeşmenizi istiyoruz.”

Adamın sesinin alçak ama hareketli tonu, Jodi’nin sinirlerini bozuyordu. Özgüvenli, rahat, kendinden emin, kurbanını hazırlayan bir kedi gibiydi. Dedektifin temiz tırnaklı, köşeli parmaklarına, kravatının düzgün şekline, hiçbir gereksiz çıkıntı olmaksızın doğru-dan başının yanlarına doğru kıvrılan kulak memelerine baktı Jodi.

“İşin bu kısmı herkes için zordur,” dedi Dedektif Skinner. “Biz de en az sizin kadar rahatsızız. Olabildiğince dikkatli davranmaya çalışsak da insanlar alınganlık yapmaya eğilimliler ve hiç de haksız sayılmazlar.”

Jodi aynı anda hem sıcakladığını hem de üşüdüğünü hissetti: başı yanıyor, elleri ve ayakları üşüyordu. Her an kahkahaya boğulabilirdi. Kanepeden kalkıp orada olduğunu bildiği Marlboro paketini bulmak için kitaplık rafını karıştırmaya başladı. Aslında sigara içmiyordu ancak şu an iyi bir fikir gibi gelmişti.

“Alır mısınız?” diyerek paketi aile babasına doğru uzattı.

Adam reddetti. Jodi, bir kutu kibrit bulup kendi sigarasını yaktı. En son yirmi veya daha fazla yıl önce, daha öğrenciyken sigara içmişti. Yine de derin bir nefes çekti. Doğal olarak anında oda dönmeye başladı. Baş dönmesinin geçmesini bekleyip bir elinde sigara, diğerinde neşeli bulduğu için satmayıp tuttuğu Mont St. Michel’den aldığı kül tablasıyla yerine oturdu.

Sigara dumanının arasından, “Merhumla ilişkinizle ilgili olarak konuşmak isterim,” dedi polis. “Durumunuza açıklık getirebilir misiniz?”

Ona gerçeği, merhumu çok az tanıdığını –ya da olduğunu zannettiği kişi olmadığını– söylemek istedi. Ancak onun yerine ikisinin yirmi yıl birlikte yaşadıklarını söyledi. Polis hemen lafa

girerek konuyla ilgili akla gelebilecek her bir soruyu sıraladı: neden hiç evlenmediklerini, bu durumun Jodi için sorun yaratıp yaratmadığını, Todd'un kendisini terk etmesi üzerine neler hissettiğini, bunun olacağını daha önce hissedip hissetmediğini sordu. Todd'un nişanlısı, öldüğü sırada beraber yaşamakta olduğu kadını tanıyıp tanımadığını öğrenmek istiyordu. Tam Jodi soruların bittiğini düşündüğü anda adam başa dönüyor ve tekrar sorular sormaya başlıyordu. Bu ayrılığa neden olan faktörler nelerdi? Ayrıldıktan sonra onunla herhangi bir iletişime geçmiş miydi? Herhangi bir avukatla görüşmüş müydü? Todd'un öldüğü sırada baba olmaya hazırlandığını biliyor muydu?

Bu şekilde, genel olarak mahrem sayılabilecek konularda sorularla devam etti. Giderek sandalyesine daha çok gömülmüş, Jodi'yle ilgili ayrıntılara odaklanmıştı. Yaptığı işi, yarı zamanlı çalıştığını ve bir konferansa katılmak üzere Florida'ya gittiğini öğrenmişti. "Onca yolu geri dönmek zorunda kalmanız çok kötü olmuş efendim," dedi. "Soğuktan kaçıp kurtuldunuz ve böyle bir olay meydana geldi. Ne tür bir konferanstı dediniz? Sormamın sakıncası yoktur umarım?"

Jodi sigarasından bir nefes daha çekti, dumandan yaşaran gözlerini kıstı. Nikotin ve karbonmonoksidin ilk nefesinin getirdiği baş dönmesi şimdi yerini göğsündeki sıkışmaya bırakmıştı. "Stres ve yaşlanma üzerine bir konferanstı," diye yanıtladı. "Ruh sağlığı profesyonellerine yönelikti."

"Orada olmanızın özel bir nedeni var mıydı?" diye sordu polis. "Yani mesela konuşmacı olarak mı davet edilmişsiniz?"

"Konuşmacı değildim."

"Bu tür organizasyonlara düzenli olarak katılır mısınız?"

"Düzenli olarak değil."

“Hangi sıklıkta?”

“Bilemiyorum. İşim için önemli bir konu olduğunda.”

“Florida’dakinden önce en son ne zaman bir konferansa katılmıştınız?”

“Düşünmem lazım.”

“Acele etmeyin.”

“Cenevre’de bir konferans vardı, iki veya üç yıl önce. Sanırım uzun zaman oldu.” Elinde olmadan mahcup bir kahkaha attı.

“Cenevre’deki konferans hangi açıdan işiniz için önemliydi?”

“Konu iletişimdi. Her danışman psikolog için çok önemli bir alandır.”

“Yani Florida’dakinden önce katıldığınız son konferans iletişimle ilgiliydi ve iki veya üç yıl önce Cenevre’de yapılmıştı. Doğru anladım mı?”

“Dört yıl önce de olabilir.”

“Tamam o halde, dört yıl diyebilir miyiz?”

Konuşmanın nereye varacağını biliyordu. Tam da böyle bir olayın olduğu dönemde bir konferans için şehir dışında olması fazla enteresan bir tesadüftü. Gazetelerde olayla ilgili olarak uyuşturucu etkisi altındaki yeni yetmelerin ve organize suçların bağlantısından bahsedilmesine rağmen Dedektif, neyle karşı karşıya olduğunu gayet iyi biliyordu ve elindeki en büyük tüyo da Jodi’nin şimdi artık aleyhine dönmüş olan kanıtıydı. Oysa aslında hiçbir şekilde böyle bir kanıtı ihtiyacı yoktu çünkü hiç kimse onun bir arabadan ateş açma suçuna ortak olabileceğinden şüphelenmeyecekti. Bunun bir kiralık katil işi olduğunu on yaşındaki çocuklar bile bilebilirdi.

“Her neyse, ne bileyim?” dedi Jodi aniden. “Belki de beş yıl önceydi. Böyle bir zamanda böyle bir detayı hatırlamamı nasıl bekleyebilirsiniz?”

“Tamam hanımefendi, lütfen sakinleşmeye çalışın,” dedi soğukkanlılıkla. “Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ancak daha önce de söylediğim gibi, kimi zaman en önemsiz ayrıntı bile çok önemli bir ipucuna dönüşebiliyor. Hiçbir şeyi göz ardı etmememiz gerekir. Sizi bu duruma soktuğum için gerçekten çok üzgünüm fakat olayın bir an önce çözülmesi sizin de menfaatinize olacaktır.”

İçerisi o kadar havasız ve boğucu geldi ki Jodi bayılmaktan korktu. Ayağa kalkıp bir pencere açmayı düşündüyse de onun yerine sehpanın üzerindeki dergi yığınının *Architectural Digest* dergisini alıp yelpaze olarak kullandı. Bu arada dedektif sorularına daha da ayrıntılı olarak devam ediyordu. *Geliriniz nedir? Merhumun geliri ne kadardı? Ayrıldıktan sonra size herhangi bir para verdi mi? Bu emlakın toplam değeri nedir? Vasiyetinin maddeleri hakkında bilginiz var mı?* Bunlarla da bitmemişti. Jodi’nin ebeveynlerini, arkadaşlarını sordu ve isimlerini not etti. Alison’ın ismi hariç... Jodi onu vermemişti.

Sonunda ayağa kalktığı anda tekrar manzaraya doğru döndü ve gölün üzerindeki bulutların görüntüsüyle ilgili yorum yaptı. “Tülbulut,” dedi. “Kar geliyor.”

Jodi dışarıdaki beyaz pusa baktı. Şimdi de hava hakkında konuşarak oyalanacaktı. Bir sonraki adım da kendisini öğle yemeğine davet ettirmektir. Jodi bilinçli olarak koridora doğru yönelince adam onu takip etmek zorunda kaldı. Çıkarken kartvizitini uzatarak, “Beni her şey için arayabilirsiniz,” dedi. “Söylediğim gibi, yardımınız bizim için önemli. Suçlar, insanların bize anlattıkları sayesinde çözülüyor. Önemsiz olduğunu düşündüğünüz bir şey için bile arayabilirsiniz. Bırakın önemli olup olmadığına ben karar vereyim. Numaram burada yazıyor.”

Düzenli olarak *Tribune* gazetesinin ölüm ilanları sayfasına bakıyordu ve zamanı gelince ilanı gördü. Kısa, sadece birkaç satır tutan ilan, cenaze töreninin ayrıntılarıyla sonlanıyordu. Ölüm şekliyle ilgili hiçbir şey yoktu ve Jodi'nin adı da geçmiyordu. İlanı kaleme aldığı belli olan Natasha, kendisini ve doğmamış bebeğini geride kalanlar olarak göstermişti. "Kırk altı yaşındaki girişimci Todd Jeremy Gilbert, geride nişanlısı ve doğmamış oğlunu bırakarak vefat etmiştir." Jodi'nin onunla geçirdiği yirmi yıl, ona gösterdiği ilgi ve şefkat, fedakârlık ve hoşgörü yok sayılırken Todd kendi ölüm ilanında "girişimci" olarak yer almıştı. Natasha hikâyesini biliyor olmalıydı: her şeye sıfırdan başladığını, kendi azmi ve çabalarıyla başarıyı yakaladığını biliyordu. Todd tamamiyle kendi kendini var etmiş bir adamdı. Onu takdir etmek için uygun bir zamandı.

Jodi, cenaze törenine katılıp katılmayacağına henüz karar vermemişti. Danışanlarını beklemede tutuyor, çok fazla uyuyor ve çoğu zaman evden çıkmıyordu. Belki de inzivaya çekildiği dönemde dışarıya çıkmamaya alışmıştı ya da belki de kendisiyle baş başa kalmaya ihtiyacı vardı. Hafıza kayıpları yaşıyor, Todd'un onu terk etmesinden sonraki dönemlere ilişkin anıları unutuyordu. Onun ölümü bile zihninde tam olarak oturmamıştı. Bir yanı hâlâ bu durumun farkında değildi – ya da inanmayı reddediyordu. Bir defasında uykuyla uyanıklık arasındaki bir evrede gidip gelirken onu arayıp yaşayıp yaşamadığını sormaya karar vermişti. "Bana doğruyu söyle," demek istiyordu. "Bilmeliyim."

Birkaç kez rüyalarında onun tekrar hayata döndüğünü gördü. Çoğunda gayet normal bir şekilde yemekte oturuyorlar, Jodi ona, "Öldüğünü sanıyordum," diyor ve Todd da "Ölüydüm ama artık değilim," diye cevap veriyordu. Ya da bir yabancıyla birlikte

asansörde olduğunu ve o yabancının Todd olduğunu fark ettiğini görüyordu Jodi. Tüm bu rüyalarda bir tür rahatlama hissi vardı. Bir şeyler korkunç derecede kötü gitmiş ama şimdi her şey yoluna girmişti ve artık hayatı normale dönebilirdi. Sonunda cenazeyle ilgili kararını vermesine de aralıklı olarak yaşadığı bu gelgitler neden olmuştu. Her ne kadar toplum içine terk edilen eş olarak çıkmaktan rahatsız olsa ve onurunu korumak istese de kafasında bu konuyu kapatmaya ihtiyacı vardı. Kendisine Todd'un öldüğünü göstermeliydi.

Ölümü bu kadar dehşet verici olmasa, kabullenmesi daha kolay olabilirdi. Olayın oluş şekli Jodi'yi derinden etkilemişti. Arkadaşları aradığında saplantılı olarak bu konuda konuşuyor –utanmazca yapılan, halka açık infaz– ve zaman geçtikçe ayrıntılara ilişkin merakı hafifleyeceğine şiddetleniyordu. Kendisini her bir ayrıntıyı irdelemek zorunda hissediyor, cesedi zihninde didik etmekten asla yorulmuyordu. Tüm bu olan bitene değmiş olması gerektiğini hissediyordu. Bu ölümün görünürde olandan daha derin bir anlamı olması gerektiğini düşünüyordu. Kendisine siper ettiği kötücül zırh veya tersyüz edilmiş gücün bir ifadesi olmalıydı bu ölüm. Ancak dehşet verici gerçekler, Todd'un yokluğunun ağırlığı karşısında etkisiz ve önemsiz kalıyordu. İçinde bulunduğu durumu başkalarıyla paylaşamaması nedeniyle “bunun olduğuna inanamıyorum” ve “imkânsız bir şey bu” gibi geleneksel ifadelere sığınmak zorunda hissediyordu.

Aile Babası, Jodi'nin annesiyle babasını ziyaret etmiş ve onlara çeşitli sorular sormuştu. Jodi, onların kişisel öfkesinden, kızlarının dürüstlüğü ve ahlakının sorgulanmasından duydukları rahatsızlıktan, onun özel hayatının ayrıntılarının didiklenmesine itiraz etmelerinden memnuniyet duymuştu. Her zaman olduğu gibi babası yukarıda yatak odasında, annesi mutfakta olmak üzere

hemen onunla konuşmuşlardı. Elbette Todd'un ölmeden önce neler çevirdiğini biliyorlardı ve açıkça bunu hak ettiğini söylemeseler de böyle düşündükleri kesindi. Jodi onun için Todd'a yönelik fikirlerini değiştirmelerini, tamamen Todd'a sırtlarını dönmelerini çok sevimli bulmuştu.

Aile Babası, arkadaşlarını da ziyaret etmişti ve onlar da Jodi'nin tarafındaydılar.

Corrine, "Cinayetlerin çoğu maktulün tanıdığı kişi tarafından işlenir ve yüzde doksanında bu, eski veya halihazırdaki eştir. Bu yüzden seni araştırmaları gayet normaldir. Üzülme, bu sadece rutin bir uygulama," demişti.

Ellen ise, "Eminim onu öldürmek istemişsindir ve Tanrı biliyor ya onu öldürtmeliydin. Şu açıdan bak, başka birileri bunu senin yerine yaptı," demişti.

June, "Dedektife senin bunu yapmadığını söyledim," diye anlatmıştı.

En çok konuşmak istediği arkadaşı Alison'dı ancak Alison telefonlarına çıkmıyordu. Jodi bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Alison'ın ona karşı bozuk olması için bir neden düşünemiyordu. Konu para olamazdı: Alison parasını almıştı. Tüm parayı peşin ödeme konusunda emin değildi ancak Alison parayı Renny'ye taksitler halinde ödeyeceğine dair söz vermişti. "Merak etme," demişti, "yarısını peşin olarak ödeyeceğim, hatta belki tam yarısını da değil -adam tutmasına yetecek kadarını- kalan miktarı da iş bittikten sonra ödeyeceğim." Belki de Alison dikkatli davranıyordu. Ortalık sakinleştikten sonra iletişime geçecek olabilirdi. Ama öyle bile olsa bunu başlangıçta söylemesi gerekirdi.

Jodi cenazeden önceki gün siyah etekli bir takım, siyah pardösü ve siyah şapka almak için vale park hizmeti olan ve en iyi mağazaların bulunduğu Oak Caddesi'ne gitti. Cenazelerde siyah

giymenin zorunlu olmadığını biliyordu ancak insanların onun nasıl bir insan olduğunu anlamasını sağlamak, onlara Todd'un bu son aptallığına rağmen kendisinin onu saygıyla uğurlayacak kalitede olduğunu göstermek için elinden geleni yapmak istiyordu. Eve döndüğünde paketlerini açarken Cliff York aradı.

"Nasılsın?" diye sordu.

Beklenmedik bir aramaydı bu. Cliff, Todd'un hayatında her zaman vardı ancak Jodi onu çok nadir görür veya konuşurdu. Todd'un ölümünün Cliff için büyük bir şok olduğunu tahmin edebiliyordu.

"İyiyim," dedi. "Sanırım bu senin için de kötü oldu."

"İnanılmaz geliyor bana," dedi Cliff. "Pek çoğumuz çok üzüldük."

"Çoğumuz" derken inşaat çalışanlarını, yani hem Cliff hem de Todd ile yıllarını geçirmiş adamları kastediyordu.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Jodi. "İnanılır gibi değil."

"Sanırım hepimiz şoktayız. Ama seninle cenaze töreni hakkında konuşmak istedim. Umarım gelmeyi planlıyorsundur ve bizim çocuklardan bazılarının seni merak ettiklerini biliyorum. Todd'un adına söylemek isterim ki bazı hatalar ve aptallıklar yaptı, kendi başını belaya soktu. Onu haklı göstermeye çalışmıyorum ama inan olaylar bir noktadan sonra kontrolden çıktı. Neye bulaştığını anladığında boğazına kadar batmıştı. Umarım haddimi aştığımı düşünmezsin ama sonuna kadar senin hakkında hep çok olumlu konuştu, gerçekten böyle. Sanırım kaybolmuş hissetti kendisini, elinden bir şeylerin kayıp gittiğine inandı. Bence sana dönme ve her şeyi eski haline getirme şansı olsaydı hiç düşünmeden bunu yapardı."

Cliff konuşurken Jodi tahliye mektubunu düşünüyordu. Muhtemelen bunu bilmiyordu. Gerçeği kısmen bilirse ona karşı daha anlayışlı olacağını bildiğinden böyle bir ayrıntıyı ona anlatmamıştı

Todd. Yine de Cliff'in araması hoş bir davranıştı. Gerçekten yanında olduğunu bilmesini istiyordu Jodi'nin. Jodi de bunu görebiliyordu ve çabası için ona minnettardı.

"Aradığına memnun oldum Cliff," dedi. "Cenazeye gelmeyi planlıyorum, orada görüşürüz sanırım."

Ancak Cliff'in aklında başka bir şey vardı. İş konuşmak istiyordu.

"Sana ekstra yük olmak istemem ama zamanlama gerçekten çok kötü oldu. Apartman inşaatı birkaç hafta sonra bitecekti. Bu kadar yaklaşmıştık. Ancak şimdi işler durdu ve bu konuda bir şey yapmazsak kim bilir daha ne kadar beklemek durumunda kalacağız. Bu yüzden düşünüyordum da belki cenazeden sonra bir araya gelmemizin senin için sakıncası olmaz umarım? Konuyu görüşür, bekleyen işlere bakar ve belki de ilerlemek için bir yol buluruz."

Cliff'in aramasının gerçek nedeninin bu olduğunu anlamıştı Jodi. Söylediklerinde samimi olmadığından değil ama asıl aklında olan, Todd'un ona borcu olduğu ve projenin takılıp kaldığıydı.

"Keşke yardım edebilsem," dedi Jodi. "Ancak ben de seninle aynı durumdayım. Belki de Natasha'yla konuşmalısın."

Cliff birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra konuşmaya başladı. "Eğer vasiyeti düşünüyorsan, Todd seni vasiyetinden çıkarmadı. Natasha ve bebeği eklemeyi düşünüyordu elbette ancak bunun için düşünceden sonrasını bekleyecekti. Böylesinin daha mantıklı ve kanuna uygun olduğunu düşünmüştü. Yani sen güvendesin aslında. Natasha'nın vasiyetle hiçbir alakası yok."

Cenaze töreni, kuzeybatı tarafındaki Motreose Mezarlığı ve Krematoryumu'nda gerçekleşti. June ve Corrine, Jodi'nin refakatçileriydi. Apartmanın lobisinden ziline bastıklarında koridorda, aynanın karşısına dikilmiş siyah kepini inceliyordu. Sadece siyah

bir tülle süslenmiş olan şapka gayet mütevazıydı – tam bir cenaze şapkası, dul şapkası, Jackie Kennedy tarzıydı. Belli belirsiz bir makyaj yapmıştı ve solgun teni duruma çok uygun düşüyordu.

Kiliseye June ve Corrine’le beraber girdiğinde başlar onlara döndü. Koridorun ortalarında bir yerde oturdular. Mihrapta bir kaidenin üzerine yerleştirilen tabut neyse ki kapalıydı. Jodi, Todd’un öldüğünü kabullenmekte zorlanıyor olabilirdi ancak kanıt görmeye hiç niyeti yoktu.

İki arkadaşının arasında kendisini güvende hissederken gelmeye karar vermiş olmaktan, kilisenin dolmasından memnundu. İnsanların bir araya gelip veda ediyor olmasından Todd’un adına memnundu. Kalabalık, yapılan düzenleme ve süslemeler ona daha önce katıldığı cenaze törenlerini hatırlattı. Gördüğü ahenk onu rahatlatmıştı: ulvi bir amaç için bir araya gelen kalabalık, üzüntülü ama bir o kadar da teatral atmosfer, düzenlenmiş çiçekler, eski ahşabın kekremsi kokusu, renkli camlardan sızan gün ışığı, rutubetli soğuk, kalabalığın kendini beğenmiş uğultusu ve rahibin kürsüye çıkmasıyla gelen sessizlik... Rahibin konuşması bile mak-tulün kimliğiyle herhangi bir ilişki içermeyen, genel bir vaazdı. Öldüğümüzde hepimiz aynıyızdır ve insan ortak paydası altında kutsal kitapta yazan modele döneriz.

Çünkü ölüm, sorunların, dertlerin, acının, kederin ve korkunun sonudur.

Sonunda topraktan gelen toprağa, ruh da kendisini veren Tanrı’ya döner.

Annemin rahminden çıplak olarak geldim ve oraya çıplak olarak döneceğim. Tanrı verdi ve Tanrı geri aldı. Tanrı’nın kutsal adıyla.

Rahibin konuşmasının yönü Todd’un müstakbel damat ve baba pozisyonuna, evliliğin arifesinde kaybedilen aile babası rolüne dön-

düğünde Jodi rahatsız oldu. Ancak rahip, konuşmasında matemli gelini rahatlatmak için çok fazla şey söylemedi.

Her şey için şükretmeliyiz. Şükür, görünen yüzeyin altındadır. Hayatın getirdiği en kötü şeylerin bile arkasında iyiliğin var olduğuna dair derin ve baki bilgidir.

Tören bittikten sonra kiliseden çıkış, protokole göre gerçekleştirildi. İlk önce ön sıradakiler, ardından da diğer sıralarda oturanlar ihtişamlı ancak durgun bir geçit alayı şeklinde çıkış yaptılar. Jodi, genç bir kadın olarak Natasha'yı ilk kez görüyordu. Ancak çenesi yukarıda, gözleri başka yöne bakar vaziyette yanından geçerken onun fazla değişmediğini fark etti. Daha uzun olması ve saç örgülerinden kurtulması dışında hemen hemen aynı görünüyordu; görünümünde çocukken bile böyle iyi ve şehvetli bir havası vardı. Yanında koruyucu bir şekilde etrafını saran, aynı yaştaki arkadaşları vardı. Dean ortalarda görünmüyordu. Zaten Jodi de onu görmeyi beklemiyordu.

Cenaze, yakılmak üzere alınması için olduğu yerde bırakıldı. Dışarıda insanlar karşılıklı selamlaşarak amaçsız dolaşıyorlardı. Havanın canlandırıcı etkisi, kalabalığın hareketliliği ve bir an önce otoparka akın etme beklentisi, herkes rahatlatmıştı. Harry LeGroot, karşısında belirdi Jodi'nin ve en ufak bir utanma işareti göstermeksizin başsağlığı dileklerini ilettiler. Diğerleri de arkasında sıra oluşturdular. Todd'un emlak acentesinden hızlı konuşan ufak tefek adam, kruvaze ceketiyle çok şık görünen Cliff ve Heather York, onu Todd'un karısı olarak bilen esnaf... Hepsi de tüm bu olanların ne kadar korkunç olduğunu, ne kadar üzgün olduklarını dile getirdi. Stephanie, beraberinde kiracılarla birlikte gelerek ofis binasının akıbetini sordu. Ödenecek faturalar olduğunu ve kendisinin çek imzalamaya yetkili olmadığını söyledi. Ofiste çalışmaya ve işlerle

ilgilenmeye devam edip edemeyeceğini merak ediyor, maaşından endişe ediyordu.

Tüm bu ilgi Jodi'ye iyi gelmişti. Buraya gelip kendisini göstermek doğru karardı. Bir şeylerin doğru ve yolunda gitmekte olduğuna dair bir his oluşmuştu içinde. Todd'un ölümü, ona zaten hakkı olan eş ve vâris pozisyonunu yeniden kazandırmıştı. Bu yeni otoritesine, bu insan kalabalığının ve bu olayın ona verdiği otoriteye sahip çıkarak Stephanie'ye işlerini halledip ona döneceğini söyledi. Jodi, iptal edilen kredi kartlarını önceden haber vererek onu mağazada aldığı malların parasını verememenin getireceği küçük düşürücü durumdan kurtardığı için Stephanie'ye minnettardı. Genç kadın onun için kendisini bu şekilde riske atmak zorunda değildi.

Eve dönüş yolunda arabada törenin kritiği yapıldı. Corrine, Todd'un bu kalabalıktan memnun olacağını söyleyerek konuşmayı başlattı. "Mekân ne kadar kalabalıktı. Arkada ayakta kalan insanlar vardı."

"Pek çok tanımadığım insan vardı," dedi Jodi. "Muhtemelen birlikte çalıştığı adamlardı. Belki birkaç tane de haberi gazetede okuyan meraklı tip."

"Bazıları ailedendi muhtemelen," dedi June.

"Todd'un ailesi yoktu," diye karşılık verdi Jodi.

"Hiç mi?"

"Belki bir yerlerde bir veya iki kuzen. Tanıdığı kimse yoktu."

"Ya senin ailen?"

"Gelmeleri için ısrar ettim. Kabul etmeleri çok da zor olmadı."

"Sence cenaze organizasyonunu Natasha mı yapmıştı?" diye sordu Corrine.

"Natasha olmalı. Bana sorarsan biraz bayağıydı. Todd adına biraz utandım."

“Nesi vardı ki?”

“Besbelli ucuza kaçılmıştı. Bilirsin... Tahnite para vermemek için kapalı tabut yaptırmıştı. Tabuttan tasarruf etmek için de cesedi yaktırmayı tercih etti. Todd yakılmayı istemezdi, gömülmek isterdi. Ayrıca uygun bir Katolik ayını isterdi.”

“Todd’un Katolik olduğunu bilmiyordum,” dedi June.

“Katolik kurallarına uygun olarak yaşamıyordu. Ancak Katolik olarak yetiştirilmişti.”

Corrine, “Sanırım tabut kiralıktı,” dedi. “Cenaze yakılacağı zaman böylesi tercih ediliyor.”

“Kesinlikle kiralıktı,” dedi Jodi.

“Acaba orada mıydı, merak ediyorum,” dedi June. “Bilirsiniz, insanların kendi cenaze törenlerine geldikleri söylenir. Ortamda dolanır, katılımcıları izler ve kendileri hakkında söylenenleri dinlerlermiş.”

“Todd kendisi hakkında söylenenleri iyileştirmek için her şeyi göze alırdı muhtemelen.”

Corrine, “Sanırım külleri Natasha alacaktır,” diye yorum yaptı.

“Onun olabilir,” dedi Jodi.

“Onunla hiç konuştun mu?”

“Neyse ki hayır. Aradaki mesafeyi koruyor.”

“Senden uzak durması gerektiğini anlıyor yani.”

“Artık böbürlenecek bir şeyi de olmadığına göre bana ne söyleyebilir ki?”

“Her şeyin senin menfaatine sonuçlanması çok iyi oldu,” dedi Corrine. “Yani vasiyetname açısından. Senin adına sevindim Jodi. Bunca yaşadıklarından sonra bunu gerçekten hak ettin.”

“Tanrı’nın işine akıl sır ermez,” dedi June.

Cenaze töreninin ardından hayat normal akışına döndü. Jodi sabahları köpeğini yürütmeye, sabah sporunu yapmaya, danışanlarıyla görüşmeye ve arkadaşlarıyla akşam yemekleri yemeye tekrar başladı. Ancak her zamanki dengeli ve kendinden emin hali gitmişti. Artık hayatında huzur kalmamıştı ve günler geçtikçe yaptığı şey onu dehşete düşürüyor, bunun nasıl olabildiğini anlamakta güçlük çekiyordu. Her sabah uyandığında sadece birkaç huzurlu saniye geçirdikten sonra olanları hatırlıyor ve her seferinde haberi yeni almış gibi şok oluyordu. Zaman geçiyordu ancak gerçekler bir türlü zihninden uzaklaşmıyordu.

Onu öldürmekle kendisinin de bir parçasını öldürdüğünü hissediyordu. Fakat içten içe de o parçasının –art niyetsiz ve güvenli, samimi ve fedakâr parçasının– çok uzun zaman önce öldüğünü de biliyordu. Ruhsal dokusunun bir zamanlar hayat dolu olan kısımları kan kaybetmiş, bir tür kangrene yenik düşen ölü noktalar haline gelmişti. Bu kangren, Jodi veya Todd’a değil ama aralarındaki ilişkiye de saldırmıştı. Jodi’nin bir psikolog olarak buna engel olabileceği, kendisini, ikisini kurtarabilecek bir yol bulabileceği sanılabilir ancak süreç sessiz sedasız, sinsice, kendisini hissettirmeden ilerlemişti. Yaşlanırken insanın yüzünün değişmesi gibi gerçekleşmişti tüm bunlar: Her gün aynaya bakar ve fakat değişiklikleri göremezsiniz.

Değişmeyecek bir adamla mücadele etmenin anlamı olmadığını düşünmüştü Jodi. Kabullenmenin iyi bir şey olduğu söylenirdi – *bana değiştiremeyeceğim şeyleri kabullenmem için sabır ver.* Her ilişki terapistinin de söyleyeceği gibi karşılıklı tavizler vermek gerekliydi. Ancak bedeli ağır olmuştu – beklentilerin düşmesi, ruhun zayıflaması, coşkunun yerini teslimiyete bırakması, umudun

yerini kuşkuçuluğa bırakması. Fark edilmeden gelişen ve kontrol edilemeyen bir çürüme...

Bir de günlük problemler vardı. Her şeyden önce artık tamamen kendi geçimini sağlamalı, gelir konusunda oluşan açığı kapatmalıydı Jodi. Mesleğinden elde ettiği kazanç, evin günlük ihtiyaçlarına yetiyordu ve diğer masraflar için elindeki ıvır zıvrı satabilirdi ancak er ya da geç bunlar da bitecek ve faturalara yetişmekte zorlanacaktı. Her ne kadar Todd'un kanuni vârisiyse de kesinlikle güvende değildi. Ne kadar istese de duvarların üstüne üstüne geldiği hissinden kurtulamıyordu. Aile Babası, onu alaşağı edecek kanıtları bulmak için çok çalışıyor, tanıdığı herkesle konuşuyor, iyi eğitilmiş bir tazi gibi onu izliyordu. Arkadaşları onu olabildiğince sık arıyordu. Jodi gibi onlar da Dedektif'i ürkütücü derecede sistemli ve can sıkıcı derecede kibar buluyorlardı. June, Corrine ve Ellen bu konuda hemfikirdi. Alison'dan henüz ses çıkmamıştı. Ancak bu, Alison'ın gözden kaçırıldığı anlamına gelmiyordu. Aile Babası'nın bir şeyleri ortaya çıkarma konusunda kendine has yöntemleri vardı. Cenaze törenine bile gelmişti; Jodi onu törenden sonra kalabalığın sonunda ayakta dikilirken görmüştü. Göz göze geldiklerinde adam ona gülümsemişti. Jodi'nin paçayı sıyırdığını düşünmesi ihtimaline karşı kendisini unutmadığını, takip ettiğini, aynı soruları ve daha fazlasını sormak için tekrar karşısına çıkacağını hatırlatmak istemişti.

Jodi, Stephanie'ye verdiği sözü hatırlayarak Todd'un mal varlığıyla ilgili ayrıntıları öğrenmek üzere Harry LeGroot'u aradı. Avukat öğle yemeğinde buluşmayı teklif etti. İstemeyerek gittiği Blackie's'te yemeğe oturduklarında adam Jodi'nin gönlünü almak için konuşmaya başladı. Tahliye mektubu için üzgündü; müşterisinin talimatlarını izlemekten başka seçeneği yoktu. Todd'un birlikte yaşaması kolay bir adam olmadığını anlayabiliyordu. Kendisi artık

uslanması ve evine daha fazla zaman ayırması için her zaman Todd'a baskı yapmıştı. Çapkınlık, çirkin karısı veya sıkıcı ilişkisi olan erkeklere göreymiş. Oysa Jodi güzel ve yetenekli bir kadındı. Todd'un o hayatı sürdürmesinin hiç gereği yoktu. Todd'un ehlileştirilemeyen vahşi bir damarı vardı. Başına buyruk, aykırı, yanıltıcı ve eksik tanımlanmış bir idealin peşinde koşan bir adamdı. Sahip olduğu, başardığı veya kazandığı hiçbir şey ona asla yetmemişti.

Harry konuştuğu Jodi yavaş yavaş etkilenmeye başladı. Harry cazibeli, inandırıcı ve bilgili bir adamdı. Jodi'nin ciddi anlamda yardıma ihtiyaç duyduğu emlak ve aile hukuku konularında uzmanı. Harry sadece onun tarafında değil, aynı zamanda geleceği konusunda da iyimserdi. Yine de onu bekleyen bir mücadele vardı. Her ne kadar vasiyetnamede adı mal varlığının yöneticisi ve tek vârisi olarak geçiyor olsa da ve her ne kadar bu vasiyetname kanun ve kurallara uygun olsa da şüphesiz ki Natasha Kovacs kendisi ve doğmamış çocuğu için hak talebinde bulunacaktı. Merhumun kendisiyle evlendikten sonra vasiyeti değiştirmeyi düşündüğünü iddia edecekti. Bu iddiasının da dayanağı olacaktı.

Harry daha önce bu tarz bir durumla karşılaşmıştı ve yaşlı bir adamla birlikte olan genç bir kadına asla güven olmazdı. Tanrı biliyor ya Harry şüpheli bir adamdı –çok fazla genç eski eşten ağzı yanmıştı– ama Natasha'nın merhumun dışında sevgilileri olduğunu öğrense şaşırmazdı.

“Göreceğiz,” dedi Harry.

Todd'un babalığı kanıtlanırsa bile endişe edecek bir şey olmadığını söyledi. Jodi bu konuda cömert davranabilirdi. Çocuk yardımı anlaşması, onun mal varlığında fazla bir yer kaplamazdı.

Harry, onun adına işlemleri başlatmak için sabırsızlanıyordu. Vasiyetnamenin onaylanması için başvuru yapacak, bunun için gerekli vekâletnameyi hazırlayacak, dosyasını hazırlamaya başla-

yacaktı. Jodi'nin talebine göre Stephanie'yle iletişime geçerek emlak konusunda onunla çalışmak için gerekli ayarlamaları yapacaktı.

Jodi, her gün Aile Babası'nın gelmesini bekliyor, onu aklından çıkarma kararına rağmen kendisini onu beklerken buluyordu. Ancak adamın bir sonraki hamlesi beklenmedik bir şekilde gelmişti. Kapı çaldığında –öğleden sonranın ilk saatlerinde, alışveriş listesi hazırlarken– kapıyı açarak kendisini kaçınılmaza teslim etti Jodi. Karşısında duran adam Dedektif değil, yerine gönderdiği meslektaştıydı. Otuzların üstünde olmayan, ince yapılı adam ona kimliğini gösterdi ve Dedektif Bilmemkim olduğunu söyledi. Psikopat bakışlı gözleri neredeyse renksiz, mavi göz bebekleri iğne deliği gibiydi ve âdeta iris tabakasının altında beyaz yarım aylar dolanıyordu. Jodi'yi iterek davetsiz bir şekilde salona geçti. Herkes gibi bir an için manzaranın büyüüne kapıldı ve bu da Jodi'ye siyah kot pantolonu ve naylon montu içindeki adamı arkadan süzmesi için zaman tanıdı. İnce bacakları, ince bir poposu, aşağıya meyilli omuzları ve büyük bir kafası vardı. Ancak manzaranın karşısında uzun süre kalmadı.

“Baağyan Brett,” dedi. “Jodi.”

Adam tedirgin ve gergindi. Odada dolandı, bir şeyleri eline alıp bırakıyordu. Mont St. Michel'den aldığı kül tablasını, cam süslemeli kâğıt ağırlığını, DVD yığınına inceledi. *Amerikan Psikoloji* dergisinin sayfalarını karıştırdı. Jodi'ye bakmadan, “Eski eşinizin öldürülmesiyle ilgili... konuşmamız gereken birkaç mesele var,” dedi. Konuşurken arada duruyordu, sanki ne söylemek istediği konusunda odaklanamıyor gibiydi. Sesi boğazına yapışan cızırtılı bir kontraltoydu. Gözleri yüzünün düz zemininde huzursuzca kıpırdanıyordu.

Jodi adamı yakın zamanda Aile Babası'nın oturmuş olduğu rahat koltuğa yönelterek oturmasını rica etti.

Adam kısa sürelğine koltuğun kenarına ilistikten sonra tekrar ayağa kalkıp odanın içinde dolanmaya devam etti. Adamın gerginliği Jodi'yi huzursuz ediyordu. Kanepeye yerleşen Jodi, "Geçen hafta başka bir dedektif gelmişti. *Pek çok* sorusunu cevaplandırdım," dedi rahatsızlığını belli eder bir tonda.

"Sebepsiz yere size rahatsızlık vermek istemem," dedi Dedektif. Çalışılmış bir küstahlıkla Jodi'nin leopar desenli ayakkabılarını, manikürlü tırnaklarını, güzel göğüslerini, küçük sivri çenesini süzdü. Tekrar göz göze geldiklerinde konuşmaya devam etti. "Yeni bir bilgi geçti elimize. Bu konuda meslektaşım, Dedektif Skinner'ı bilgilendirdiğinizi sanmıyorum."

Pencereye doğru yürüyerek manzaraya arkasını döndü. "Maktulün, eski eşiniz... Bay Todd Jeremy Gilbert'ın öldüğü dönemde, size karşı tahliye işlemi başlattığını doğruluyor musunuz? Yasal olarak sizi evden çıkarma sürecinde olduğunu? Yani bu konuttan, tek malik olarak görüldüğü bu daireden? Bunu doğruluyor musunuz Baağyan Brett? Jodi?"

O kadar hızlı konuşuyordu ki lafları geveliyordu ve kurduğu her bir garip kelime öbeğinden sonra aniden duraksıyordu. Bu duraksamalar esnasında da ağırlığını bir bacağından diğerine vererek odayı inceliyor, parmaklarını elinin altındaki yüzeylerde gezdiriyordu. Durduğu yer itibarıyla gökyüzünün ışığı arkadan vurduğundan, Jodi ışık kümesinin içinde onu seçemiyordu. Gözlerini ve duruşunu göremiyordu. Bunu yapmayı, Jodi'yi kendi evinde dezavantajlı konuma getirmeyi nasıl beceriyordu? Jodi ayağa kalkıp perdeleri kapatmalı veya başka bir koltuğa geçmeliydi. Şu anda bir Marlboro iyi giderdi.

"Evet," dedi. "Beni evden atmaya çalışıyordu."

"Ama siz evden ayrılmayı düşünmüyordunuz. Evden ayrılmak istemiyordunuz ve bunu yapmak zorunda olmadığınızı biliyordunuz

çünkü başka... planlarınız... vardı. Kendi. Planlarınızı yapıyordunuz. Diyelim ki şerif nezdinde, eğer o tahliye davasını, açamazsa... bir *tahliye* olamazdı. Öyle değil mi Baağyan Brett? Jodi? Ve işte buradasınız. Hâlâ. Bu da sizin fikrinizi kanıtlıyor.”

“Bu sizin fikriniz,” dedi Jodi.

Dedektif devam etti. “Sadece tahliye ihtimali ortadan kalkmakla... kalmayacaktı. Bir de mirasa konacaktınız. Eşiniz, Baagyan Kovacs’la evlenmeden önce ortadan kalkarsa... yani mirasını değiştirmeden önce... Zamanlama her şeydir. Sizi evden çıkarmadan önce. Diğer... kadınla evlenmeden önce...”

Suçluluk hissi, geçen yıl açık artırmada satın aldığı eski Dior elbise gibi Jodi'nin zihninde asılı kalmıştı. Dedektif, onun o küçük lükslerini kaybetmektense cinayet işlemeyi tercih edecek sımarık bir kaltak olduğunu düşünebilirdi ancak aslında Jodi çok tutumlu bir kadındı. Dedektif'in şüphe götürmeyecek şekilde kafasında yarattığı imajın aksine zengin bir ailenin mensubu olarak dünyaya gelmemiş ve lüks içinde yetişmemişti. Beraberliklerinin ilk yıllarında, henüz Todd'un parası yokken tasarruf yaparak evi çekip çeviren oydu. Yemek yapmayı öğrenerek bile bir katkı sağlamıştı. Şu psikopat polis herhalde onunla ilgili gerçekleri bilse çok şaşırırdı. Lahana turşulu baharatlı domuz sotesini veya trüf mantarı soslu *gnocchi*'sini bir denemeliydi.

Dedektif, Jodi'nin konuşmasını bekliyor ancak Jodi'nin sesi çıkmıyordu. Ürktüğünde veya üzerine gelindiğinde kendisini sessiz moduna alırdı. Kendini savunmak için ağzını açtığında seni ele geçirirler diye düşünürdü. Her zaman içgüdüsel olarak buna inanırdı.

Dedektifin onun suçlu olduğuna inandığını ve onu tutuklayarak bu inancını resmiyete dökmeyi istediğini biliyordu. Ancak onu tutuklamayı planlıyor olsa tüm bu atıp tutmalarla vakit kaybetmezdi. Anlamadığı şey, Jodî'nin çözülmeyeceğiydi. Onun kolay

bir hedef olduğunu düşünüyorsa bir daha düşünmeliydi. Dedektif, iftira edecek bir tip değildi. Bu sorgulama, sarsmak veya direncini kırmak yerine onu hissizleştirmişti. Adam konuştuğu Jodi daha fazla uyuşuyordu.

“Size bir şey söyleyeyim,” dedi Dedektif. “Öldürdüğünüz... bir adamın... mirasını... alamazsınız... belki de bunu bilmiyordunuz. Baağyan Brett. Jodi.”

Adamın uzaklarda olduğu, bir geçidin karşı tarafından kendisine taş ve sopa atan kötü kalpli bir çocuk olduğu hissine kapıldı Jodi. Doğru hedef alıyor ancak mesafeden dolayı attığı taşlar hızını kaybedip Jodi’nin ayaklarının dibine düşüyordu. Belki o da bunu hissetmişti. Tekrar hareketlendi, pencereden uzaklaşarak Jodi’nin önünde dikildi. Artık yüzünü net olarak görebiliyordu – gözleri yuvalarında kıpırdanıyor, dudakları ince bir aşağılamayla kasılıyordu.

“Ne olursa olsun şehirden ayrılmayın,” dedi Dedektif. “Çok yakın... gelecekte tekrar görüşeceğiz.”

Giderayak bu taşı attıktan sonra kapıya yöneldi ve evden çıktı. Jodi bir an bekledikten sonra ayağa kalktı ve nefes almaya çalıştı. Ciğerlerinden oksijen geçmediği hissine kapılmıştı.

Sonraki günleri bekleme işkencesi altında geçirdi. Üzerinde zamanın baskısını ve katlanılmaz etkisinin gücünü hissediyordu; âdeta her bir saniye onu zalimce kavırıyor ve sıkıyordu. Yiyeceklerin tadını alamıyordu Jodi, sonunda iştahı da kesildi. Günlük egzersizleri, zaten az kalan enerjisini tükettiğinden sporu da bıraktı. Alkol bile cazibesini yitirmişti ama yine de rahatlatıcı etkisi nedeniyle az da olsa ilaç niyetine kullanmaya devam ediyordu. Kendisine bakamadığından ilgisini köpeğe yöneltmişti. Ona özel yemekler hazırlıyor, uzun yürüyüşlere çıkarıyordu. Jodi’nin uyuşukluğunu telafi edercesine köpek her zamankinden canlı ve iştahlıydı.

Etrafındaki hayatın kesintisiz devam etmesi, insanların her gün ellerinden gelenin en iyisini yapmak için bir gerekçelerinin olması, yaşamlarını şevkle sürdürüyor olmaları gerçeği Jodi'yi çok etkiliyordu. Bu insanlara saygı duyuyordu. Biliyordu ki herkesin olduğu gibi onların da problemleri vardı ancak bir şekilde ayakta kalabiliyorlardı. Kendisine kıyasla danışanları bile daha iyi durumdaydı. En azından kendilerini ileriye dönük seçeneklere açmışlardı. Bayan Piggy gizli hayatını sürdürmekten hoşlanıyorsa, yargıç sadakatini böldüyse, mirasyedi evlat ve Mary Mary oyunu oynamayı reddediyorsa, Cindrella ilgi istiyorsa, Üzgün Torba sınırlarını kabullenmiyorsa, Bergman hayalinden ve Jane Doe evliliğinden vazgeçmiyorsa – her biri ondan daha mutlu demekti.

Jodi'nin tek bildiği ve düşünebildiği, kafasının içindeki hapis-haneyle ilgili adi, kaba saba görüntüler ve ağır tehditlerden oluşan değişken imgelerdi. Yapayalnız, güvenecek kimsesi kalmamış, kendisinden vazgeçmiş bir halde tahrip edici bir kıyamet zihniyetinin kapanına kısılmıştı. Yargılama bir şova dönüşecek, Todd'la hayatının her bir ayrıntısı, kamuoyunun tüketimine sunulan bir ziyafet olacaktı. Sonrasında da tüm bu şamata sona erdiğinde ve insanların ilgisi kaybolduktan çok sonra bile o hâlâ hapiste olacak, patates püresini ruj veya aspirinle takas ediyor ve kendini korumak adına ağza alınmayacak şeyler yapıyor olacaktı.

Aile Babası tekrar kapısında belirdiğinde onu elinde bir içecek ve huzursuz bir tepkiyle karşıladı. Düşmekte olan bir asansördeymişçesine midesi ağzındaydı. Kendisine uymayan bir sindirilmişlik duygusuna teslim olmuştu ama bir nebze de olsa kızgınlık hissi taşıyordu. İçinde bir parçasının hâlâ direnebiliyor olmasına şaşırmıştı.

“Davetsiz ziyaretim için affedin,” dedi adam içeri girerken.

Akşam karanlığı çökmekteydi ve salonu gölgeler doldurmuştu. Jodi masa lambasının düğmesini çevirdi. Âdeta ilk ziyaret provay-

miş ve şu an gerçek ziyaret gerçekleşiyormuş gibi daha önce oturdukları yerlere oturdular – Jodi kanepedeki yerini aldı, Dedektif de berjere geçti.

“Size içecek bir şey ikram edebilir miyim Dedektif? Özür dilerim isminizi hatırlayamadım.” Buzlu votkasını içmeye öğle saatinde başlamıştı ve her ne kadar zihni berraksa da kelimeler dudaklarından dökülürken yuvarlanıyordu.

“Skinner,” dedi adam. “İçki almayayım, teşekkürler, her ne kadar size eşlik etmek istesem de.”

Dedektif’in saçma sapan nezaketini unutmuştu Jodi. Onu tutuklamaya gelmişti ama bu işi kibarca yapacaktı.

“Geçtiğimiz günlerin sizin için hiç de kolay olmadığını tahmin edebiliyorum,” dedi. “Lütfen bana inanın, amacımız sizin sıkıntılarınıza yenilerini eklemek değil. Meslektaşımın da buraya sizi görmeye geldiğini biliyorum ve sizi bu tekrarlayan görüşmelere maruz bıraktığımız için özür dilerim. Ancak bildiğiniz gibi bizim önceliğimiz her zaman olduğu gibi suçluyu bulup yakalamaktır.”

Şimdi o noktaya geliyordu işte, ona kelepçeleri takıp götürcekti. Buraya bunun için gelmişti. Fakat bariz iyi niyetine bakılırsa belki de onu komşuların meraklı bakışlarından korumak için kelepçeleri kullanmayacaktı. Önceden birkaç kadeh içmesi iyi olmuştu. Bağırsakları burkuluyordu ancak ayık olsa kendisini çok daha kötü hissedecekti. Şimdi yapılacak en iyi şey, şanslı varken kadehini yeniden doldurmaktır.

“Konu şu ki soruşturmamızda sağlam bir ilerleme kaydettik. Başlangıçta büyük bir engelle karşı karşıyaydık. Arabayı tanıyacak birileri olmaksızın böyle bir şeyin olmasına inanmak güç oldu. Ancak sonunda bu engeli aştık.”

Engeli nasıl aştıklarını söylememiştir, Jodi de sormadı. Ayağa kalkıp mutfığa doğru yöneldiğinde Dedektif önce aralarındaki mesafe nedeniyle, sonra da buz küplerinin kovada çıkardığı sesleri bastırmak için sesini kademe kademe yükseltti. Sonunda bağırarak konuşuyordu.

“Elbette normalde tutuklamayı yaptığımızda kurbanın ailesi ve arkadaşları rahat bir nefes alır. Ancak kimi zaman haberler iyi karşılanmaz, hatta can sıkıcı olur. Bu tamamen şüphelinin kimliğine bağlıdır. Bu olayda şüpheli aslında kurbanı çok yakın bir isim.”

Jodi, Dedektif’in lafı böylesine dolandırmasına inanamıyordu. Bir tutuklamayı bile gerçekleştiremeyeceksen nasıl polis olabilirsin ki? Jodi tezgâhın önünde dikilmiş, kadehini tekrar doldurmadan önce içinde kalanları kafaya dikerken bu sarhoşluğun ardından hapiste uyanmanın nasıl olacağını merak ediyordu.

“Durum şu ki,” dedi, “gazetelerden öğrenmeden önce sizi bilgilendirmek istedim.” Jodi elinde yenilediği içkisiyle kanepedeki yerine dönerken o da sesinin tonunu düşürdü. “Sanırım Dean Kovacs’ı uzun süredir tanıyorsunuz.”

“Kim?” diye sordu Jodi.

Dedektif boğazını temizledi. Tek kaşı havaya kalktı. “Dean Kovacs. Eski bir arkadaşınız, değil mi?”

“Dean’ın konuyla ne ilgisi var?”

“Size bunu anlatmaya çalışıyorum. Onu tutukladık.”

“Dean Kovacs’ı tutukladığınızı söylüyor olamazsınız.”

“Üzgünüm. Sizi şoke ettiğini biliyorum. Söylememin sakıncası yoktur umarım bayan, çok solgun görünüyorsunuz.”

“Dean, Todd’u öldürmedi,” dedi.

“Haklısınız, elbette tetiği çeken o değildi. Ancak bunu yapmak için birilerini tuttu. Biraz kahve içerseniz faydası olabilir. Bir bardak su içer misiniz?”

“Dean,” dedi Jodi. “Todd’u Dean’in öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?”

“Sakıncası yoksa Bayan Brett, size bir bardak su getireceğim. Lütfen ayağa kalkmaya çalışmayın.”

Şimdi sanki güneşe bakıyormuş gibi hissediyordu. Kendisini suç işleyen diğer herkesten farklı, kendi liginde, çok daha yüksek bir değerlendirme derecesinde görüyordu. Oysa gerçekte sersemletici bir kibir ve gurur gözlerini karatmıştı. Düşünceleri, basit ve işe yaramaz düzeyde seyretmiş, gelişmesinin empati öncesi, narsistik evresindeki bir çocuğun derin düşüncelerinin ötesine geçmemişti. Çok fazla tahminde bulunmuştu. Örneğin, kendisini bu olayın merkezinde farz etmiş, tüm imkân ve ihtimallerin sadece kendisi etrafında geliştiğini düşünmüştü. Oynamakta olduğu oyunun kurallarını toplayan bir kitabın var olduğunu, bu oyunu sadece belli sonuçların kabul edilebilir olduğu, bilinen bir alanda oynadığını varsaymıştı.

Jodi, Dean Kovacs’ı severdi. Biraz yolunu şaşırmış olsa da iyi bir adamdı. Ona karşı kesinlikle kötü hisler beslemiyordu. Son zamanlarda dengesiz davranırsa da hafiften çıldırmış olsa da prensipleri olan bir kadındı Jodi, ahlaksız değildi. Kendi yanlış yüzünden masum bir adamın mahvolmasına göz yumamaz, böyle bir yükü taşıyamazdı.

Lanet olası Dean. Kendisini bu duruma getirmek için ne söylemiş veya ne yapmış, polisin bu şekilde dikkatini çekmek için nasıl davranmıştı kim bilir... Aile Babası, Jodi’ye hiçbir şey söylemiyordu. “Korkarım henüz sizinle herhangi bir ayrıntıyı paylaşamam Bayan

Brett. Üzgünüm ama bu bilgiyi açıklayamam, şu anda değil.” Bu durumdan, olayların aptalca bir şekilde her şeyi mahvedecek ölçüde gelişmesinden nefret ediyordu. Dean, Jodi’nin özel işlerine karışıp her şeyi berbat etmişti. Hiçbir zaman çok mantıklı bir adam olmamıştı. İşgüzar ve palavracı bir adamdı. Aslında hapiste çürümesine göz yumabilirdi. Neredeyse...

Jodi ceketini giydi ve köpeği alıp karanlık çökerken kıyı boyunca uzun bir yürüyüşe çıktı. Ufukta dalgalanan koyu renkli bulut kümeleri nedeniyle kabaran gökyüzü, çalkantılı bir kütle oluşturuyordu. Jodi’nin içini tanıdık bir ruh hali kaplamıştı; boş bir varoluşun akıntısına kapılmıştı. Bu, Jodi’nin derinlerdeki özü, talihsiz temel gerçeği, iyimserlik maskesinin arkasına sakladığı ve günlük hayatının hengâmesi içine gömdüğü bir alandı. Bu alanda yaşayan Jodi, sadece kişisel koşullarımızı manipüle edebildiğimiz ölçüde iyileşip gelişebildiğimizi bilen Jodi’ydi. Bu Jodi kendisini her zaman ortaya çıkarmazdı. Ancak Alison bunu görmüş ve bu Jodi’yi sömürmüştü. Çok az şey aslında görüldüğü gibiydi.

Döndüğünde evi gözüne iğrenç bir hayvanın ini gibi göründü. Klara daha bir gün önce gelmiş ve genel temizliği yapmış olduğu halde eksik kalan ufak tefek işler, Jodi’nin hayal gücünde büyümüştü. Onu ilk çarpan, kahve telvesi ve çürümeye yüz tutmuş meyvelerin kokusu olmuş, ardından da baktığı her yerde pislik görmüştü; su giderlerindeki kir tabakası, fayansların arasında biriken küf. Bir kova, toz bezleri, bulaşık teli ve bir diş fırçası olarak işe koyuldu. Fayansları, giderleri ve çöp kovalarını ovma için dezenfektan kullandı. Odaları dolaşarak topladığı fotoğrafları, masa lambalarını, şamdanları, oyma süsleri, kapı tamponlarını ve kitap desteklerini temizlenmek üzere gazete kâğıtlarının üzerine yerleştirdi. Tüm bunlarla uğraşırken bile evinin aslında temiz olduğunun, içindeki

bu görev hissinin aslında kontrolü ele alma ve bir şeyleri düzeltme yanılığıyla icat ettiği bir şey olduğunun bilincindeydi.

Yatmaya hazırlandığı sırada kararını vermişti. Sabah teslim olacaktı. Kolay olacaktı. Tüm yapması gereken, Aile Babası'nı aramak –kartı hâlâ elindeydi– ve ona Alison'la yaptığı anlaşmadan bahsetmekti. Bundan sonra olacaklar, polise, avukatlara, hâkime ve jüriye bağlıydı. Onun için uygun olduğunu düşündükleri şekilde karar vereceklerdi. Adalet ellerinde olacak ve kendisi artık bu sorumluluğu üzerinden atmış olacaktı. Bu planı çaresizliğin verdiği bir telaşla tasarlamıştı. Vardığı sonuç buydu ve bu kararı aldığı için neredeyse memnundu, rahatlamıştı. En azından şüphesinden ve korkularından kurtulacaktı. Bu arada Aile Babası'nın tepkisini de merak ediyordu. Sırf buna, onun o gösterişli kibrini ortaya çıkarmaya bile değerdi.

Ancak kesik kesik uyuduğu gece boyunca huzursuzluğu depreşti ve giderek büyüdü. Sabah olduğunda göğsünü ve boğazını bir ateş yakıyor, başı bir mengenenin içinde sıkışıyor, kaslarının lime lime olduğunu hissediyordu. Vücudundan boşalan tere rağmen âdeta damarlarında soğuk bir rüzgâr esiyordu. Bir süre yorganın altında büzüşüp yatmak ve yorganı üzerinden atmak arasında oyalandıktan sonra yüzünde köpeğin nefesi ve ilgiye ihtiyaç duyduğunda çıkardığı minik havlama sesleriyle yataktan çıkmak zorunda kaldı. Nemli eliyle telefonu aldı ve sabah randevularını iptal etti. Gelip Freud'u almayı kabul eden köpek bakıcısını aradı. Ardından da köpek yürütücüsünü arayıp köpeğin bakıcısıyla kalacağını haber verdi. Aramalar onu yormuştu. Tekrar uyandığında dışarısı karanlıktı ve köpek de gitmişti. Ter içinde kalmış, nemli çarşafların arasına dolanmıştı. Bir gayretle ayaklanarak banyoya yöneldi. Ağzına aldığı bir yudum suyu yuttu, tuvaletin önünde dikildi ve az bir miktar safra çıkardı. Tekrar yatağa, bu sefer yatağın diğer tarafına yattı.

Zaman geçmişti. Dışarının aydınlık, sonra tekrar karanlık olduğunu fark etti. Telefonun çaldığını ve lobiden birilerinin ziline bastığını duyduğunu hatırlıyordu. Günlerden hafta sonu olup olmadığını merak etti. Ancak öyleyse bile gelmiş ve geçmişti. Yatakta tekrar artık kurumuş olan kendi tarafına geçti. O an birilerinin kendisine bir bardak zencefilli gazoz veya portakallı buzlu dondurma getirmesini ne kadar isterdi. Küçükken hasta olup yattığında annesi ona hep portakallı buzlu dondurma verirdi, hoş asla uzun süre hasta yatmazdı ya. Küçükken dirençli bir kızdı. O zamanlar hayatında sadece iyi şeylerin olacağına inanırdı. Bu, ona verilmiş bir sözdü ve daha sonra bunu kanıtlamak için de Todd gelmişti. Hayalleri olan ve bunları gerçekleştirebilecek olan bir adam... Başlangıçta birbirlerine delicesine vurgun, birbirlerinin hayatındaki yerlerinden son derece emindiler. O zamanlar tüm bunların hayatın insanı köşeye sıkıştırma yöntemi olduğunu bilmiyordu Jodi. Olası sonuçlarını bilemeyecek kadar genç yaşta birtakım tercihler yapardınız ve yaptığınız her bir tercihle olasılıklarınız azalırdı. Bir kariyer seçerdiniz ve diğer kariyerleri kaybederdiniz. Bir eş seçerdiniz ve başka hiç kimseyi sevmemeyi kabullenirdiniz.

Jodi uykusunda yabancı insanlar gördü. Tanımadığı kadın ve erkekler ona duyamadığı veya anlamadığı şeyler söylüyorlardı. Kalktı, bir dilim ekmeği tost makinesinde kızartıp üzerine tereyağı sürdü, sonra onu çöp öğütücüsüne atıp tekrar yatağa döndü. Bu kez de Florida'da yeme bozukluklarıyla ilgili bir seminer veriyordu. Birisi çok fazla uyku hapi içerek ölmüştü. Alison hamileydi ve bir şekilde bunun sorumlusu Jodi'ydi. Güçlkle karanlığın içine doğru yürüdü, akıntıya karşı yüzdü, bir çukura düştü ve çıkmaya çalıştı. Todd'la birlikte eski dairelerinde, birlikte olmaya başladıkları ilk dönemde yaşadıkları küçük apartman dairesinde yaşıyorlardı. Birtakım ev eşyalarını düzenliyor, her birini teker teker kutulara

koyuyordu. Fakat çok fazla eşya vardı ve taşıyıcılar kapıyı vurmaya başlamışlardı bile. Sonra sahne değişti. Şimdi Todd; Bayan Piggy'yle evleneceğini söylüyordu. Jodi uyandığında kendisini yapayalnız hissetti. Ağzında, aklına fareleri getiren bir tat vardı.

Başlangıçtan beri şüphelendiği gibi, kesinlikle saçlarının içinde yaşayan böcekler vardı. Kafasını salladı ancak nemli saçları ve yağlı kafa derisinde kendilerine yaptıkları muhteşem yuvalarında gayet mutlu olan bu küçük yaratıklar, ona sıkı sıkı tutunmuşlardı. Yağ ve teri, terin ekşi kokusunu seviyor olmalıydılar. İğrenç yumurtalarını bırakmak ve tiksindirici yavrularını büyütme için mükemmel bir yerdi. Hiçbir yerle kıyaslanamayacak bir üreme alanıydı.

Hastalığının beşinci gününde Klara onu yatak örtülerinin üzerinde, uçmuş bir yaprak gibi hafif bir şekilde kıvrılmış vaziyette buldu. Kendisi yatağın sağ tarafında, başı ve omuzları sol tarafa dönüktü –toparlanmış yorganın üzerine atmıştı kendini– ve üzerindeki büyük beden tişört, bedeninin etrafına dolanmıştı.

Klara kapı aralığında dikilmiş telaşlanmakla işverenin akşamdan kaldığını düşünmek arasında gidip geliyordu. Sadece kapıyı kapatıp temizliğe başlamaya karar verdi. Jodi zaten her zaman solgun ve zayıftı, Klara onun sağlıksız bir yapısı olduğunu düşünürdü. Ancak yarı aydınlıkta bile Klara bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Bayan Gilbert'ın teni mavimsi bir renk almıştı ve iç göçmüş gözleri, en ağır akşamdan kalma halinin bile ötesindeydi.

“Bayan Gilbert? İyi misiniz?”

Odanın içine girdi ve yatağın ayak ucunda ayakta dikildi. Bayan Gilbert'ın saçına bir şeyler olmuştu. Uzun, güzel saçları gitmiş, sanki küçük bir keserle doğranmıştı. Geride kalan acınası parçalar, kümeler halinde kafatasına yapıştırılmıştı. Her şey bir yana,

Klara'yı en çok bu görüntü şoke etmişti. Yatağa doğru uzandı ve Jodi'nin bileğinden tuttu.

“Bayan Gilbert,” dedi. “Lütfen uyanın.”

Bileği sıkıca sarstı. Gözler açıldı ve hayaletimsi gövdeden bir ürperti geçti. Klara, Jodi'nin bileğini bıraktı ve haç çıkardı. Telefonu bulmak için hızla odadan çıktı.

Ambulans gelip gittikten sonra, Klara banyoya girdi ve Jodi'nin kesilen saçlarını buldu – yumuşak, koyu bir küme olarak yere yığılmıştı. Hasarı yaratan sürfile makası, bir köşeye atılmıştı.

Jodi yatakta oturmuş, sırtını yastık yığınlarına dayamıştı. Açık ve solgun gün ışığı camlardan içeri girerek küçük odanın her bir ayrıntısını ortaya çıkarıyordu: ters çevrilmiş çarşafının üzerinde siyah bir leke şeklindeki çamaşırhane işareti, mavi battaniyesinin yumuşak dokusu, yer yer boyları solmuş yeşil duvarlar, yatağının yanındaki dolapta açmış Noel yıldızı çiçeği, pencere kenarında alacalı renklerde, hoş, baskın kokusu rüyalarına giren zambaklar...

Yatak lazımlığı ve serum tüpleri kaldırılmıştı. Dün, kahvaltıdan önce tuvalete ilk kez yalnız gitmişti. Diş fırçası, saç fırçası ve çeşitli tuvalet malzemeleri, fermuarlı bir çantanın içinde lavabonun yanında duruyordu. Bunları kimin getirdiğini veya saksılardaki çiçekleri kimin satın aldığını bilmiyordu. Sürekli olarak birileri gidip geliyordu. Başlangıçta gelen gidenin tam olarak farkında değildi. Uyanıyor ve birinin yatağının yanında ayakta dikildiğini veya köşedeki sandalyede oturduğunu görüyor, sonra tekrar uykuya dalıyor ve kendinden geçiyordu.

Hemşirelerden dişleri eksik olanı az önce gelip ateşini ölçmüş ve “Biliyorsunuz değil mi Bayan Brett, buraya ilk geldiğinizde sizi kaybedebileceğimizi düşünmüştük. Neden kendinizi bu kadar susuz bıraktınız? Grip olduğunuzda bol bol sıvı almanız gerektiğini

biliyor olmalısınız. Birilerine hasta olduğunuzu söylemeliydiniz. Arkadaşlarınız sizin için çok endişelendi. Her biri sizinle ilgilenmekten, size meyve suyu getirmekten, saçınızı yıkamanıza yardım etmekten memnun olurdu,” diye çıkmıştı.

Aynada kendisine bakmak hâlâ şoke ediciydi Jodi için. Sürfile makasını eline aldığını hatırlamıyordu ve o esnada aklından geçenler hakkında bir fikri yoktu. Tek hatırladığı, saçlarını yerde görmesinin, artık onun bir parçası olmadıklarını bilmenin verdiği tatmin duygusuydu. Hastalık günlerine ilişkin tüm anıları da aynı şekilde kesik kesikti. Bildiği tek şey, çok kişinin onunla iletişim kurmaya çalıştığıydı. Telefonun çaldığını, kapının vurulduğunu, mesajları, konuşmaları hatırlıyordu. Özellikle Doktor Ruben’le konuşmasını – onun Todd’un ölümüne ne kadar üzüldüğünü, böyle bir zamanda onu rahatsız etmekten nasıl nefret ettiğini, ona söylemesi gereken bir şey olduğunu, en azından endişelenmesini gerektirmeyen bir şey söylemek istediğini anlattığını hatırlıyordu.

Endişelenmesini gerektirmeyen şey neydi? Hatırlamaya çalıştı. Zihninin kıyısında bir tınının fragmanı çınılıyordu. Zihin gözünde Doktor Ruben’i beyaz ceketiyle hafifçe eğilmiş bir şekilde kelimeler dudaklarından dökülürken canlandırıyordu. “Test sonuçları.” Ona bunu söylemek için aramıştı. Todd’un test sonuçları negatif gelmişti. Mezardan gelen bir mesaj... Todd, sağlıklı bir erkek olarak ölmüş ve beraber olduğu kadınlara hastalık bulaştırmamıştı. Endişelenmesini gerektirmeyen bir şey...

Neyse ki hemşire nihayet gitti ve onu rahat bıraktı. Jodi gözlerini kapatıp öğle yemeğinden sonra ona haberleri getirmek üzere gelen Harry LeGroot’un ziyaretini düşünme ihtiyacı hissetti.

“Eee... dünyaya döndün demek,” demişti Harry yatağının kenarına otururken. Dışarının kokusunu getirmişti –tütün, temiz hava, ıslanmış yün– ve yüzü capcanlı, saçları parlak gümüş gibiydi.

Stephanie'den aldığı haberleri getirmişti. Stephanie, her şeyden habersiz şekilde Todd'a ulaşmaya çalışan Klara sayesinde Jodi'nin durumundan haberdar olmuştu. "Klara, Todd'un yaşıyor olduğunu ve iyi olduğunu sanıyordu. Sanırım gazetelerdeki haberi okumamış ve anlaşılan o ki sen de onu haberdar etmemişsin." Jodi'ye bakışından, Harry'nin bu durumu garip karşıladığı anlaşılıyordu ancak ona daha fazla yüklenmedi. Saçıyla ilgili soru da sormadı. Ziyaretinin asıl nedeninin Todd'u vuran kişinin bulunduğunu söylemekti.

"Vuran kişiler," diye tekrarladı Jodi'nin boş bakışları üzerine. "Failler iki kişiymiş. Kefalet duruşmasını bekliyorlarmış."

Harry'nin kendisiyle konuşma şeklini beğenmemişti Jodi - sabırlı, dikkatli, olabilecek en nazik şekilde vermişti haberi. Bu sadece adamların konuştuğu, tüm noktaların birleştirildiği anlamına gelebilirdi.

"Zaten bildiğimiz şeyi teyit ettiler," dedi Harry. "Dean Kovacs'ın kendilerini tuttuğunu ve bu iş için kendilerine para ödediğini söylediler."

Neler söylüyordu? Ve neden gülümsüyordu? Jodi'nin kafa karışıklığından keyif alıyor gibiydi. Belki de itiraf etmesi için onu oyuna getirmek istiyordu. Tabii ya. Bu yüzden birkaç gün bekleyip onu ofisinde kabul edebilecekken hastaneye gelmeyi tercih etmişti. Jodi hâlâ ilaçların etkisinde ve zihni bulanıkken onu yakalamaktı istediği. Ama zaten itiraf edecekti, baştan beri niyeti buydu ve hasta olmasaydı şimdiye etmiş olacaktı. Doğruyu söylemesi için Harry'nin onu oyuna getirmesine gerek yoktu.

Ancak Harry'nin çenesi düşmüştü bir kere, anlatacağı hikâyeyi ısıtıyor, ona adamların sabıkası kabarık yerel kabadayı olduklarını, kendilerini kiralayanın Dean olduğunu söylediklerini, sözlerine kimse inanmasa da bunu kanıtlayan pek çok delil olduğunu büyük bir iştahla anlatıyordu.

“Telefon konuşmaları. Banka işlemleri. Kovacs tam bir aptalmış. Kâğıt üzerinde pek çok delil bırakmış.”

Harry, sözlerinin devamında bu iki ahmağın ısrarla ve inatla masum olduklarını, işi tamamlamadıklarını iddia ettiklerini söyledi. İş için Dean Kovacs tarafından kiralanmışlar mıydı? Evet. İş yapmışlar mıydı? Hayır. Jodi’ye bunu söylediğinde dizine vurarak bir kahkaha attı. Bunu, suçluların çaresizlik içinde kendilerini temize çıkarmak için söylediklerini her seferinde komik bulduğunu söyledi. Suçüstü yakalansalar bile kendilerini aklamak için her şeyi ama her şeyi söylerlerdi.

Jodi fiziksel gücünü tekrar kazandığında zihinsel bilinci de yerine geldi. Başlangıçta bu konuda, elde ettiği bu geçici rahatlama, kendisini hayata döndüren bu teknik ayrıntı hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Bu olay ancak teknik ayrıntı olarak adlandırılabilirdi. Bu tür olayları yüksek bir makamın kendisini kollaması şeklinde yorumlayacak türden bir insan değildi. Tanrı’ya inanmıyor değildi ancak Tanrı’nın bu olaya Dean’in değil kendisinin lehine müdahale ettiğini düşünmemek için bir sebep yoktu. Eğer bunu yargılayacak olan Tanrı ise her ikisini de aynı derecede suçlu bulacaktı.

Dean’le yaptığı telefon görüşmelerini şimdi hatırlamıştı. O konuşmalardaki tüm hiddet ve öfke ona sadece Dean’in duygularını dışa vurmak istemesi gibi gelmişti. Ne de olsa Todd’un en eski arkadaşıydı, nasıl ciddiye alabilirdi ki? Ancak anlaşılıyordu ki Dean’in içinde Jodi’nin asla göremediği bir öfke birikmişti. Belli ki onu hafife almıştı. Öte yandan çocuksuz bir insan olarak ebeveynliğin getirdiği yükümlülükleri, bir insanın evladını ne pahasına olursa olsun koruma zorunluluğunu göz ardı etmesi de normal karşılanmalıydı. Ayrıca erkek olmadığı için Dean’in içinde bulunduğu ve onun bu yola sapmasında, bu kadar ileri gitmesinde rol oynayan maço duruşu asla tam olarak kavrayamazdı.

Dean'ın adamlarının gerçekten suçlu oldukları, masumiyet iddialarının tam da Harry'nin söylediği gibi kendilerini temize çıkarmak için gösterdikleri çaresiz bir çaba olduğu fikrine de inanma eğilimindeydi. Tüm bunlar sonucunda Alison'a ne demeliydi? Alison'ın güvenilirmez olduğu, verdiği sözü tutan bir insan olmadığı söylenebilirdi. Ya da para, gözünü kör etmişti. Alison'ın Renny'ye parayı vermiş olması ve yan çizenin Renny olmuş olması da ihtimal dâhilindeydi. Öte yandan hem Alison hem Renny aldıkları paranın karşılığında yapmaları gerekeni yapmış olabiliyorlardı. Jodi, onlarla ilgili olumlu düşünmeyi tercih ederdi. Ne Alison'm samimiyetinden ne de Renny'nin işine gösterdiği özenden şüphe etme eğiliminde de değildi. Yine de tüm yapabildiği tahmin yürütmekti çünkü gerçeği bilmek asla mümkün olmayacaktı ve ayrıca böyle bir davada gerçek göreceli, karmaşık ve kusurlu olurdu. Emin olduğu, şüphe duymadığı tek şey, iade almayacak olmasıydı. Alison'ın neden kendisinden kaçtığını bilmek istiyorsa cevap bu olabilirdi.

Hastaneden eve dönüşünün üzerinden bir veya iki gün geçtikten sonra telefonda yanıp sönen ışığa bakacak gücü toplarladığında gelen mesajlar arasında kardeşi Ryan'ın mesajına rastladı. Her zaman olduğu gibi Ryan'la iletişim kurulamıyordu ve son olaylar hakkında en ufak bir bilgisi yoktu. Sadece Jodi'yi merak ettiğini, onu düşündüğünü ve daha sonra tekrar arayacağını söylüyordu. İşte benim Ryan'ım diye düşündü Jodi. Aramasını kaçırdığına çok üzüldü ancak Ryan'ı olduğu gibi kabul etmeyi, kendisini onun gelgitlerine bağlamamayı öğreneli uzun zaman olmuştu. Bunu elbette Gerard Hartmann'a borçluydu.

Hayatın insanlara bu beklenmedik armağanları sunması ne garipti. Gerard'a başlangıçta eğitiminin bir parçası olarak gitmişti ancak onunla yaptığı çalışmalar sırasında kendi penceresinden ba-

karak kendisiyle ilgili önemli şeyleri, örneğin görmek istemediği şeylere gözünü kapatma, bilmek istemediği şeyleri unutma, bir şeyi aklından çıkarıp bir daha asla düşünmeme gibi berbat bir özelliği olduğunu öğrendiği gerçeğini inkâr edemezdi. Kısacası Jodi, hayatını belli bazı olaylar asla olmamış gibi yaşıyor olduğunu Gerard'la yaptığı çalışmalar esnasında öğrenmişti.

Her psikolog bilir ki yaşadığımız olaylar değil, o olaylara verdiğimiz tepki hakkımızda her şeyi anlatır. On farklı kişiliği alıp her birini aynı yaşam deneyine soktuğumuzda her biri bu deneyimi tamamen kişisel ayrıntı ve anlamlarla birleştirecektir. Jodi, bir daha asla, bir kere bile düşünmeyecek olandı. Çocukluğunun uzak geçmişinde yaşadıkları da şüphesiz tamamen unutulmuş, geride bırakılmış, yok sayılmış, yok edilmiş kabul edilebilirdi. Ya da psikoloji eğitimi almamış olsa böyle olduğuna inanabilirdi. Sonunda bir olayı unutmuş olmanın o olayın hiç gerçekleşmemiş olmasıyla aynı anlama gelmediğini kabul etmek zorunda kaldı.

Henüz temiz bir sayfa açamamıştı; eskiden olduğunuz kişiyi iyileştiremezsiniz, masumiyetinizi yeniden kazanamazsınız. Yaşadıklarınız, istenmeyen, sadece hasar ve ziyan yaratan deneyimler olabilir ancak deneyimin fiili bir mevcudiyeti, üzerinizde bir otoritesi vardır, geçmişinizde yaşar ve geleceğinizi, bu konuda yapmaya yeltendiğiniz her şeyi etkiler. Uzun yıllar önce fırlatıp attığınız o konserve kavanozu çöp toplama alanına gitmiş olabilir ama yok olmaz, hâlâ oradadır. Belki kırılmıştır, hatta ufalanmıştır ama yok olmamıştır. Unutulmuş olabilir ancak unutmak sadece bir alışkanlıktır.

Bu örnekte çöp toplama alanı, bilinçaltını temsil eder. Ancak kolektif bilinçaltını değil, kişisel bilinçaltını, yani sizin kendinize özgü, nesnelerin sizin adınıza tescilli olduğu, üzerlerine sizin adınızın yazılı olduğu bilinçaltını temsil eder. Nesneler, bu beklemediğiniz

anlarda bilinçaltından üzerinize doğru uçarlar, tıpkı Gerard'a Darrell hakkındaki rüyasını anlattığında Jodi'nin üzerine doğru uçarlar gibi. Jodi'nin psikolojide bir örnek olarak yaşananların değerini asla göz ardı etmemiş olmasının hakkını vermek gerekir. Bu ayrıca Jodi'nin soğukkanlılığı hakkında da çok şey söylemektedir. Aslında Jodi bu konuyu nefes kesici bir hızla kavramıştı: bilinçaltı, sadece bir kitapta yazan bir teori, düzmece bir paradigma veya abartılmış bir fantezi değil, yüzünüzdeki burun kadar, konserve kavanozu kadar gerçektir. Jung'a göre bilinçaltındaki her şey yüzeyde ifade bulmaya çalışır; bilinçli irade yaratmayan bir içsel durum, dışarıya kader olarak yansır. Büyük Yunan filozofu Heraklitos, karakterin kader olduğunu söylerken buna benzer bir önerme ileri sürmüştür.

Gerard, Jodi'nin rüyasının bu değerli çocukluk anısını ateşlediğini bilse kim bilir ne kadar memnun olurdu. Nihayet dişe dokunur sonuca ulaşmış olacaktı. Üstelik bunu uzun zamandır bekliyordu, bir şeylerin hazırda beklemekte olduğunu, hızla ilerlemeye başladığını, tam da bu anı, tam bu sonu bekler gibi sabır ve azimle hissetmişti. Gerard'ın hangi işaretleri izlediğini merak ediyordu ve ona sorabilmeyi isterdi ancak sonuçta asla Gerard'ı sırdaşı olarak görmemişti, görmemeye karar vermişti. Bunun yerine sırrını saklamış, asla konusunu bile açmamış, en sonunda da bu sırrı kapalı bir kutuda oksijensizlikten öldürmeyi tercih etmişti. Bu tercihi, kendisine sunduğu, kendisinin yararına bir ayrıcalık olarak değerlendirmişti. Eğitimi ona bu tür şeylerin gizli kapaklı kalması gerektiğini söylese de neticede o hâlâ aynı kişiydi, çocukluğu hâlâ mutlu anılar kaynağıydı. Hayatın bize sunduğu pakette yüzde yüz diye bir şey yoktur, yüzde doksan dokuz da tamamen talihtir. Yapması gereken tek şey yüzde bir ihtimal kötülükle başa çıkmak, onu kontrol altına almanın bir yolunu bulmaktır.

Aniden büyük erkek kardeşiyle tüm iletişimini kesmişti ve o zamandan beri, onlarca yıl boyunca ondan kaçınmış, onun tüm çabalarına karşı kendisini uzak tutmuş, hiç acımadan onu dışlamıştı. Kardeşi nedenini biliyordu, açıklamaya hiçbir zaman gerek olmamıştı. Onun Jodi'ye yaptığı şey kısa sürmüştü –bir gençlik hatası, ergenlik refleksiydi– ancak bazı şeylerin affedilmemesi gerekir.

Jodi *kendisini* de asla affetmedi. Ebeveynleri hiçbir şey bilmiyordu, bundan emindi; çocuklarının böyle bir davranışına asla müsamaha göstermezlerdi ve Jodi suçu onların üzerine atamazdı. Darrell'ı Ryan'a da bulaşmadan önce durdurması gereken Jodi'ydi – ve bulaştığından emindi. Ryan'ın kâbusları kelimenin tam anlamıyla bir gecede başlamıştı. Öfke nöbetleri şiddetli ve benzeri görülmemiş türdendi. Oysa ne kadar yumuşak huylu bir çocuktur. Belki de ergenlik çağındaki Darrell, küçük kardeşini daha düşük bir güvenlik riski olarak görmüştü. Belki de sadece seçeneklerinden faydalanıyordu. Muhtemelen aklından geçen bir şey yoktu, her şey hormonlardan kaynaklanıyordu. Ne sebeple olursa olsun yapılan yapılmıştı ve yetişkin Ryan, tıpkı Jodi gibi Darell'la iletişimi kesmiş, onun adını anmamıştı.

Ryan'la yaptıkları gizli anlaşma, her ikisinin de bu konulara bir daha değinmeyeceği, eski anıları deşmeyeceği, yapılan yanlışları irdelemeyeceği yönündeydi. Ryan'ın küçüklük yıllarıyla ilgili değerlendirmeleri ve Ryan'ın hatırladığı veya hatırlamadığı şeyler, yasak bölgeydi, hükmen geçersizdi, unutulmuş bir tarih, reddedilen bir geçmişti. Unutmak, sadece bir alışkanlıktı ancak huzur veriyordu. Hepsinden önemlisi, Ryan'ın huzurlu olması, güvende tutulması, sessizliğinin üzerine yeni bir sayfa açmasına müsaade edilmesi idi.

Kendisine gelince, her sabah uyandığında Tanrı'ya inançsız olmadığı için şükrediyordu. Her ne kadar kendisini kurtardığını düşünmese de bu çıkış yoluna ihtiyacı vardı. Özgürlüğü, şüphesiz

kendisine verilmiş bir lütuftu: hâlâ her sabah güzel evinde uyanabilmesi, kalın yünlü halılarda çıplak ayakla yürüyebilmesi, ipek keten perdelerini genişleyen ufka açıyor olması, Fransız usulü kavrulmuş latte içmesi, köpekle yürüyüşlere çıkması... Tüm bunları neredeyse kaybedecek olduğunun fazlasıyla farkındaydı – asla unutmuyordu, tek bir an bile. Minnettarlığı, ağzında erimek bilmeyen bir akide şekeri gibiydi.

Kendisi adına çok çalışan Harry için de minnettardı. Vasiyetnamenin onaylanması için bir mahkeme günü belirlenmişti ve Harry, onun imzalaması gereken kâğıtlar hazırlamıştı. Natasha'nın dava açtığını söylemişti ancak mahkemeye gitmeden uzlaşacağından yüzde doksan emindi. Yaklaşan dava, baharda bebeğin doğumu derken zaten uğraşacağı çok fazla sorun vardı. Her halükârda Jodi'nin de cömert davranacak gücü vardı. Apartman dairesi ve ofis binası satıldıktan sonra eline çok fazla para geçecekti. Stephanie bu konuda yardımcı olacaktı ve Stephanie'ye artık ihtiyaç duyulmayacağı noktada da Jodi, ona uygun bir tazminat paketi önerebilecek durumda olacaktı. Mali olarak en çok sarsılacak kişi, Todd'un uzun süredir en iyi müşterisi olduğu Cliff olacaktı. Ancak Cliff, yaptığı işte iyiydi ve yeni müşteriler bulabilirdi.

Jodi kendisindeki değişimi fark etti. Yumuşamış, ayakları yere basmaya başlamış ve bunların yanı sıra danışanlarına kendisini daha yakın hissetmeye başlamıştı. Kendisinin de bencil ve açgözlü, kör ve saplantılı olduğunu, tüm bu zaman boyunca onlar gibi sorunlu olduğunu fark etmek, onların sadakat ve nezaketi için minnet duymasına neden oldu. Onun hatalarını tolere etmiş, sağlığıyla ilgilenmişlerdi. Yargıç ona çiçek getirmiş, Bergman ona turta pişirmişti.

Ancak asıl şaşırtıcı olan, asi Mary Mary'ye varana kadar tüm danışanlarının çok daha az direnç gösteriyor ve onunla çalışmak

için daha fazla çaba sarf ediyor olmasıydı. Belli ki bir heves ve rahatlık akımı onları etkisi altına almıştı. Sorumluluk alma ve ilerleme konusundaki isteklilikleri, müşterek tavırlarında kendini gösteriyordu ve her şey tavırla, yani Adler'in dediği gibi kendinize dair görüşünüz, inancınız ve hikâyenizle başlıyordu. Kendisindeki değişimlerin, karşılığında danışanlarını etkilediği aşikârdı ve artık insan doğasının bir zamanlar tahmin ettiğinden daha yumuşak olabileceğini düşünmek zorunda kalmıştı. Onurunu korkunç bir şekilde kaybetmesinin onu daha az kuşkucu yapması, gözünden kaçmayan bir paradokstu.

Todd gittikten sonra gelecek yıllarda onun oğlunun bu dünyada yaşayacak olduğu düşüncesi garipti. Oğlan sokakta yanından geçse onu tanır mıydı acaba? Todd'un özellikleri, hayalet gibi, oğlunun yüzünde kendini gösterecek miydi veya en azından ondan bir iz olacak mıydı – bir tavır, bir duruş? Oğlanın annesinin ona ailesiyle ilgili gerçeği söyleyip söylemeyeceğini, onu hapishaneye, dedesini ziyarete götürüp götürmeyeceğini merak etti. Natasha'nın yerinde olsa tüm bu korkunç olayı geçmişe gömer, asla konusunu açmaz, çocuğa Dean'in yokluğunu açıklayacak bir hikâye uydurur ya da daha iyisi Dean de ölmüş gibi onu tamamen unutturdu. Nitekim onu affetmek mümkün olmayacaktı.

Her neyse, öykü aslında biri ölmüş, diğeri de ölmüş sayılabilecek iki erkek, iki çocukluk arkadaşı hakkındaydı. Natasha gibi genç bir kadının onların bitirilmemiş işlerini arkasından sürüklemesine, onların kusurlu karmasını kendisine yük etmesine gerek yoktu. Azıcık akli varsa kendisine Todd'un oğluna yeni bir isim verecek başka bir koca bulurdu. İnsanlar zaten kan bağıını gözlerinde fazla büyütüyorlardı. Ancak Natasha muhtemelen son zamanlarda çokça rastlanan şu aşırı doğrucu tiplerdendi. "Çocuğa nereden geldiğini söylemeli, bilmeye hakkı var." Oysa Jodi'nin gerçeklerin gizlen-

Sessiz Kadın

mesiyle bir derdi yoktu. Bunun bazı faydaları vardı ve zaten bazı şeylerin de fazla kurcalanmaması en iyisiydi. Daha kibar, nazik bir yolu varsa gerçeği söylemenin, amansız acelenin ne gereği vardı?

TEŞEKKÜR

Bu yolda benimle birlikte yürüdüğü için John Massey'ye, ilk ve en iyi okurum Beth Kapusta'ya, bilgilerini ve hayatın iç yüzünü anlama yeteneklerini benimle paylaştıkları için Psikoterapist Diane Scally ve Psikoterapist Elly Roselle'e, kulüp hayatının içini gösteren Margaret Dragu'ya ve cömertçe evlerini bana ödünç veren Bruce Bailey'ye teşekkür ederim. Konum mekân arayışındaki yardımları için Lisa Harrison, Chelsea Nash-Wolfe, Barb Webb, Steve Reinke ve Philip von Zweck'e minnetlerimi sunarım. En büyük teşekkürü temsilcilerim Samantha Haywood ve Kimberly Witherspoon'a borçluyum, William Callahan'a da ayrıca teşekkürlerimi sunarım. Ayrıca editörlerim Tara Singh, Adrienne Kerr, Marion Donaldson ve metnin ilk düzenlemesini yapan Sheila Moody'ye teşekkür ederim. Karyn Marcus'a ise her şeyi değiştiren o düzeltme için teşekkürü bir borç bilirim.

KOCAMAN BİR ÇIĞI DÜŞÜRENİN SON KAR TANESİ OLMASI GİBİ, BİR TERK EDİLİŞ DE KADININ SESSİZLİĞİNDEN BİR ÇIĞLIK YARATABİLİR.

Birlikte geçirdikleri onca yılın ardından Jodi ve Todd'un evlilikleri çatırdamaya başlamıştır. Bir yanda sadık bir adam olmayı başaramayan Todd, diğer yanda sonuna kadar mantıklı eş rolünü üstlenen Jodi... Ancak işler kopma noktasına geldiğinde melekler ve şeytanlar kılık değiştirecek, kuzu kurdu avlayacaktır.

“Gerçekçi, etkileyici ve yoğun.”

“Bir psikoterapistin ve hiç de sadık olmayan kocasının
iki farklı bakış açısından okura sunulan hikâyesi.”

“Romanının başarıya ulaştığını göremeden vefat eden
Harrison'ın kitabı için hazırladığı final şoke edici cinsten.”

“Kaybedecek hiçbir şeyimiz kalmadığında nasıl da bambaşka birine
dönüşebileceğimize dair mükemmel gözlemlerle dolu. Şaşırtıcı sona
doğru ilerlerken nefesimi tuttum.”

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-979-0

